

உலகத்தின்
மெல்லியவர்கள்

பாடியல் கதைகள்

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

வீரகம்பி
பிரசுரம்

வீரகேசரி பிரசுரம்: 20

உலகங்கள் வெல்லப்படுகின்றன

(சிறுகதைத் தொகுதி)

கே. டானியல்

வெளியீடு

வீரகேசரி

த.பெட்டி 160,
கொழும்பு.

**"Ulagankal
Vellappadukinrana"**

(Collection of Short Stories)

by
K. DANIEL,

FIRST EDITION
FEBRUARY 1974.

COPY RIGHTS
RESERVED WITH
THE PUBLISHERS

VIRAKESARI **20**
PIRASURAM

PRICE Rs. 3/60

Published by:

VIRAKESARI
P.O. Box 160, COLOMBO.

Sole Distributors:

EXPRESS NEWSPAPERS (CEY.) LTD,
185, GRANDPASS ROAD,
COLOMBO-14.

உள்ளே உள்ளவை

1. வீராங்கனைகளில் ஒருத்தி	1
2. இரத்தத்தாலல்ல	15
3. சுதந்திரத்தின் நிழலில்	34
4. உள்ளும் புறமும்	56
5. பூமரங்கள்	73
6. போதம்	93
7. நிழலின் கதிர்கள்	107
8. முதலாவது கல்	121
9. மனிதம்	134
10. தக்காளிப் பழங்கள்	151
11. ஆற்றல் மிகு கரத்தில்	167
12. மதிப்புக்குரிய அடிமை	182
13. உலகங்கள் வெல்லப்படுகின்றன	197

ஆசிரியர் உரை

வீரகேசரி ஸ்தாபனத்தார், எனது சிறுகதைகள் சிலவற்றைத் தொகுத்து நூல் வடிவில் வாசகர்களுக்குத் தர முற்பட்டுள்ளனர். உள்நாட்டிலும், வெளிநாட்டிலும் ஏற்கனவே வெளியான கதைகள் பலவும், எங்குமே வெளியாகாத கதை ஒன்றுமாக, கதைகள் இந் நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன.

பாதுஷில் எல்லோருக்கும் நன்கு தெரிந்ததான எனது இலக்கியக் கோட்பாட்டுக்குள் நின்றே இக் கதைகளை எழுதினேன் என்பதை கதைகளைப் படிக்கும்போது உணர்வீர்கள்.

1962-ல் வெளியான “டானியல் கதைகள்” என்ற எனது கதைகளின் தொகுதியைக் கொண்டும், கடந்த ஆண்டு வெளியாகிய “பஞ்சமர்” என்ற எனது நாவலைக் கொண்டும், அப்போதைக்கு அப்போது சஞ்சிகைகளில் வெளியாகிய எனது படைப்புகளைக் கொண்டும், என்னை இணங்கக் கண்டு கொண்ட வாசகர்கள் இன்றும் எனது இலக்கியக் கோட்பாட்டை ஆதரித்து நிற்பர் என்பது எனக்குத் தெரியும். சமீபத்தில் வெளியான “பஞ்சமர்” நாவலுக்கு கிடைத்த வரவேற்பு-நல்லிப்பிராயங்கள், பசுமையாக என் மனதை நிரப்பி நிற்கின்றன. அந்த உற்சாகத்தோடு பஞ்சமரின் மறு பகுதியை எழுதிக்கொண்டிருக்கும் இந்த வேளை வீரகேசரி ஸ்தாபனத்தார் இத் தொகுதியை வாசகர்களுக்குக் கொடுத்திருப்பது என்னை மேலும் மேலும் உற்சாகப்படுத்துவதாய் உள்ளது.

“தனிமனித சுதந்திரத்தை அறித்தல்”, “எல்லோருக்கும் எல்லாமான சுதந்திரத்தைப் பெறுதல்” என்ற பணிகளுக்கு எனது பேரூதன் சிறு பங்கைச் செய்கிறது என்ற நம்பிக்கை என் இரத்தத்தோடு ஊறி நிற்கிறது. எனது நம்பிக்கை சகல வாசகர்களிடமும் பரவி, அதற்கான பணிகளில் அவர்களை ஊக்குவிக்கவேண்டும் என்பதுவே எனது ஆசை.

இத் தொகுதியால் எனது ஆசையில் சிறு அளவு தானும் நிறைவேறினால் அதுவே போதும்.

இந் நூல் வெளிவர உதவியவர்களுக்கு எனது மனம் நிறைந்த நன்றிகள்.

76/2, கோவில் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்,
7-12-73.

கே. டானியல்.

பதிப்புரை

வீரகேசரி பிரசுரங்கள் வரிசையில் சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்றை வெளியிட முன்வந்ததை வாசகர்களும் எழுத்தாளர்களும் பெரிதும் வரவேற்பார்களென நம்புகின்றோம்.

சுழத்தின் பிரபல எழுத்தாளர் திரு. கே. டானியல் அவர்களது பேனாவில் பிறந்த படைப்புகள் சிலவற்றைத் தொகுத்து வெளியிடும் வாய்ப்பு கிடைத்தது.

சிறுகதை இலக்கிய உலகில் தனக்கென ஓர் பாணியை அமைத்து, சிறப்புப் பெற்று விளங்குபவர் திரு. டானியல். அவரது கொள்கைகளை ஏற்றுக்கொள்ளாதவர்களும், அவரின் படைப்புக்களில் காணும் இலக்கிய நயம்பற்றி கருத்து வெற்றுமை கொள்ளமாட்டார்கள்.

சிறுகதை இலக்கியத்துறையிலும் துணிந்து இறங்கியுள்ளோம். வாசகர்கள் எம்மை ஆதரிப்பார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

20-2-74.

பதிப்பாளர்.

அடுத்த வீரகேசரி பிரசுரம்:

குமுறிக் கொந்தளிக்கும் மலையக மக்களின்
உணர்ச்சிமிகு சமூக நாவல்!

“காலங்கள் சாவதில்லை”

எழுதியவர்:

தேனிவத்தை எஸ். யோசெப்

ஈழத்தின் தலைசிறந்த எழுத்தாளர் களின் தரமான படைப்புகள் மாதா மாதம் வீரகேசரி பிரசுரமாக நூலுருவில் வெளிவருகின்றன.

தவறாமல் இவைகளைப் பெற்று உங்கள் இல்லத்தில் ஓர் “குடும்ப நூல் நிலையத்தை” ஆரம்பியுங்கள்.

ஆறு புத்தகங்களை அடுத்து நீங்கள் வாங்கினால், ஏழாவது புத்தகம் இலமாக அனுப்பி வைக்கப்படும். இப்பரிசுத் திட்டத்தில் ஏற்கனவே ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட வாசகர்கள் இலமாக நூல்களைப் பெற்றுள்ளனர்.

புத்தகங்களைக் கிரமமாகப் பெறுவதில் சிரமமிருந்தால் நீங்கள் தொடர்புகொள்ள வேண்டிய விலாசம்,

விநியோக நிர்வாகி,
வீரகேசரி,
த. பெ. 160,
கொழும்பு.

- 'நாளை' - ஏன் - சிவசுந்தரி -

வீராங்கனைகளில் ஒருத்தி

கடல் இன்று செத்துப்போய்க் கிடக்கிறது. அதன் பெருமூச்சுக்கள் ஓய்ந்துபோய்விட்டன. ஆனிமாதமென்றால் இப்படித்தான் கடல் செத்துப்போகிறது.

இருட்டிப்போய் விட்டபின்பு, இளந்தாரி மீன்கள் துள்ளிக் குதிப்பதினால் ஏற்படுமே உப்புக் கரிப்பின் மின்னெட்டு, அதைக்கடல் கடலில் காணவில்லை.

வருடத்தில் ஒரேயொரு மாதம்! இந்த ஒரேயொரு மாதத்திற்குத்தான் கடலை இப்படிச் சாகடித்துவிட வல்லமை இருக்கிறது.

நெருப்பாயெரிந்த பசுற்பொழுது, கடலைக் கருக்கி வேகவைத்துவிட்டது. ஆனிமாதப் பொழுதென்றால் அது இப்படித்தான். அது உலகத்தையே கருக்கிவிட வல்லது.

பொள்ளாழிக் கட்டி தலைநீட்டிப் பார்க்கிறது. அதனால், கடல் பெருகிவர நினைக்கிறது. மெதுவாக நுரைத்துக் கொண்டு கடல் உயிர்த்துவிட்டது இன்னும் சிறிது நேரத்தில் கடல் பிரவாதித்து, திசைமாறி நுரைக்கத் தொடங்கிவிடும்! இந்த நுரைப்புக்கு முந்திக்கொண்டு தூண்டியை வீசியாக வேண்டும்.

என்னைத் தவிர எல்லோருமே தூண்டிகளை விசிவிட்டனர்.

நான் பெரும் சோம்பேறி!

போனால் போகட்டும். நான் என்ன வயிற்றுப்பிழைப்புக்காகவா இப்படித் தூண்டிபோட வந்திருக்கிறேன்?

மனதின் சேரட்டைக்காக வந்திருக்கிறேன்.

கடற் காற்றோடு அடிபட்டுக் கிடந்து எனது பேரவைக்குத் தீவி போடத்தான் வந்திருக்கிறேனா? கடற்கரையைச் சுற்றித்தான் சுற்பனை பிரவாகிக்குமாம்! இதை ஒரு பேரமன்னன் சமீபத்தில் சொல்லி வைத்தான். மாலைவேளை, சின்னஞ்சிறுகுகள் மென்மெயில் பட, கை கோர்த்துக் கொண்டு இந்த நீண்ட பாலத்தின் வீதியில் வருங்கள்; போங்கள். இந்தச் சின்னஞ்சிறுகுகளின் காதல் பிரவாகச் சேட்டைகளைப் பார்த்துப் பார்த்து ஒண்டிக்கட்டையான என்னை நொந்துகொள்ளத்தான் நான் வந்திருக்கிறேனா?

காற்றின் மிருதுவான அலைகளோடு கலந்துவருவது மாதா கோவிலின் மணிநாதக் கூர்கள்தானா? இன்னும் இந்த நாதக்கூர்கள் அப்படியேதான் வருகின்றன.

இந்த இரண்டாண்டு கால இடைவேளைக்குப்பின் புலன்கள் இந்த நாதக்கூர்களைச் சரியாகவே இனங்கண்டு கொண்டன.

இந்த நாதக்கூர்கள் வந்துவிட்டபோது, இதனோடு சேர்ந்து வருவதுபோல குட்டியம்மானும் வருவாள்.

அவளின் நினைவு வரும்போதெல்லாம், இந்த மாதா கோவில் மணியின் நாதக்கூர்களும் சேர்ந்துகொண்டே இருக்கின்றன.

குட்டியம்மா, உன் வரவால் இந்த நாதக்கூர்கள் என் புலன்களோடு சேர்ந்துபோய் நிற்கின்றன.

குட்டியம்மா, இன்று நீ இல்லை, நா தக்கூர் கள் மட்டும் தனித்து வருகின்றன. உன்னைக் காணவே முடியவில்லையே!

நீ எங்கே போய்விட்டாய்?

செத்துப்போனாயா?

அந்த அததை மகனென்று கிழப்பயல் உன்னைச் சாகடித்துவிட்டானா?

நீ தூக்குப் போட்டுக்கொண்டு மடிந்துபோனாயா?

மானத்தை இழந்துவிட்டதனால் கடல்தாய் உன்னை விழுங்கிவிட்டாளா?

அந்தக் கிழப்பயல் உன்னை ஏமாற்றியேவிட்டிருப்பான்!

குட்டியம்மா நீ சின்னப் பெண்ணாக இருந்தாய்!

உனக்கு உலகமே தெரிந்ததாக இல்லை.

முனியப்பசாமி கோவிலுக்கு முன்னாலுள்ள டாக்கீஸ் மண்டபத்துக்கு மட்டுந்தான் போனாயா?

அவன்—அந்தக் கிழப்பயல் உனக்குப் புதுச்சட்டை வாங்கித் தந்ததாகச் சொன்னாயே!

குட்டியம்மா, அவன் உன்னை நன்றாக ஏமாற்றி, உன்னை விழுங்கியிருப்பான். அவனின் காமச் குட்டின் தகிப்பால் பிஞ்சாகிய நீ கருகிச் செத்திருப்பாய்!

ஊரெல்லாம் இப்படித்தான் ஏமாளிப் பெண்கள் சாகிறார்கள். சாவைத்தான் அணைத்துக்கொண்டு தங்கள் புனிதத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதாக நினைக்கிறார்கள்.

நேற்றுக்கூட எனது—அடுத்தவீட்டுக்காரப் பெண்ணொருத்தி நஞ்சு குடித்துச் செத்துப்போனாள்.

அவளும் உன்னைப்போலத்தான் சின்னவள். உலகம் அறியாத அவளை, 'யங்கி மைனர்' ஒருவன் நன்றாக ஏமாற்றி விட்டான்.

அவன் அவன் சுற்றித் திரிந்தபோது, அவனின் அப்பலுக்கு நான் எச்சரித்தேன். அந்தச் சோமாரிப்பயல் என் மீது சீறினான்.

நேற்று அவன் செத்துவிட்டபோது, அவன் வயிற்றுள் சிவ இருப்பதாக டாக்டர் சொன்னார்.

அந்தச் சின்னப் பெண்ணை டாக்டரை ஏமாற்றிவிட்ட முடியவில்லை.

குட்டியம்மா நீயும் இப்படித்தான் ஆனாயா?

அந்த நாட்களின்—இரண்டொரு அனாதைப் பிணங்கள் கடற்கரையில் கிடந்ததைப் பத்திரிகைகளில் படித்தேனே. அதில் ஒன்று உன்னுடையதாகத்தான் இருக்க வேண்டும்!

குட்டியம்மா... நீ.....

"சாமி எனக்கொரு மீன்குடு சாமி" என்று கை நீட்டிப் பிச்சை கேட்டு வந்தாயே!

காழ்ப்பாணப் பகுதியிலிருந்து விடுபட்டுப் போய்—கடலுக்கு அப்பால் இருந்த சிறு தீவுகளை இணைத்து விடுவதற்காக பாவமமைக்க மண் சாக்குகளைக் கடல்நீளம் பரப்பி, அதன்மேல் காட்டுக் கற்களைப் போட்டிருந்தகாலம்—இன்றைக்கு இரண்டாண்டுகளுக்கு முன்பு.....

ஆற்று வாய்க்கால் மறிக்கப்பட்டபோது, மீன்கள் கரை புரண்டு ஓடின.

மீன் வேட்டைக்காரர்கள் படையெடுத்து வந்தனர். கடலில் தெப்பத்தோடு கிடந்து, மீன் பிடிப்பதைவிட கரையோடு கரையாக சாவகாசமாக மீன் பிடிப்பதென்றால் மீன் வேட்டைக்காரர்கள் படையோடு வரவே செய்வர்.

மீன் வேட்டையில் எனக்குக் கொள்ளை ஆசை! தங்கசிக் கயிற்றில் தூண்டியை இணைத்துக்கொண்டு மிகப் பெரும் நிபுணப்போல் தானும் வந்தேன்.

குட்டியம்மாள் வந்தாள்.

மைமல் பொழுதில்—செக்கர் வேளையில் அவளைக் கண்டேன்.

அவள் சின்னப் பெண்.

சமீபத்தில் எப்படியோ இக்கரைக்கு வந்து சேர்ந்து விட்ட இந்திய வம்சாவழியினள்.

“சாமி எனக்கொரு மீன் குடு சாமி!” என்றுதான் அவள் கைநீட்டினாள்.

பிடித்து வைத்திருந்த மீன்களில் ஒன்றை அவளுக்குக் கொடுத்தேன். ஏதாவது நன்றி தெரிவித்தாளா அவள்?

ஒரு கடன்காரனிடம் அலுப்போடு கடனைப் பெற்றுக் கொண்டு போவதைப்போல, அவள் இருட்டோடு போனாள். கல்லடுக்குகளில் அணிவகுத்துக் கொண்டிருந்த வர்களிடமும் அவள் கை நீட்டினாள்.

அவள் பெயர் குட்டியம்மாள்.

நான் மீன் வேட்டைக்குப் போயிருந்த ஓராண்டு காலமும் அவளை இந்தக் கோலத்தில் பார்த்தேன்.

அவள் வேடிக்கையான பிச்சைக்காரி.

மீனாகவே பிச்சை கேட்கிறாள். பிச்சையா அது? கப்பம் போல!

“ஒரு மீன் குடுசாமி!”

பிச்சைக்காரியென்றால் இப்படி மிடுக்காகத்தான் கேட்பாளா? யாராவது ஒருத்தன் ஏதாவது சொல்லிவிட்டால் “என்ன சாமி, நீ கடலில் மீனை வளர்த்துவிட்டிட்டா பிடிக்கிறே, ஏதோ ஊருக்கெல்லாம் சொந்தமானதை நீ தூண்டியைப் போட்டுப் பிடிக்கிறே? போலுப் போவது எனக்கு ஒண்ணைக் குடுத்திட்டு நீ இன்னொண்ணைப் பிடிச்

சுக்கோணை நன். பிசு பண்ணுறியே!" இப்படிப் பட்டென்று பேசுவாள்.

"பிச்சைக்காரக் குட்டிக்கு வாயைப் பார்!" இப்படி ஒருத்தன் கேட்டதற்கு, அவள் சொன்னாளே ஒரு பதில், அதை வலுவில் மறந்துவிட முடியுமா?

"நீ என்னைவிடப் பெரிய பிச்சைக்காரன்! கடல் தாயெட்டை நீ கைநீட்டி நாள்முழுதும் தூங்கி வடிஞ்சு பிச்சை கேட்கிறே. அவ குடுக்க மறுத்தாலும் விடாப்பிடியாகத் தவமிருந்து சாகிறே, போய்யா நீ!"

அப்பாடா! இப்படிப் பேச அவள் கற்றுக்கொண்டாளே!

அவள் வளர்ந்திருந்தாள்.

அவளைச் சுத்தஞ் செய்து, தாவணி அணிவித்துவிட்டால் அவள் முழுப் பெண்ணாகவே காட்சி தருவாள்.

அளவுக்குப் பெரிதான சட்டையையும், சிறு கொய்யகச் சேலையையும் உடுத்திக்கொண்டு, அழுக்கோடு நாகரிக மற்றிருந்தாள்.

அவளுக்கு வெட்கமோ, பெண்மைக்குரிய நாகரிகமோ இருந்ததாக எனக்கு ஞாபகமில்லை.

வீரூப்புடன் வருவாள்; போவாள்.

எல்லோரையும் தொடட்டுப் பேசுவாள். ருங்கி பண்ணுவாள்.

எல்லோரும் அவளைச் சின்னப் பெண் என்றுதான் நினைத்தார்கள்.

நான் எப்போதும் அவள் வரவுக்காகக் காத்திருப்பேன்.

எனக்கு ஏன் அந்த ஆசை? "ஆசை மட்டுமல்ல, ஏக்கமும் கூட" என்றுதான் சொல்லோமே. இதில் என்ன வெட்கம்!

“குட்டியம்மா!”

“என்னு சாமி?”

“நீ இப்படி அலைஞ்ச திரியிறியே, இது உனக்கு நல்லா யிருக்கா?”

“ஏஞ்சாமி அப்படிக் கேட்டிட்டீங்க?”

“ஆம்பினைகள் இருக்கிற இடத்துக்கு இருட்டோடு நீ வந்து போகலாமா?”

“வந்து போடு என்னு சாமி?”

“குட்டியம்மா, விளங்காத மாதிரி நீ வளைஞ்ச வளைஞ்ச கேட்டுறியே. இப்படி வந்துபோக உனக்கு வெக்கம் வாற தில்லை!”

அவள் கின்னப் பெண்!

என் வயசுக்கு அவள் மகன்போல.

நான் இதை வெறுமனினதான் கேட்டேனா? அல்லது அவள் மனதை அவளே தொட்டுப் பார்க்கக்கூடிய விதத்தில் ஒரு ஞானத்தைத்தான் ஊட்ட முற்பட்டேனா?

“குட்டியம்மா, நீ இப்படி இரவெல்லாம் அலைஞ்ச திரிஞ்சிட்டும் போடு உன்னை யாரும் திட்டமாட்டாங்களா?”

“எனக்கு யாரு சாமி இருக்கா? நான் நெனைச்சபடி நடந்திட்டுப் போவேன். என்னை யாரு அதிகாரம் பண்ணப் போறா?”

அவள் என்னிடமும் சட்டென்று பேசினால் ஒருநாள்.

“நெனைச்சபடி நடந்திட்டுப் போவேன்!” என்ன துணிச்சலான வார்த்தை! ஒரு பெண்ணுக்கு இருக்கக் கூடாத நினைப்பு!

அவளைக் குழந்தையென்று சொல்லலாம்?

“குட்டியம்மா, நீ யாரோடே தங்கியிருக்கிறாய்?”

“என் அதை மவன் ஒருத்தன் இருக்காஞ்சாமி. கடலை வண்டி இழுத்திக்கிட்டு ஊரெல்லாம் சுத்திட்டுத் திரியிறான்! அவனும் என்னைப்போல அநாதையாஞ்சாமி. முத்தாநாள் பெருமாமோயில் விதியிலே அவன் என்னைப் பார்த்தாஞ்சாமி. எனக்கு அவன்தான் அதை மவனெண்ணு, அவன்தான் சொன்னாஞ்சாமி!”

“நீ அதை நம்பினியா குட்டியம்மா?”

“ஏஞ்சாமி நம்பிறதுக்கென்ன? என்னைக் கூட்டியிட்டும் போனான். எனக்குச் சாப்பாடெல்லாம் வாங்கிக் குடுத்தாஞ்சாமி. அடுத்தாப்போலே எங்கையோ ஒரு ஊரில் தனக்கு ஒரு சம்சாரமும், நாறு குழந்தைகளும் இருக்காஞ்சாமி. பாவம், வயதுபோன நேரத்திலே அதுகளுக்காக அவன் மாடா உழைச்சு சாகிறாஞ்சாமி!”

குட்டியம்மாள் மனங்கசிந்து பேசினாள்.

“இந்தப் புதுச் சட்டை அவன் வாங்கிக் குடுத்ததுதாஞ்சாமி!”

இப்போதுதான் அவன் அணிந்திருந்த புதுச் சட்டையின் வாகை என் முக்கைப் பிடுங்கியது. அதில் கவர்ச்சியான வர்ணங்கள் தீட்டப்பட்டிருந்தன. அவளுக்கு அதை மகனாக வந்தாலும் ஒரு நான்கு பிள்ளைக்காரன்! பாவம்! குட்டியம்மா மோசம்போனாளா?

“சாமி, சாமி, நேரமாச்சு சாமி. நான் மீனை வித்திட்டும் போகணுஞ்சாமி. அந்த முனியப்பசாமி கோயிலுக்கு முன்னாடி இருக்கிற டாக்கீசுக்கு என்னைக் கூட்டியிட்டும் போவ, அவன் காத்திருப்பாஞ்சாமி, நாம் போலீசுமேஞ்சாமி, நாளைக்கு வந்து பேசிறாஞ்சாமி!”

குட்டியம்மாள் போய்விட்டாள்.

அவசர அவசியமாக — காற்றோடு கரைந்துவிட்டது போலப் போய்விட்டாள்.

அன்று பெளர்ணமி நிலவு. அந்த நிலவொளியில் வெகு தூரம்வரை அவள் ஓடிச் செல்வது தெரிந்தது.

பெளர்ணமிக்கு மறுநாளும், அதற்குப் பின்பும் அவளைத் தேடினேன். நாளை வருவதாகச் சொல்லிப் போனவள் வரவேயில்லை.

அவளுக்காக நான் ஏங்கினேன்.

என்கோ எப்படியோ அவள் போய்விட்டாள்.

அவள் சினிமாய் பார்க்கப் போயிருந்தாளே, அத்தோடு அவள் குழந்தைத்தனமும் போய்விட்டதா?

குட்டியம்மா நீ, "நினைச்சபடி நடந்துக்குவேன்" என்றுயே! பொல்லாத இந்தத் தொடர் என் செவிகளுக்கு இன்னமும் கேட்கின்றது. ஏன் புலன்களெல்லாம் உன் அதிதை மகனாக வந்தவனை நோக்கி ஒருமித்து நிற்கின்றன. குட்டியம்மா, பருவப் பூரிப்புக்குப் பக்குவப்பட்டு நின்ற உன் உடல் வளப்பை அதிதை மகனான அந்தக் கிழப்பயல் நிச்சயமாக விழுங்கிவிட்டான். அவனுடன் டாக்கிக் குப்போவதாகச் சொல்லிச் சென்றாயே. அவன் உன்னை முதலாம் 'கிளாக'க்கு அழைத்துப்போயிருப்பான். அங்கே... அல்லது அதற்குப்பின்...? கிழப்பயல்! நாலு பின்னைக்காரன்.

போயும் போயும் உனக்குப் பதின்மூன்று வயதிருக்காதே!

அடிவானச் சுரிக்குள் சூரியனின் சிறகுகள் தோய்ந்து கருங்கி அதனை மிகக் கிழாக இழுத்துச் செல்கிறது.

கடலின் பெருமூச்சு இப்போது பலமாகக் கேட்கிறது. இது உலக முகடுவரை கேட்டுவிடப் போகிறது. காற்று இதனை இப்படித் தட்டிவிட்டிருக்கிறது.

மேல் வானத்தின் அசட்டுத்தனமான கருங்கல ஒளிக் குப் பின்னால் இரவு விரைந்து வந்துவிட்டது.

அடிவானத்திலே ஓளிப்பிழம்பாக நெளிந்தோடுபவையின்னல் கொடிகள்.

கடவின் அந்தத்திலோ அல்லது நடுப்பகுதியிலோ மழை பெய்துகொண்டிருக்கவேண்டும்.

வெள்ளம் நுகைத்துவரும் வேளை தூண்டில் உயிர்த்துடிப்பிழந்து கிடக்கிறது.

தூண்டிலின் இருல் பருக்கையை அரிப்பான்பூச்சி மீன்கள் சிதம்பவவத்துத் தின்று தீர்த்துவிட்டனவா? இப்போது மட்டும் உயிராக ஒரு இருல் பூச்சி கிடைத்துவிட்டால் சயக் கட்டியைக் கழற்றிவிட்டு விட்டு, நீரோடு தூண்டியை மிதக்கவிட்டால் நிச்சயமாக கொடுவா மீன் கிடைக்கும். என்ன விசை கொடுத்தாவது ஒரு இருல் பூச்சி உயிருடன் வாங்கிவிட வேண்டுமே! எந்தப் பயல் தரப்போகிறான்? வெளியே வேண்டுமானால் ஒருகூடை இருல் தரவும் தயாராக இருப்பவன், தூண்டி போடும்போது ஒரு பூச்சிகூடக் கடன் தரமாட்டானே! ம...சரி ஒருதடவை போய்த்தான் பார்ப்போமே!

ஐயோ கற்கூர்கள் கால்களைக் குற்றுகின்றன, அந்த மதவுக் கண்வரை நடக்க வேண்டுமே!

என்னால் வலுவில் நடக்க முடிகிறதா? நிலையாகக் குந்தியிருந்து கால்கள் விறைத்துப்போய்விட்டனவே!

சற்று வேளைக்குமுன் கண்ணுக்குத் தெரிந்த உருவங்கள் இப்போது மறைந்துபோய்விட்டன. நாலு கவடுகள் தாண்டி ஐல் கால் பரப்பும் போய்விடும்!

வெகுதூரம் வந்துவிட்டேன்.

“அண்ணே, ஒரு உயிர் இருல் பூச்சி தருவியா?”

“.....”

“அட இவன் பேசக்கூட மாட்டானே!”

“அண்ணை, ஒரு இரூல் பூச்சி தருவியா?”

“இரூல் பூச்சி இல்லேத்” தம்பி, கணவாய்க் கூந்தலைப் போட்டிட்டிருக்கன்.”

குழட்டுக் குரல். தூண்டில் முகத்தில் கடல் கொடுக் கக்கடாதென்ற சம்மீரதாயத்தை நிச்சயமாக நம்புபவ குகத்தான் இருப்பான்! அடுத்தவனைப் பார்ப்போம்.

“அண்ணை ஒரு இரூல் பூச்சி தருவியா?”

“எங்கிடை இல்லைச் சாமி!”

இது யார் குரல்? பெண் ஒருத்தி பேசுகிறாளே!

பழகிய குரல்!

குட்டியம்மாளின் குரல்போல!

“யாரது?”

“அது நாத்தாஞ்சாமி!”

“யாரு குட்டியம்மாளா?”

“ஆமா சாமி!”

குழந்தையின் கீக்கக் குரலொன்றும் தொடர்ந்தாற் போல் கேட்கிறது.

குட்டியம்மாள் என்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டாள். அவள் முதுகுப்புறச் சேலை ஏணைக்குள் குழந்தை ஒன்று முடங்கிக் கிடக்கிறது.

“குட்டியம்மா, நீயும் தூண்டிலா போடுகிறாய்?”

“ஏஞ்சாமி நான் போடக்கூடாதா?”

“.....”

“ஏஞ்சாமி மலைக்க நிற்கிற்றிக?”

“குட்டியம்மா, இது யாரு குழந்தை?”

“ஏஞ்சாமி, என்குழந்தைதானாஞ்சாமி!”

இதைச் சொல்லும்போது நெஞ்சக்குள் இன்பம் கசி கிறதா அவளுக்கு? ஆமாம், கசியவே கசிகிறது. வாய் நிறைந்துபோக அவள் தன் குழந்தை என்கிறாள்.

“குட்டியம்மா?”

“என்னக்கசாமி?”

“உன் அத்தை மகன் என்னாளுன்?”

“அவன் போயிட்டாஞ்சாமி! என்னை வாயும் வயி றுமா விட்டிட்டு எங்கையோ ஓடிட்டாஞ்சாமி! கிழட்டுப் பய, சோமாழிப்பய ஓடிட்டாஞ்சாமி! பாவம், வயசான நேரத்திலே எங்கை போய்த் தொலைஞ்சானோ?”

“.....”

“சாமி கொஞ்சம் பொறுங்கசாமி. கொடுவாயின் யட்டிக்கு சாமி!”

மிகவும் நுணுக்கமாகத் தங்குகி நூலை விட்டுக்கொடுத்து அநாயாசமாகப் பெரிய கொடுவா மீன் ஒன்றைத் தூக்கி வெளியே போட்டுவிட்டாளே!

அது கொடுவாமீன்தான்.

குட்டியம்மாள் மீன்பிடித்துறையில் மிகவும் அனுபவ சாலியாகிவிட்டாள்.

இருல் பூச்சியைக் கௌவி இழுப்பது கொடுவாதான் என்று சரியான கணக்குப் போடுமளவுக்கு அவள் அனுப வம் முதிர்ந்திருக்கிறது.

கடல் பரப்பெல்லாம் மழை சமுசூக்கிறது.

ஏனைய தூண்டிக்காரர்களின் ஆரவாரமும், பரபரப் பும் கேட்கிறது. அள்ளிப்பிடித்துக்கொண்டு எல்லோரும் ஒதுக்கிடம் நோக்கி ஓடுகின்றனர். குட்டியம்மாள் மட்டும் அடுத்த கொடுவா மீனுக்காகத் தூண்டியை அமைதியாக விக்கிறாளே!

மழையின் சமசுழப்பையும் மிஞ்சிக்கொண்டு குழந்தையின் முனகல் கேட்கிறது.

“என்டா நல்லக்கண்ணு சத்துப் பொறுத்துக்கடா!”

பிறங்கையால் குழந்தையைத் தட்டிக்கொடுக்கிறாள் குட்டியம்மாள். ஆனாலும், குழந்தை முனகிக்கொண்டே இருக்கிறது.

“கண்ணு, டேய் குட்டிக் கண்ணு சத்துப் பொறுத்துக்கடா! ராஜா கண்ணு சத்துப் பொறுத்துக்கடா!”

குட்டியம்மாள் அவளை ஆகவாசப் படுத்துகிறாள். அவள் நெஞ்சத்தின் கனிவு என் நெஞ்சுவரை கேட்கிறது.

அவள் கயிற்றை நிதானப்படுத்திக்கொள்கிறாள்.

“சாமி, இன்னொரு கொடுவா பட்டிருக்கு சாமி, உங்க கயிற்றையும் விசங்க சாமி. மழைத் தூத்தனுக்குக் கொடுவா தாம் படுச்சாமி!”

என்னை நான் நிலைப்படுத்துவதற்குள் அவள் இன்னோர் மீசைப் பிடித்துவிட்டாள்.

காற்று இழகிப்போக மழைத்தாற்றல் மடிந்து வருகிறது.

“இந்தாசாமி ருல்லூச்சி, உசிரோடை இருக்கு. குதி வீகசாமி!”

எனக்கு கட்டளை போட்டுவிட்டு, அவள் தொழிலில் இலயித்துப்போகிறாள்.

பெளர்ணமிக் கட்டி, மேல்நோக்கி நகர்ந்து வருகிறது. கடலின் பட்டுப்போன்ற மார்புகளில் அதன் ஒளி மின்னி நெளியாட்டம் ஆடுகிறது.

கடலின் துடிப்புகள் யாவும் சாவை நோக்கி ஒடுங்கி வருவதுபோன்ற நிலை.

“என்னுடைய சாமி, மீன்பூச்சி ஏதாச்சும் அருட்டுதாசாமி? பேசாம அப்படியே கல்லாட்டமா இருக்கிறியேசாமி?”

அவள் என்னைப் பேசவைக்க நினைக்கிறாள்.

“குட்டியம்மா இப்படியெல்லாம் சீவிக்கிறத்துக்கு உன்னாலே முடியுதா?”

“என்னுடைய சாமி, என்னைச் செத்துப்போகச் சொல்லுறியா? படு ஆள்தானையா நீ!”

நான் பேசி வாய்மூடுமுன் கணீரென்று அவள் பேசி விட்டாளே!

கடலின் முடிவில் எழுந்து மின்னல்கொடி என் கண்களைக் குற்றிவிடத் துழாவிப் பாய்கிறது.

கண்களால் கண்டும் ஒப்புக்கொள்ள மறுக்கும் என் நெஞ்சத்தைக் குத்திக் கிழித்துவிடவா அது மறுபடியும் மறுபடியும் துள்ளி எழுகிறது?

“பொல்லாத மின்னல் சாமி, கண்ணை மூடிக்கொ சாமி, இல்லாட்டி கண் பொயிடுஞ்சாமி!”

குட்டியம்மா என்னை எச்சரிக்கிறாள்.

இரத்தத்தாலல்ல

வாயிலிலே வெள்ளைக்கன்னி நாகு கட்டப்பட்டு விட்டது.

செல்லப்பரின் மூச்சு வாயில்வரை கேட்கிறது.

சாம்பிராணிப் புகையின் வாசனை வாயில்வரை வந்து கரைந்து போகிறது.

உள்ளே செல்லப்பர் மரணப் படுக்கையில் கிடக்கிறார். அவரின் கால்புறமாக இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு மேலாக அவருடன் கூடிக்கூலாவி வந்த சாயம், மங்கிவிட்ட ராஜா ராணிக்குடை சார்த்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவரின் தலைமாட்டில், அவரின் மூக்குக் கண்ணாடியும், தலைப்பாகையும் பக்குவமாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உள்வாயில்புடி ஓரமாக அவரின் தோல் செருப்பு கத்தம் செய்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கண் வாய் பொத்துவதற்காக சின்னூச்சிக் கிழவி துடித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவளின் பஞ்சடைந்துபோன கண்கள் செல்லப்பரின் மோவாய்க்கட்டையில் குத்திட்டு நிற்கின்றன.

பேரக் குழந்தைகள் மாறி மாறிப் பால் வார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். இடையிடையே அந்தப் பால் வழி

வதும் உள்ளே போவதுமாக இருக்கிறது. செல்லப்பரின் முடறு முறிப்பு ஓசையும் இடையிடையே கேட்கிறது.

செல்லப்பரின் மனைவியாகிய காமாட்சி அம்மாள் தலை மாட்டில் கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அவரின் ஏக புத்திரனுக்கு மனைவியாய் வந்த மருமகள் அழகம்மாள் கவலை தோய்ந்த முகத்துடன், ஏற்றி வைக்கப்பட்டிருக்கும் நெய் விளக்குகளுக்கு எண்ணெய் ஊற்றுவதும், வருவோர் போவோரைக் கவனிப்பதுமாக இருக்கிறாள்.

முதல் குரல் வைப்பதற்குப் பெண்கள் கூட்டமும், ஏனையவைகளைக் கவனிப்பதற்கு அடிமை குடிமைக் கூட்டமும் காத்திருக்கின்றன.

உள்ளே டெலிபோன் மணி கணீரிடுகிறது. அழகம் மாள் ஓடுகிறாள். டெலிபோனில் பேசுவது அவளின் முத்து வேலர்தான்! அவர் கொழும்பிலிருந்து பேசுகிறார். உரக்கப் பேசுகிறார். காலை விமானத்தில் புறப்படுவதாகப் பேசுகிறார்.

வெளியே கன்னி நாகு குரல் வைக்கிறது.

இயமதர்மராஜனே பாசக் கயிற்றுடன் வாயில் தாண்டி வந்து கொண்டிருப்பதாக நினைத்துக் கொண்டு சின்னாச்சிக் கிழவி உசார் நிலைக்கு வருகிறாள். காமாட்சி அம்மாள் விம்மலை மிகைப்படுத்திக் கொண்டு செல்லப்பரின் நெஞ்சுக்கு மேல் விழுவதற்காகத் தன்னைத் தயாராக்கிக் கொள்கிறாள்.

வெளியே கன்னி நாகு கத்திக்கொண்டே இருக்கிறது நன்றாக விடிந்து விட்டது.

டாக்டர் சோமசுந்தரத்தின் கார் வந்தது.

டாக்டரின் முடிவு மண்பு கிடைத்ததுதான். இதனால் டாக்டரை யாரும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்ததாக இல்லை. தெதஸ்கோய் அவர் காதோடு மருவிக் கழுத்தில் தொங்கியது. ஆனாலும் அதன் உதவி இன்றியே அவர் செல்லப்பரைப் பரிசோதித்து முடித்து விட்டார். உதட்டையும்,

விழிகளையும் ஒரே வேளையில் அவர் பிதுக்கிக்கொண்டது எல்லோருக்கும் எல்லாவற்றையும் விளங்க வைத்தது போலாயிற்று.

“அம்மான்...”

டாக்டர் செல்லப்பரை மெதுவாக அழைத்தார். டாக்டருக்கு அவர் முறை மருகன் அல்ல. ஆனாலும் தூரத்து உறவு வகையில் இந்த அம்மான் முறை இருந்தது.

சொல்லி வைத்தாற்போன்று, இப்போதுதான் செல்லப்பர் ஏதோ பேச முயல்கிறார். வார்த்தைகளாக அவைகள் பிறக்கவில்லை.

முஷ்டிகளை உயர்த்தி—நரம்புகளைப் புடைக்க வைத்து...

“...முத்...டேய்...உன்.. உன்...”

இப்படியே வார்த்தைகள் சிதைந்து சிதைந்து போயின.

டாக்டர், காமாட்சி அம்மானைப் பார்த்து “முத்துவேல் இண்டைக்கு வர்ராரு?” என்று கேட்டபோதுதான் காமாட்சி அம்மானால் சுயநிலைக்கு வர முடிந்தது.

“அவர் காலைப் பிள்ளையில் வர்ரதா மெசேஜ் வந்தது!” என்று மருமகள் பதில் சொன்னாள்.

“நேரத்துக்கு அவன் வந்து சேர்கிறானே என்னவோ” என்ற வார்த்தையை ஆங்கிலத்தில் குசகமாகப் பேசினார் டாக்டர்.

“ஆமாம். அவருக்காகவே உயிர் காத்துக்கிடக்கிறது” என்று குசகமாக அழகம்மாள் பதிலும் சொன்னாள்.

“டே... டேய்...முத்...என்...”

செல்லப்பர் மீண்டும் மீண்டும் இப்படித்தான் பிறறிக் கொண்டிருக்கிறார். அவரால் வார்த்தைகளை ஒழுங்குபடக் கூறி மனச்சுமையை இறக்கவும் முடியவில்லை. இறந்து போகவும் முடியவில்லை.

“காமாட்சி...சி...எடி...”

இப்படி ஒரு தடவை செல்லப்பர் கத்தினிட்டார்.

காமாட்சி, அந்த ஒரு வார்த்தையால் கூலிக் குறுகிப் போனான்...முன்பொரு தடவை—ஒரே ஒரு தடவை இதே தொனியில்...இதே முறையில்...

அந்த ஒரு தடவையைக் காமாட்சியால் இப்போது எண்ணிப் பார்க்க முடியவில்லை. ஆனாலும் அது செனிப் புலனால் நுழைந்து நெஞ்சுவரை...

இப்போதுள்ளதைப்போல அந்தக் காலத்தில் பட்டினப் பகுதிகளில் கூட வெளிச்சம் இருப்பதில்லை. சந்திப்புக்குச் சந்திப்பு ஒற்றைக் கம்பத்தில் நாற் சதுரக் கோபுரம்போல அமைந்த கண்ணாடிக் கூண்டினுள் எண்ணெய் விளக்கு மட்டுந்தான் எரிந்து கொண்டிருக்கும். சந்திப்புக்குச் சந்திப்புத்தான் வெளிச்சமிருப்பினும் அநேகமான கம்பங்களில் விளக்குகளை இருப்பதில்லை. பலர் பலதுக்குமாக அந்தக் கண்ணாடிக் கூண்டுத் தெரு விளக்குகளை உடைத்து வைத்திருப்பர். இருட்டி விடுவதற்குமுன்னமே ஊர் அடங்கிப் போய் விடும்.

அப்போது செல்லப்பருக்கு கச்சேரியில் சிறிய உத்தியோகம். மாத வருமானம் மிகவும் மட்டம்.

செல்லப்பரின் தாயார் சிதேவியும், காமாட்சி அம்மாளும் சட்டநாதர் கோவிலின் சின்ன மேளக் கச்சேரி பார்ப்பதற்காகப் போயிருந்தனர். ‘றலி’ என்ற பட்டப் பெயர் வாங்கியவளின் பாட்டுக் கச்சேரியும் இருந்ததனால் ஊரே சட்டநாதர் கோவிலில் திரண்டிருந்தது.

மல்விகாதேவி ஆட, றலி பாட, ஆர்மோனிய வித்துவான் சோமு ஆர்மோனியம் தட்ட, கோடையடி தம்பாப் பிள்ளை மிருதங்கம் வாசிப்பதென்றால் இந்தச் சந்திப்பு

எப்போதும் கிடைப்பதில்லை. அன்று இந்தச் சந்திப்புக் கிடைத்திருந்தது.

செல்லப்பர் வீட்டுக்குக் காவலாக இருந்தார். இந்தப் பெருவிழாவைப் பார்க்க ஆசைதான். ஆனாலும் அவர் வீட்டோடுதான் இருக்க வேண்டியதாக இருந்தது.

நாதஸ்வர வித்துவான் மாசிலாமணியின் நாதஸ்வரக் கச்சேரி இன்னும் முடியவில்லை. அந்த நாதஸ்வரத்தின் நாதக்கூர்கள் குத்திக்கொண்டிருந்தபோதும் செல்லப்பர் சற்றுக் கண்ணயர்ந்து விட்டார். திடீரென அவர் திடுக்கூற்று விழித்தபோது நிலம் அதிர்ந்து விடும்படி யாரோ ஓடிவந்து, விதிக்கரை வேலியால் உள்ளே தாவியதுபோல் ஒரு பிரமை!

விதியால் பலர் ஓடினர். அவர்கள் வைத்துச் சென்ற 'கள்ளன்; கள்ளன்' என்ற அவலக் குரல்கள் தெளிவாகக் கேட்டன. செல்லப்பருக்கு உள்ளமெல்லாம் புல்லரித்தது. தலைமாட்டிலிருந்த கைப்பிரம்பை எடுத்துக்கொண்டு அவர் துணிச்சலுடன் வெளியே வந்தார். சிங்கப்பூரிலிருந்து அவரின் பழைய நண்பன் ஒருவன் யார் மூலமாகவோ அனுப்பி வைத்த ஐந்து பாற்றறி ரோச் லேயிற் கையில் இருந்தது. துணிவுடன் வளவெங்கும் வெளிச்சத்தை ஊர விட்டார். இறுதியில்... இறுதியில் வளவுப்புறமாக நிமிர்த்தி வைக்கப்பட்டிருந்த தார்ப் பீப்பாக்களுக்கு மறைவில்... 'கள்ளன்; கள்ளன்' என்று கூக்குரலிட உன்னிய செல்லப் பரின் குரலை அவரின் எதிர்கால அதிர்ஷ்டம் அடைத்து விட்டது. அவர் அப்படியே நின்றபடி நின்றார். ஒளிப் பொட்டு தார்ப் பீப்பாக்களுக்கு நடுவே நிலைத்து நின்றது.

சண்டியன் கட்டோடு, பாதி தெரியும்படி உடம்பைக் சுறுப்புத் துணியால் மூடிக்கொண்டு அந்த ஜாமத்தில் ஒரு மனிதனைச் செல்லப்பர் சந்தித்தார்.

அந்த மனிதன் தன் முக்காட்டை நீக்கி, மடிக்கட்டுக்குள் புதைத்து வைத்திருந்த தங்க ருகைகளைத் தெய்வ

இற்கு மலர் தூவும் பாவனையில் செல்லப்பரின் திருக் காலடியில் தூவிவிட்டு சரணடைந்து—செயலிழந்து நின்னான்.

அந்த மனிதன் பெயர் முத்தையன்.

முத்தையனைக் காமாட்சி அம்மாளுக்கு முன்பின் தெரியாது. தெரிந்திருக்கவும் நியாயமில்லை. 'கணவனுக்கு முத்தையன் பழைய நண்பன்' என்ற நியாயத்தையும் அவளால் ஒப்புக்கொள்ள முடியவில்லை. ஆனாலும், கணவரின் விருப்பத்திற்கு மாறாக, அவளால் நடக்கவும் முடியவில்லை. முத்தையனின் கோலத்திலிருந்து, அவன் ஒரு கீழ் ஜாதிக்காரனாகவே இருக்க வேண்டுமென்று நிச்சயித்துக் கொண்டவளுக்கு, அவன் அடிக்கடி வந்து போவதும், அவனை நடு வீடுவரை அனுமதித்து, செல்லப்பர் அவனுடன் அந்நியோந்நியமாக உறவாடுவதும் சகிக்க முடியாததாக இருந்தது.

"இவன் என்ன சாதி?" என்று செல்லப்பரைக் காமாட்சி ஒருநாள் கேட்டே விட்டாள். செல்லப்பருக்கு வந்ததே கோபம்! 'எல்லாம் நல்ல ஜாதிதான்! சாதி கேக்க வந்திட்டா நாச்சியார்!' என்று எரிந்து விழுந்தார். இதற்கு மேல் காமாட்சியால் ஏதுவும் பேச முடியவில்லை.

செல்லப்பருக்குச் சகோதரர்கள் என்றோ, தந்தை என்றோ யாருமில்லை. 'தாய்' என்ற ஸ்தானத்தில் சிதேவிக் கிழவி மட்டுந்தான் வீட்டில்.

"எட தம்பி, உவன் நெடுக நெடுக இஞ்சை வந்து போறது நல்லாயில்லையடா! ஊர் என்ன கதைக்கும்? கேட்டுக் கேள்வி இல்லாமை நடுச்சாமத்திலே வாறான்; போறான்! ஆளைப் பார்த்தா நல்ல சாதியாயுங்க காணைல்லை. உவன்ரை சிதேவித்தத்தை விடன் மோனோ!" என்று தாயானவரும் ஒரு தடவை சொல்லிப் பார்த்து விட்டாள்.

இந்த ஒரே ஒரு தடவைக்குமேல் தாயாரை இதுபற்றிப் பேசுமளவுக்கு செல்லப்பர் விட்டு வைக்கவில்லை. ஆனால், முத்தையன் வந்து போவது, மட்டும் குறைந்து விட்டது; எப்போதோ ஒருநாள் வருவான்; போவான்! அதுவும் அர்த்த ஜாமத்தில்! யாருக்குமே தெரியாமல்!

பல நாட்களுக்குப் பின் ஒருநாள் காமாட்சி அம்மாள் முத்தையனைக் கண்டாள். அந்தவேளை செல்லப்பர் வீட்டில் இல்லை. அவளை உபசரித்து, அவர் வரும்வரை தடுத்து வைக்காவிட்டால் செல்லப்பருக்குக் கெட்ட கோபம் வரும் என்பதை அவள் அறிந்திருந்தாள்.

முத்தையனைக் காமாட்சி உபசரித்தாள்!

முன்பு அவள் கண்ட முத்தையனல்ல இப்போது.

எண்ணெய் தடவி, தலையை மினுமினுப்பாக, படியச் சீவி இருந்தாள். அவளின் கருள் தலை பளிச்சிட்டு மின்னி நெளிவது போலிருந்தது.

பெரிய மீசையை அளவாக வெட்டி, ஊசிமுனைவரை இலேசாக்கி சொகுசுபடுத்தியிருந்தாள்.

முன்பு காதிலே மாட்டியிருந்த சிவப்புக்கல் காதோலையைக் காணும்!

வெள்ளை வெளேரென்ற வேஷ்டி, பழுப்பு நிறத்தி லான மேல் சட்டை!

ஒன்றே ஒன்றுமட்டும் பழைய நிலையில் தான் இருந்தது. அதுதான் இருப்போடு செருகப்பட்ட நெச்சேஸ் வில்துக் கத்தியும், தலைப்பில் தோல் பொருத்தப்பட்டு வெளியிலே தொங்கிய வெள்ளிச் சங்கிலியும்.

அவனைக்கண்டபோது காமாட்சி அம்மாள் கணவேளை அசந்து போனாள்.

செல்லப்பர் இன்னமும் குடுமிதான் வைத்துக்கொண் டிருக்கிறார்.

காதிலே குவளைக் கடுக்கன்கள் இன்னும் தொங்கிக்
கொண்டே இருக்கின்றன.

விட்டிலிருக்கும் வேளையைத் தவிர, வெளியே போகும்
போது, நெருப்பு வத்தி ஒட்டிய தலைப்பாகையைத்தான்
வைத்துக் கொள்கிறார்.

நீளக் கால்சட்டை அணிந்து, அதன்மேல் நீண்ட நீல
நிறக் கோட்டும் போட்டு, கழுத்தில் பட்டியும் கட்டி,
தலைப்பாகையுடன் அவர் வெளியே போவதைத்தான் இது
வரை காமாட்சி அம்மாள் நாகரீகமாகக் கண்டிருக்கிறாள்.
ஆனால், முத்தையன்...?

காமாட்சி அம்மாள் என்ன நினைத்தாளோ, மிகக் கனி
வோடும், மரியாதையோடும் அவளை வரவேற்று, உபசரித்து
விட்டாள். உபசரணைகளின் முடிவில்தான், தான் அப்படி
மரியாதை காட்டியிருக்கக்கூடாதென்று மனதில் தட்டியது.

என்றுமில்லாத விதத்தில் மாமியாருக்கு இப்போது
தான் அவள் மிகவும் அஞ்சினாள்.

நாடிக்குக் கை கொடுத்து, பெருமூச்செறிந்து, உள்
வாயில் படியோரம் உட்கார்ந்திருந்த மாமியாரின் கருடப்
பார்வை அவள் நெஞ்சைச் சுட்டது.

செல்லப்பரைக் கட்டிக்கொண்டு பத்தாண்டு கள்
வாழ்ந்து விட்டாள். இதுவரை குழந்தைப் பாக்கியம் இல்
லாக் குறையே தெரிந்ததில்லை. மாமியாரைக் குழந்தை
போலச் செல்லமாகப் பாலித்து, ஊருக்கு புதுவித மரு
மகள் முறையைச் சிருட்டித்து விட்டவளுக்கு இன்று மாமி
யாரைப்பற்றி புதுவித உணர்வு தோன்றியிருப்பது அவ
ளுக்கே புரிய முடியாததொன்றாகி விட்டது.

இருட்டிவிட்ட பின்பு செல்லப்பர் வந்தார்.

நால்கார் விட்டின் நிலா முற்றத்தின் அருகோடு
விளக்கு மட்டும் எரிந்துகொண்டிருந்தது. பக்கத்தே போடப்

பட்டிருந்த பிரம்புக் கட்டிலில் முத்தையன் மட்டும் தூங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தான்.

இந்த ஓராண்டு காலத்தில் முத்தையன் பட்டப்பகல் வேளை அவரைத் தேடி வந்ததுமில்லை; 'இவனுடன் சற்று வேளை பேசிக் கொண்டிருக்கும் நாகரிகங்கூட இந்தக் கழுதைகளுக்கு இல்லையே' என்று மனதுக்குள் கடிந்து கொண்டார். 'அவள் இளம் மனுஷி. இந்தக் கிழவியர்வது கதைச்சுக் கொண்டிருக்கலாமே!' என்று தாய்க் கிழவிமேல் சீற்றம் வந்தது. ஆனாலும், சகலத்தையும் விழுங்கிக்கொண்டார்.

சின்னத்துரைப் பத்தர் செல்லப்பரின் பாலிய நண்பன். செல்லப்பர் கலியாணம் செய்து கொண்ட... நாளிலிருந்து இந்த நட்பு சற்று விடுபட்டிருந்தது. இப்போது மறுபடியும் அந்த நட்புவந்து ஓட்டிக்கொண்டு விட்டது. சின்னத்துரை பத்தர் அடிக்கடி வந்துபோனார். இதற்கான காரணத்தை காமாட்சி அம்மாளால் அறியவும் முடியவில்லை. 'முடியவில்லை' என்று சொல்வதைவிட, அறிய அவளுக்கு 'நேரமும், மனதும் இருக்கவில்லை' என்பதுதான் பொருத்தமானது.

ஒருநாள் நடுப்பகல் சின்னத்துரைப் பத்தர் செல்லப்பரைத் தேடிக்கொண்டு வந்தபோது, காமாட்சி அம்மாளையும், முத்தையனையும் தவிர வீட்டில் யாரும் இருக்கவில்லை.

சின்னத்துரைப் பத்தர் போய்விட்டார்.

அன்று இரவு படுக்கைக்குப் போனபோது காமாட்சி அம்மாள் செல்லப்பரின் காதுக்குள் பேசினாள்.

“இஞ்சருங்கோ!”

“என்னது?”

“உவன் சின்னத்துரை இனி இஞ்சை வரப்படாது!”

“ஏன் வரப்படாது?”

“நான் சொல்லுறன் வரப்படாது!”

“ஏன்; ஏன்; ஏன் வரப்படாது?”

“அவன் பாக்கிற பார்வையும் பேசிற பேச்சும் நல்லாயில்லை!”

“.....”

“நாறல் மீனைப் பூனை பாத்ததுமாதிரி அவன் என்னைப் பாக்கிற பார்வை எனக்குப் பிடிக்கேல்லை! நீங்கள் அவனோடே சினேகிதமாயிருக்கிறேண்டால் வெளியிலே சினேகமாயிருங்கோ; இஞ்சை-அவன் வேண்டாம்!”

“.....”

“ஏன் பேசுதியளில்லை?”

“.....”

இதற்குப்பின் சின்னத்துரைப் பத்தர் வீட்டுக்கு வருவதை நிறுத்திக்கொண்டார்.

இருந்தாற்போல ஒருநாள் படுக்கைக்குப் போனபோது செல்லப்பர் காமாட்சி அம்மாளிடம் பேசினார்.

“நான் வேலையைவிடப் போறேன்!”

“இதென்ன விசரக் கதை! ஏன்?”

“சும்மா அவனிவனுக்கு அடிமை வேலை செய்யத் தேவேல்லை!”

“விட்டிட்டு!”

“விட்டிட்டு, வீட்டோடே இருக்கப் போறன்; உன்னை ஆவையெல்லாததையும் இனித்தான் தீர்க்கப் போறன்!”

“.....”

“காமாட்சி என்ன பேசியுமில்லை”

காமாட்சியால் பேச முடியவில்லை. நெஞ்சிலே கூரிய ஈட்டி ஒன்று ஊடுருவிச் செல்வதுபோல இருந்தது. உடம் பெல்லாம், உள்ளமெல்லாம் கூனிக் குறுகியது.

அதிகவேளை அமைதி இருட்டோடு புதைந்து கிடந்தது, வெகு நேரத்துக்குப்பின் காமாட்சி அம்மாளின் விம்மலோசை கேட்டது.

செல்லப்பர் உறங்கிப்போய் விட்டார்.

அவருக்குக் கேட்கும்படியும் அவள் விம்மினாள்.

அவர் நிம்மதியாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

விம்மியபடி அவர் முகத்திலே, அவள் கண்ணீரைச் சித்தவிட்டாள்;

“ஏன் காமாட்சி அழறார்?”

தூக்கம் கலைந்துபோக, செல்லப்பர் பரிவேராக கேட்டார்.

“நீங்கள் என்னினை ஐயிச்சப்படுறியள்; அதுதான் வேலையை விட்டிட்டு விட்டோடை இருக்கப் போறனென் றெண்ணிறியள்!”

“எடி விசரி! நான் அதுக்குச் சொல்லலை யெடி! விட்டோடை இருந்து வட்டிக்கடை போடப்போறன்; நான் இனி உழைச்ச ஆகுக்கு அதுக்குத்தான் சொன் னனாள்!”

காமாட்சி அம்மாள், அவர் நெஞ்சிலேயே அசந்து விட்டாள்.

கந்தசாமி கோவிலின் மணி கனரென ஒலித்தது. மணி நான்கு.

“எனக் கிப்ப ஐஞ்சாறு நாளாச் சத்தி சத்தியா வருகுது!”

“என்னது? நீ, சும்மா சொல்லுறாய்! என்னைச் சோதிச்சுப் பாக்கிறாய் என்ன?”

“இல்லையெண்ணிறன்! வாயூறுது; வயித்தைப் பிரட்டுது; தலையைச் சுத்துது!”

“காமாட்சி!”

செல்லப்பரின் முரட்டுத்தனமான அணைப்புக்குள் காமாட்சி திணறிப் போளுள்.

விடிந்து வெகு நேரமாகியும் காமாட்சி அம்மாளால் எழுந்திருக்க முடியவில்லை.

செல்லப்பர் குழந்தைபோலத் துள்ளினார்; குதித்தார்; அடுப்பகைரைப் பக்கம் போனார்; தாழ்வாரத்தைப் பெருக்கினார்; ஆங்கிலத்தில் பாடினார்; கடைசியாகத் தாய்க் கிழவியிடம் பைத்தியக்காரன்போலப் பிதற்றினார்.

“ஆச்சி! உனக்குப் பேரன் வரப்போறான்!”

தாயானவள் ஏங்கிப் போளுள்.

அவள் வாய் கொண்ணிக்கொண்டு வந்தது. செல்லப்பரின் சொல்லின் பாரத்தைச் சுமக்க முடியாத அவளின் நெஞ்சு மயக்கமுற்றது. அதற்குப்பின் அவளால் பேசவே முடியவில்லை.

தாயாரின் நிலையை நன்கு அவதானிப்பதற்கு முன் சொல்லி வைத்தாற்போன்று முத்தையன் வந்தான்.

செல்லப்பர் குழந்தைபோலத் துள்ளிக் குதிப்பதைப் பார்க்க அவனுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

“முத்தையா! எனக்குப் பிள்ளை பிறக்கப் போகுது!”

“.....”

“முத்தையா! என்றை நாப்பத்திரெண்டாம் வயதிலே எனக்கு எல்லாப் ஊக்கியமும் வருமெண்டு சாத்திரி சொன்னதை நீ முத்தி நம்பேல்லை! இப்ப நம்பிறியே?”

“ஆம்பினைப் பிள்ளைக்குப் பலனிடுக்கெண்டு காமாட்சி யின்றை சாதகத்தினை இருக்கெண்டு நான் சொன்னதை நீ நம்பேல்லை. இப்ப நம்பீறியே?”

செல்லப்பர் முத்தையனைத் தனது தனி அறைக்கு உற்சாகத்துடன் அழைத்துச் சென்றார்.

இரண்டொரு மாதமாக முத்தையனைப் பார்க்க முடியவில்லை. செல்லப்பருக்கு மனம் ஒருமாதிரியாக இருந்தது. முத்தையன் எங்காவது வெளியூர் போயிருக்கக் கூடுமென்றுதான் அவர் எண்ணினார். அப்படி அவன் கதையோடு கதையாகச் சொல்லி வைத்ததாகக்கூட ஞாபக மில்லை.

தாய்க்கிழவியோ வாய்பேச முடியாதவளாக படுக்கையில் வீழுந்து விட்டாள். ஒரு பக்கத்து அவயவத்தையும் வாதம் வாங்கி விட்டது.

“பாவம் அவள் பாவி, ஓக்காளித்து ஓக்காளித்துச் சாகிறாள். இந்த நேரத்தினை அவளுக்கு ஆசைப் பண்டம், சோட்டைப் பண்டம் தேடிக் குடுக்க ஆருமில்லை!”

இப்படி செல்லப்பர் ஏங்கி ஏங்கி அவஸ்தைப்பட்டார். மூடிந்தவரை வாயும், வயிறுமான மனைவியைச் சந்தோஷப்படுத்த அவர் படாத பாடு பட்டார்.

பக்கத்து வீட்டார், உற்றார் உறவினர் என்ற விதத்தில் வழக்கத்திலேயே தொடர்பு விட்டுப்போன வாழ்க்கை! இப்படி வாழ்க்கைதான் மூன்று அவருக்கும், இப்போது காமாட்சிக்கும் பிடித்ததாகவும் இருந்தது.

காமாட்சியைப்பற்றிய கவலையும், நாயைப்பற்றிய வேதனையும் பிடுங்கித் தின்றாலும், ‘முத்தையன் வராது வீட்டானே’ என்பது எதற்கும் மேலான பெரும் பேரிடி

யாக அவருக்கு இருந்தது. சருகு அசைந்தாலும் முத்தையனைப்பற்றிய நினைவுதான் முந்திக்கொண்டு வந்து விடுகிறது!

அப்போதுதான் செல்லப்பர் சற்று கண்ணையர்ந்தார். ஏதோ சந்தடி அவரை அசைத்து விட்டது.

வெளியே முத்தையனின் சைக்கிள் சந்தடி போலத்தான் இருந்தது.

அவர் வெளியே வந்தார்.

மழைக்கால் இருட்டு!

வானம் அழுது வடிந்தது.

மின் வெட்டொன்று அடிவானத்திலே கோடிட்டு விளையாடி மறைந்தது.

பருவான பெட்டி ஜன்றைச் சைக்கிளில் சுமந்து வைத்தபடி முத்தையன் நின்றான்.

மழையின் வெடில் அடித்தது. அது இரத்த வாடை போலவும் இருந்தது. வானம் அழுது வடிந்தாலும் இப்படித்தான் வெடில் இருக்கும்.

"முத்தையா!"

குரல் மிகவும் அடக்கிக்கொண்டே செல்லப்பர் அழைத்தார்.

அவர் அழைப்புக்குக் காத்திராமலே முத்தையன் உள்ளே வந்து விட்டான்.

அவசர அவசரமாக தனது அத்தரங்க அறைக்குள் அவன், அழைத்துவந்த செல்லப்பர், சிறிகப்பூர் இலாம்பைத் தீண்டி விட்டபோதுதான் திடுக்குற்றப் போனார்.

முத்தையனின் உடையெல்லாம் இரத்தக்கறை படிந்திருந்தது.

விடிவதற்கு சில மணி நேரம்தான் இருந்தது.

கடந்த இரண்டாண்டு கால அனுபவத்தில் இப்படி ஒரு சந்திப்பு செல்லப்பருக்குக் கிடைத்ததில்லை. அவர் நடுங்கிப் போய்விட்டார்.

கந்தன் கோவிலில் மணியோசை கேட்டது.

மணி நான்கு!

செல்லப்பரின் தூரத்து உறவினர் முருகேசம்பிள்ளை கொலை செய்யப்பட்டு விட்டதான செய்தி பதினைந்து மைல்களுக்கப்பாலுள்ள கிராமத்திலிருந்து வந்து சேர மதியம் திரும்பி விட்டது.

இந்தச் செய்தியைக் கேட்டு செல்லப்பரின் அங்கமெல்லாம் விறைத்தது. செய்தி கொண்டு வந்தவன் காமாட்சிக்கு முன்னால் நடந்துவிட்ட சம்பவத்தைப் பச்சை பச்சையாகக் கூறியபோது, காமாட்சி மயக்கம்போட்டு விழ்ந்து விட்டாள். வீட்டில் உள்ள நாயை விஷமிட்டுக் கொன்றாவிட்டு, முருகேசம்பிள்ளையையும் கழுத்தற வெட்டிவிட்டு, நகை நட்டுகளாகவும், ரொக்கமாக இலட்சத்துக்கு மேலான பணமாகவும் கொலையாளி திஷ்டிக்கொண்டு போய்விட்ட கதையைச் செல்லப்பரினாலும் ஒழுங்காகக் கேட்க முடியவில்லை. காமாட்சியையும், கிழவியையும் வீட்டோடு விட்டு விட்டு அவர் சா வீட்டிற்கு பறந்தோடிவிட்டார்.

அதன்பின்.....

முருகேசம்பிள்ளையின் கொலைபற்றிய விருத்தாத்தம், நாட்டின் ஒரே ஒரு தமிழ்ப் புதினப் பத்திரிகையில் ஒரு நாள் வெளிவந்தது.

பத்து நாட்கள் கழித்து, முத்தையன் என்ற ஒலுவன் அகப்பட்டுக் கொண்டதாகச் செய்தி வந்தது.

காமாட்சி அம்மாள் 'பேயறைந்தவன்' போலானால் செல்லப்பரோ மூலைக்குள் கருணைகொண்டார்

“யார் இந்த முத்தையன்?” என்ற கேள்வி ஊரில் பரவலாக எழுந்ததே தவிர, செல்லப்படுக்கும் அவனுக்கும் தொடர்பிருந்ததாக யாரும் பேசிக்கொள்ளவில்லை.

நாட்கள் ஆக ஆக, காமாட்சி அம்மாள் மிகவும் வெதும்பிப் போனாள். செல்லப்பர் காமாட்சி அம்மாளின் முகத்தில் விழிக்கவே கூசினார். பழைய உற்சாகம் இப்போது அவரிடமில்லை. இரண்டொரு தடவை அவர் கொழும்புக்குப் போய் வந்தார்.

முருகேசம்பிள்ளையின் கொலை வழக்கு பருவகாலக் கோட்டின் விசாரணைக்கு வந்துவிட்டது. செல்லப்பர் கொழும்புக்கு போய் வந்தது, முத்தையனுக்காக நியாய துரந்தரை ஏற்படுத்தவாகத்தான் இருக்க வேண்டுமெனக் காமாட்சி எண்ணினாள். அவரை உற்சாகப்படுத்தும் துணிச்சலும் அவளுக்கு இருக்கவில்லை. இம்முறை பருவகால விசாரணைக்கு வந்த இராசா, செல்லப்பர் வேலைபார்த்த கச்சேரித் துரையின் நண்பர் என்பதையும், அவரைப் பார்க்க செல்லப்பர் முயற்சித்து, இராணி இல்லத்திற்கு போய் வந்ததையும் வைத்துக்கொண்டு, அவள் முத்தையனுக்காக எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணினாள்.

நான்கு நாட்கள் தொடர்ந்த விசாரணைக்குப் பின்பு, முத்தையனுக்கு மரண தண்டனை கிடைத்தது.

முத்தையனின் தூக்குத்தண்டனை நிறைவேற்றப்பட்டதினத்தில் காமாட்சி அம்மாள் ஒரு ஆண் குழந்தையைப் பிரசவித்தாள்.

குழந்தை பிறந்தபோது ‘நயினார் கூரையைத் தட்ட வாக்கும்!’ என்று மருத்துவச்சி வள்ளி உள்ளேயிருந்து குரல் வைத்தபோது, செல்லப்பரின் மனம், வாக்ரு, காயம் சகலதுமே கூனிக் குறுகி விட்டது.

“சின்ன நயினார், உரிச்சுப் படைச்சுப் பெரிய நயினார் போலேதான்!”

குழந்தையை வெந்நீரால் கழுவியபோது வள்ளி இப்படிக் கூறினாள்.

இராச நோக்காட்டின் முடிவிலே அசந்து போய்க் கிடந்த—ஆனால் முன்கியபடி சிடந்த காமாட்சி அம்மாளின் காதுகளைத் துடைத்துக்கொண்டு இந்த வார்த்தைகள் உள்ளே நுழைந்திருக்க வேண்டும்! கணவேளை அவள் முனகல் தடைப்பட்டு, பின்தொடர்ந்தது.

“எடி காமாட்சி”

செல்லப்பர் வெளித்திண்ணையிலிருந்து பீறிட்டுக் கத்து கிறார்.

மருத்துவச்சி வள்ளிக்கு எதுவுமே புரியவில்லை.

வெளியே கன்னிநாகு மீண்டும் குரல் வைத்தது.

காமாட்சி அம்மாள் சுயநிலைக்கு வந்தபோது, செல்லப்பர் விக்கலெடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

சின்னாச்சிக் கீழ்வி கண் வாய் பொத்துவதற்காக மீண்டும் தயாராகி விட்டாள்.

வானத்திலே விமானம் ஒன்று ஊர்ந்து போகும் ஒசை கேட்டது.

“இதில்தான் அவர் வாரார். இப்ப வந்திருவார்” என்று அழகம்மாள் செல்லப்பரின் காதுவரை கேட்கும்படி கூறினாள்.

பால் வார்த்துக் கொண்டிருந்த பேரக் குழந்தைகள் முற்றத்துக்கு ஓடி, வான முகட்டைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

கன்னிநாகு வெளியே சுத்திக்கொண்டே இருந்தது.

விமான நிலையத்திலிருந்து முத்துவேலரை அழைத்துவர மோட்டார் அனுப்பி வைக்கப்பட்டும், வெகு நேரமாகி

விட்டது. அழகம்மாள் வாயில் பக்கமாக நீண்ட நேரம் பார்வையைப் புதைத்து வைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு முத்து வேலர் வந்தபோது, விடெங்கும் விம்மல் ஓசைகள் எழுந்தன.

காமாட்சி அம்மாள் முத்து வேலரின் கால்களைக் கட்டிக் கொண்டு கண்ணீர் விட்டாள். அழகம்மாள் ஊமைத் தனமாக விம்மினாள்.

“பாதர்...பாதர்...” மேலே பேசவே முடியாமல் முத்து வேலர் துக்கக் கடலில் முழுகிவிட்டார்.

வெளியே கன்னிநாகு அவசர அவசரமாகக் கத்தியது.

செல்லப்பரின் கண்கள் அகலத் திறந்து கொண்டன.

வாயை அகலத் திறந்து, அவர் ஏதோ பேசுவதற்கு முயற்சித்தபோது...

சின்னாச்சி ஆம்பிப்போன விரல்களால், அகலத் திறந்த கண்களையும், உள்ளங்கைப் பின்முனையால் விரிந்த கிழ் நாடித் தாடையையும் ஒரே வேளையில் பக்குவமாக முடிவிட்டாள்.

காமாட்சி அம்மாள் கத்திக்கொண்டே செல்லப்பரின் நெஞ்சுக்கு மேல் வீழ்ந்தார்.

விடெங்கும் கூக்குரல் எழுந்தது.

முத்துவேலர் தன்னந்தனி மரமாக நின்று நாகரீகமாகக் கண்ணீர் விட்டார்.

எல்லாமே முடிந்து விட்டது.

கன்னிநாகு இன்னமும் கத்திக்கொண்டே தான் இருந்தது.

ஒருநாள் கழிந்தது.

கிருத்தியங்கள் யாவும் சிறப்பாக முடிந்தன.

குளிப்பாட்டப்பட்ட செல்லப்பருக்கு அவரின் தலைப் பாகையையும், முக்குக் கண்ணாடியையும், தோல் செட்ப்பையும் சிறப்பாக அணிவித்து இருந்தார்கள். இருபத்தைந்து வருடங்களாக அவருடன் கூடிக் குலாவி வந்த சாயம் மங்கிவிட்ட இராசா இராணிக் குடையும் பக்கத்தே கெம்பீரமாகக் கொலுவிருந்தது.

எதையோ வலிந்து நினைவுபடுத்திக் கொண்ட அழகம் மாள் உள்ளே ஓடிச் சென்று, செல்லப்பரின் ஐந்து பற்றறி லையிற்றை எடுத்துவந்து மாமனரின் கைகளின்மேல் பக்கு வமாக வைத்தாள்.

ஊரில் என்றுமே வழக்கமில்லாதபடி கோவில் குருக்கள் செல்லப்பருக்கு இறுதி மரியாதை செலுத்த வந்திருந்தார்.

பிரமுகர்கள் சிலர் செல்லப்பரைப்பற்றி இரத்தினச் சுருக்கமாக இவ்விரண்டு வார்த்தைகள் பேசினர்.

கடைசியாக குருக்கள் பேசினார்.

“கண் கெட்டுப்போன இந்த நாகரிக முறைகளிலிருந்து சைவத்தையும், ஆசமங்களையும் காப்பாற்ற இலண்டன் வரை வழக்குரைக்க உதவிய கொடைவள்ளல் முத்து வேலரின் அருமைத் தந்தையாருக்கு உண்மைச் சைவர்கள் சகலரினதும் சார்பில் அஞ்சலி செய்கிறேன். அவரின் ஆத்மா சிவபதம் அடையட்டும்” என்று குருக்கள் பேசி முடித்ததும் எங்கும் பேய் அமைதி நிலவியது.

கன்னிநாகு இன்னமும் கத்திக்கொண்டே இருந்தது.

“கிணைப்படுகிற நேரத்திலே உதை மாட்டுக்கு வீடாட்டி உது மலடாய்த்தான் போகும்.”

இப்படி மரண விட்டுக்கு வந்திருந்த ஒரு மாட்டுப் பண்ணைச் சொந்தக்காரன் “முட்டார்” தனமாகப் பேசினான்.

(சிரித்திரன் ஆகஸ்ட், 1972)

சுதந்திரத்தின் நிழலில்!

வி ரமுத்தனின் மனைவி முத்தம்மாளை ஒரு தடவை பார்த்துவிடவேண்டுமென்ற ஆசை அடி மனதோடு தனும்பி சின்னாலும், சம்பிரதாயத்திற்கு வீரமுத்தனின் வேண்டுகோளை நான் மறுத்துத்தான் ஆகவேண்டி இருந்தது.

நேற்று அவன் மனைவியிடமிருந்து அவனுக்குக் கடிதம் வந்திருந்தது. அதில், அவள் மணிமணியான எழுத்தில் தன் கைப்படவே மனதில் நிறைந்து நின்றவைகளையெல்லாம் கொட்டி வைத்திருந்தாள்.

கடந்த தடவை— கடந்த ஆண்டு இதே மாதம், இதே திகதியில், வீரமுத்தன் அவளைச் சந்திக்கச் சென்று திரும்பியதற்குப் பின், சரியாகப் பத்தாவது மாதம் அவளுக்கு ஒரு லபயன் பிறந்திருக்கிறான். இன்னும் இரண்டு மாதங்கள் கூடச் சரியாகப் பூர்த்தியாகவில்லை. இதற்கிடையில் புண்வயிற்றோடு ஏறி, இறங்கி இவனுக்காக அவள் அங்கே வரப் போகிறான். அவளுக்காக இல்லையெனினும் அந்தக் குட்டிப் பயலைப் பார்க்கவேண்டும், வீரமுத்தன் கட்டாயம் போய்தான் ஆகவேண்டும். அவள் சண்டிப்பாக உத்தரவிட்டாள்.

என்னைவிட அவனுக்கு வயது பத்தாவது அதிகமிருக்கும். ஆனாலும் அவன் என்னை, "அண்ணாச்சி" என்று தான் அழைக்கிறான். அப்படி அழைக்காவிட்டால் மனதிலோ, உடலிலோ ஏதோ ஒரு பாரம் இடிந்துவிட்டது போன்ற குறைபாடுதான் அவனுக்குத் தோன்றுகிறதோ?

கடந்த இரண்டாண்டுகாலந்தான் வீரமுத்தன் எனக்குத் தெரிந்தவனாக இருக்கிறான். எனது வீட்டுக்குப் பின்பக்கமுள்ள தென்னந்தோப்பில் கள்ளுச்சேர்க்க இவன் வந்து சேர்ந்த காலத்தில்தான் இந்த அறிமுகம் வந்தது. இவனாகவே தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான். என்னை அறிமுகம் செய்துகொள்ள இவனுக்குத் தேவை இருந்தது. இவனுக்கு எழுதப்பட்டிருக்கத் தெரியாது.

"சாமி, எம் பொண்டாட்டி எனக்குத் தவால் போட்டிருக்கா. இதை ஒருக்காப் படிச்சுச் சொல்லீங்களா?"

மிகவும் விநயமாக, இப்படித்தான் இவன் என்னை பேசுகக்கொடுத்தான்.

மனைவி எழுதிய கடிதத்தை மூன்றாவது மனிதனிடம் கொடுப்பதில் அவன் வெட்கப்படவில்லை.

"உன் பொண்டாட்டி உனக்கு எழுதிய கடிதத்தை நான் படிக்கலாமா?" என்ற எனது கேள்விக்கு, "ஏஞ்சாமி! படிக்காதவங்க கவியாணம் பண்ணிக்கிறதே தப்புத்தானா?" என்று கேலியாக அவன் பதில் சொன்னது எனக்கு மிகவும் பிடித்துப் போய்விட்டது.

இதற்கு மேலும் பீடு பண்ணாமல், அவனுக்கு மனைவியான முத்தம்மாளின் கடிதத்தை அவனுக்குப் படித்துக் காட்டினேன். அன்றிலிருந்து இன்று வரை அந்த முத்தம்மாளின் கடிதத்தை அவனுக்குப் படித்துக்காட்டுகிறேன் என்பதல்ல, அவனுக்கு என் கைபடவே கடிதங்களுக்குப் பதிலும், அவன் பதிவுக்காகக் கடிதங்களும் எழுதி "இப்

படிக்கு உன் அன்புக் கணவன் வீரமுத்தன்" என்றும் கையொப்பமிட்டு வருகிறேன்.

★

வீரமுத்தனுக்கு வயது நாற்பதுக்கு முன், பின்னாகத் தான் இருக்க வேண்டும். "உனக்கு வயசென்ன ஆச்சு?" என்று ஒரு தடவை நான் கேட்டபொழுது, தன் வயதைச் சரியாகவே அவனுக்குச் சொல்ல முடியாமல் போய்விட்டது.

"சரியாக நினைவில் இருத்திக்க முடியவில்லைச்சாமி, சின்ன வயதிலே எங்கும்மா செத்துப்போயிட்டா. அப்பன் என்னுன்னு தெரியலலை, உலகச் சண்டை வந்தப்போ சிங்கப்பூரிலே வெள்ளிப் பணம் கொள்ளை கொள்ளையாக சம்பாதிக்கலாமனு சொன்னாங்க, அப்ப போன கம்பலிலே நானும் போயிருந்தேனா, அதுக்கப்புறம் அங்கேயிருந்து நேராவச்சுவோனுக்கு வந்தாச்சு. வந்ததும் வந்தாச்சு ஒருத்தன் என்னைப் பிடிச்சுத் தேயிலைத் தோட்டத்திலே விட்டிட்டாஞ்சாமி, அங்கே என்னுசாமி வாழ்க்கையா வாழ்றாங்க? அதுக்கப்புறமா இந்த யாழ்ப்பாண மண்ணிலே காது வைச்சு ஐஞ்சு வருஷமாச்சு, வந்து இந்த மரத்திலே ஏறி இறங்கிக் கிட்டே இருக்கேன், ஏதோ இது நம்ம பரம்பரைத் தொழில், வளமாக்கை வந்திடிச்சு. இதே ஐஞ்சு வருஷமா அவன் இவன்னு தாலைஞ்சு முதலாளிங்களெட்டைக் கை மாறி இப்ப இவங்கெட்டை நிலைச்சிருக்கன். இந்தக் களை பரத்திலையெல்லாம் வயசெங்கை சாமி சுத்தமாகத் தெரிஞ்சுக்கப் போவது?"

வயதை மட்டும் தெரிந்துகொள்வதற்காக மட்டுந்தான் நான் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டேன். எனது கேள்விக்குப் பதில் சொல்வதற்காகத்தான் முயன்று இப்படி ஒரு வரலாற்றையே கூறிவைத்துவிட்டான்.

ஒருவரைப் பற்றி விபரம் அறிந்துகொள்வதற்கு ஆசை தான். ஆனாலும் நாமாக வற்புறுத்தாமல் அவர்களாகவே

முந்திக்கொண்டு சொல்லும் போது ஒருவித அலுப்புத் தான் ஏற்படுகிறது. வீரமுத்தன் தன்னைப் பற்றி இரத்தினச் சுருக்கமாகச் சொன்னானே. இது கேட்பதற்குச் சுவையாக இருந்தது.

நாளடைவில் அவனை நான், "அண்ணாச்சி" என்று அழைக்கத் தொடங்கிவிட்டேன். அவனும் என்னைச் "சாமி" போடுவதைச் சிறிது சிறிதாக நிறுத்திக் கொண்டு, "அண்ணாச்சி" என்றே அழைக்கத் தொடங்கிவிட்டான். இது எனது குடும்பத்தாருக்குப் பிடிக்காத ஒன்றுதான். "மரமேறிய பயல் இப்படி அண்ணாச்சி முறை கொண்டாடுவதா?" என்ற யாழ்ப்பாண மரபுத் திமிர் எனக்கு வயசு குறைவாக இருந்தாலும் நான் விட்டுக்கு அதிபன். யாரையும் மிஞ்சிவிட நான் விடுவதில்லை. தல்லவைகளுக்காக இப்படி ஒரு சர்வாதிகாரம் இருக்கவேண்டுமென்பதில் எனக்குப் பேரவா.

என்னோடு பழகிக்கொள்வதில் அவனுக்குப் பெருமறிச்சி. ஒய்ந்த போதெல்லாம் என்னைத் தேடிக்கொண்டு அவன் வருவான். அவனோடு நேரத்தைக் கழிப்பது எனக்கு வினாசுப்படுவதில்லை!

"அண்ணாச்சி! சிங்கப்பூர்லை இருந்து நேராக இங்கே வந்திட்டதாகச் சொன்னியே. இப்ப ஊர்லை இருக்கிற ஒருத்தி கடிதம் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறாளே! இது எப்பிடி நடந்திருக்கு?"

இப்படி வேறோர் தடவை நான் கேட்டதற்கு அவன் மீண்டும் ஒரு சோகக் கதையைத்தான் சொல்லித் தீர்த்தான்.

"ஒரு தடவை— அழுவதாம் ஆண்டு போலை நெனைப்பிருக்கு. நம்ப ஊரைப் பாக்கணுங்கிற ஆசை வந்திருச்சு. சின்ன வயசிலே என் கண்ணுக்குள்ளே தெரியாததெல்லாம் இப்ப எங்க ஊர்லை இழுக்கிறுப் போலை ஒரு நீனைப்பு, ஊருக்

குப் போய்ச் சேர்ந்திட்டா ஏதாவது நிலபுலத்திலே பாடு பட்டுப் புளைச்சுக்கலாம்றே ஆசையிலே கள்ளத்தனமாகக் கட்டுமரத்திலே ஏறி அக்கரைக்குப்போயிட்டேனா? போனப் புறந்தான், "ஏண்டா வந்தேங்கிற" மாதிரிப் போச்சு, சுதந்திரம் கெடைச்சிரிச்சாஞ் சுதந்திரம்! நம்மாட்டம் தரித்திரப் பசங்களுக்கு என்னு சுதந்திரம் வேண்டிக்கிடக்கண்ணாச்சி? அந்த வயித்தெரிச்சலை ஏன் பேசணும்? ஊருக்குப் போனேனா? எனக்கு நெலமும் கெடைக்கலலை; தொழிலும் கெடைக்கலலை; சொந்தக்காரண்ணு யாரும் கெடைக்கலலை! நான் வெட்கப்படலலை, கை நீட்டி பிச்சை எடுக்கிறதைத் தவிர வேற வழியுங்கெடைக்கலலை! ஊர் இருக்க நெலையில எந்தக் கஞ்சப்பய பிச்சைபோடப்போருன்? அண்ணாச்சி என்னலை அக்கையும் வாழமுடியலலை, இங்கையும் திரும்ப முடியலலை! இந்த நேரத்திலேதான் முத்தம்மா என்னைச் சந்திச்சா, பாவம்! அவ ஒரு டிக்கடை வெச்சிட்டு வாழ்றா, அவ புருஷன் செத்துப் போயிட்டான், நல்ல வேளைக்கு புள்ளை ஒண்ணோடை மட்டும் நிண்ணிபோயிடிச்சு, அவக்கு குருட்டு அம்மா ஒருத்திதான், அதனால அவ அசையமுடியலலை, அவ என்னை அனுசரிச்சா; அன்பு காட்டினா, கலோலுக்கு மறுபடியும் நாம் யோறதை அவ விரும்பலலை, என்னை ராஜா மாதிரிப் பாக்கிறேண்ணா, என்னலை அதுக்கு முடியலலை, பிடிவாதமா நிண்ண என்னை அந்தப் புண்ணிய வதி சிலவு கொடுத்து அனுப்பி வைச்சா, நா அனக்கு எந்த துரோகமும் பண்ணியிடலலை, போன வருஷத்தில்தான் அந்தப் புண்ணியவதிக்கு கொஞ்சப் பணமும் அனுப்பி எம் விலாசத்தையும் தெரிவிச்சிருந்தன், சத்தியமாகச் சொல்றன் அண்ணாச்சி, கடந்த வருஷம் கச்சதீவுக் கோயிலுக்கு என்னை வரச்சொல்லி அவ எழுதினதுக்கு முந்தி முத்தம்மா எனக்குப் பெண்டாட்டியா இருக்கலலை, ஏதோ நடந்திருச்சு, அவ என்னை நம்பிட்டா, எம்மேலை உசிரை வச்சிட்டா."

கடந்த வருடம் வீரமுத்தன் கச்சதீவுக் கோயிலுக்
கெனப் போய் வந்த மறு மாதந்தான் முத்தம்மாண்டம்
இருந்து கடிதம் வந்திருந்தது. அவன் நீண்டநாட்கத்தான்
கடிதம் எழுதியிருந்தான். அக்கடிதத்தைப் படித்தபோது,
எனக்கு இருக்கவேண்டிய உணர்ச்சிகளையும் மிஞ்சிக்கொண்டு
பச்சாத்தாய உணர்வொன்று மேலோங்கி நின்றது. மூன்று
வது மணிதன் ஒருவன் இக்கடிதத்தைப் படிக்க நேரிடும்
என்று அவன் நினைத்திருக்கமாட்டான். பாவம்! பரிநாபத்
துக்குரியவன். 'வீரமுத்தன் எழுதப் படிக்கத் தெரியாத
வன்' என்பதை அன்னுடன் அவன் கழித்த நாட்களில் அறிந்
திருக்க முடியாதுதான்.

கச்சதீவுக் கடலோரம் அன்னுடன் ஏற்படுத்திக்கொண்ட
உறவுகளை நினைவுகளும்படி அவன் கேட்கவில்லை. அந்த
நினைவுகளையெல்லாம் தன் மனதோடு மட்டும் சுமந்து
கொண்டு எதைவெல்லாமோ எழுதிவிட்டு, தான் ஸ்நானம்
செய்யாமல் இருப்பதைப் பட்டென்று எழுதியிருந்தான்.

கடிதத்தைப் படித்து முடித்த போது வீரமுத்தனின்
கண்கள் கவன்கிப்போயின.

அவன் முத்தம்மாளுக்காகப் பச்சாத்தாயப்பட்டான்.

தன்னால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு சுமையான விளைக்
காக அவன் அனுபவிக்கப்போகிறான் என்ற ஏக்கத்தால்
அவன் மரத்துப் போனான்.

"அண்ணாச்சி நீங்க சொல்லுங்க. முத்தம்மா பாவம்!
அவ அம்மா குருடி. என்னாலையோ அவளிடம் போய்வர
முடியவில்லை. நாஞ் செஞ்சிட்டுவந்த காரியம் சரியா?
நீங்க சொல்லுங்க. உளரெல்லாம் முத்தம்மாவை வேசின்னு
நின்னு நீத்திடும். பாவம் நாஞ் செஞ்ச விளைக்காக அவ
உத்தரிக்கப்போரா!"

வீரமுத்தனை நான் தேற்றினேன்.

“இன்றைக்கில்லாவிட்டாலும் என்றைக்காவது ஒரு நாள்— பத்து வருஷத்துக்கு அப்புறமாவது முத்தம்மாவோடு சேர்ந்துதான் நீ வாழப்போறவன்.”

இதைத்தான் நான் அவனுக்குக் கூறமுடியும். இப்படித் தான் கூறினேன்.

“நீங்க அப்படி நினைக்கிறீங்களா? நாம் போய் வாழக் கூடிய ஊராவா அது இருக்கு? அப்பிடி அது மாறியிடுமென்று நீங்க தம்புறீங்களா? இது இப்போதைக்கு நடக்கக் கூடியதா எனக்குப்படலில். நெலத்தைப் புடிச்ச வச்சிருக்கிறவங்களும், பணத்தை மூட்டை கட்டி ஒதுக்கிட்டு மணிகளை பிச்சத்திங்கிறவங்களும் தொலைஞ்சு அடியோடை சாம்பவாகிற வரைக்கும், வெளியூர்லை வாழற ஏழைங்களுக்கு அந்தப் பாக்கியம் கிடைச்சடாது அண்ணாச்சி.”

வீரமுத்தன் இப்படி இருப்பான் என்று நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. உலக வியாபகமான இந்த உண்மையை வெளிப்படுத்தும் போது தேகம் வெடவெடத்து அவன் கண்கள் சிவந்து போயின.

இதற்குப் பின் இரண்டு நாட்களார்க இவனைக் காண முடியவில்லை. என்னைப் பார்க்க இவன், வெட்கப்பட்டானா? பின்பு இவன் நாளுகவே வரவேண்டி இருந்தது. முத்தம்மாவோடு ஏதாவது எழுதி ஆகவேண்டுமே!

பின்பொரு தடவை முத்தம்மான் எழுதியிருந்தான்.

மக்கடைக்கு வந்து போகும் ஒருத்தன், அவளுக்கு நேர்ந்திருக்கும் அந்த நெருக்கடியைத் தீர்க்க சம்மதம் தெரிவித்து, தனக்கு நித்தமும் ஆசைநாயகியாக இருக்கக் கேட்டாலும், அவளுக்குப் பிறக்கப்போகும் குழந்தைக்கு அப்பொருள் இருக்க ஒப்புக் கொள்வதாகச் சொன்னாலும்,

இதற்கு என்ன செய்யலாமென்று வீரமுத்தனிடம் முத்தம்மான் ஆலோசனை எதுவும் கேட்டிருக்கவில்லை. அந்தப் பயலின் கன்னத்தில் ஒன்று போட்டு விரட்டியதைச்

சாங்கோபாங்கமாக எழுதிவிட்டு, சற்று மனஅவஸ்தைப் பட்டிருந்தாள்.

இதற்குப் பின் வேறொரு கடிதம் வந்தது அடுத்தாத்துக்காரி ஒருத்தி இந்தக் கருவை அழித்துவிடக் கேட்டாளாம். “ஒண்ணப் போலீ என்னையும் நெண்ச்சியா? குழந்தையைப் பெத்து வளக்க எனக்குத் தெரியம் போதுமடி.” என்று பேசினிட்டாளாம். அந்தக் கர்ப்பஸ்திரி, ஊரில் ஊன்கள் எல்லோரையும் கூட்டி வைத்து, “கச்சீவுக் கோயிலுக்குப் போயி, இந்தத் தேவடியா சக்கிலியனொருத்தனடை குட்டி வாங்கிட்டல்ல வந்திட்டா” என்று பறை சாற்றுகிறாளாம்.

இக்கடிதங்களுக்கெல்லாம் ஏற்ற விதத்தில் வீரமுத்தனூதிய நான், அவளுக்கு எழுதிக்கொண்டே இருக்கவேண்டி இருந்தது. அவளின் ஒவ்வொரு கடிதத்தின் போதும் அவள் செத்துப் போவதையே என் மனக்கண் கண்டது!

கடைசியாக அவள் எழுதிய கடிதம் இது. அந்தச் சின்னப் பயி, வீரமுத்தனின் வாரிசை அவனுக்குக் காட்டுவதற்காக அவள் மறுபடியும் கச்சீவுத் திருநாளுக்கு வரப்போகிறாள். வீரமுத்தனும் போய்த்தான் ஆகவேண்டும்.

வாணத்தின் அந்தத்தில் விடிவெள்ளி முளைத்துவிட்ட போது படகு கிளம்பிவிட்டது. படகில் சின்னஞ் சிறிய இயந்திரம் ஒன்றுதான் இணைக்கப்பட்டிருந்தது.

குழந்தைகளும், குட்டிகளும், கனவான்களும், தனவான்களும், கிழடுகளும், கட்டைகளுமாகச் சுமாரி நாற்பது பேர்கள் வரை படகின் வயிற்றை நிரப்பியிருந்தோம்.

யாழ்ப்பாணப் பட்டணத்தின் ஒளிப் பொட்டுக்கள் கண்களுக்கு மறைத்துவிட்டபோது, படகு சுழந்திரத்தில்

சென்றது. காற்று சீராக இருந்ததால், நான் நினைத்தது போன்று பிரயாணம் அவ்வளவு கஷ்டமாக, அபாயகரமாக இருக்கவில்லை. எனக்கு இதுதான் பெருங்கடல் முதல் பிரயாணம். ஆனாலும் நான் துணிவுடன் தான் இருந்தேன். என் உயிருக்கு எந்த ஆபத்தும் வராமல் பவுத்திரமாக வீடு கொண்டாந்து சேர்த்துவிடுவதாக வீரமுத்தன் உறுதிமேல் உறுதிசூறியிருந்தான். துணியில் பாதியளவு இவனால்தான் வந்தது.

“என்ன முதலாளி நீங்களோமா நம்மலோடை வரீறீங்க? நீங்க நெனச்சா கச்சீவு அந்தோணியாருக்காக தனிப் பிளேன் வச்ச பறந்து வந்திடலாமே! உங்களுக்கு ஏன் முதலாளி இந்தக் கஷ்டமெல்லாம்?”

சற்று அப்பாலிருந்த ஒரு மனிதரைப் பார்த்து வீரமுத்தன் கேட்டபோதுதான் அந்த மனிதனை நான் பார்த்தேன்.

அந்த மனிதர் அசல் சிவநேசச் செல்வராக பூசிப் புணர்த்திக் கொண்டிருந்தார்.

படகின் நட்டுக்கு நடுவே இருந்த ஆசனத்தட்டில் அட்டணக்கால் போட்டுக்கொண்டு அந்த மனிதர் இருந்த இருப்பு- பாதி அளவு பத்மாசன நினை- சிவனின் திரைக் கோலத்தைத்தான் நினைவுபடுத்தியது.

“என்ன வீரமுத்தன்! அந்தோணியாரைக் கும்பிட நான் வரப்படாதா? நியுந்தான் இந்து சமயக்காரன். கடவுள் என்ன இந்து, கத்தோலிக்கன் என்ற வித்தியாசமா பார்க்கப்போறார்? அன்பே சிவன்! அன்பே யேக! அன்பே அல்லா! அன்பே புத்தர்!”

சிவநேசச் செல்வர் இப்படி ஒரு சமரசப் பிரசங்கத்தைவே சொல்லிவிட்டார்.

இதைத் தொடர்ந்து படகுக்குள்ளே மத சமரச மகாநாடொன்றே நடந்துவிட்டது.

கடலின் கொந்தளிப்பை மறந்துவிடுவதற்கு இது மிகவும் தேவையாகவும் இருந்தது.

அநேகமாக எல்லோருமே பேசித்தீர்த்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் அனுபவங்களுக்கேற்ப கடவுள்களின் சமரசத்திற்குக் காட்டிய உதாரணங்கள் மிகவும் வேடிக்கையானவை சகல விவாதங்களையும் ஒரு முனையாக்கித் திருப்பினிடும் பணியைச் சிவநேசர் மிகவும் இலாவகமாகச் செய்துகொண்டிருந்தார். உண்மையாகவே நடக்கும் ஒரு மத சமரச மாநாட்டிற்குத் தலைமை தாங்குவதாகவே அவர் நினைப்பு!

வெய்யில் எரிந்தது.

என் காதுக்கு மட்டும் கேட்கும் வண்ணம் வீரமுத்தன் அந்த மனிதரை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தினான்.

நான் மனதில் கற்பனை செய்துள்ளபடி 'சிவநேசன்' என்பதுதான் அவர் பெயராகும். இந்தப் பெயரை நான் அடிக்கடி கேட்டதுண்டு. ஆனால், அந்த மனிதரை இன்று நான் தேரில் பார்க்கிறேன்.

வீரமுத்தன் அந்த மனிதரைப் பற்றி நிறையத் தெரிந்து வைத்துக்கொண்டிருந்தான்!

வீரமுத்தனுக்கு அவர் மிகவும் வேண்டியவர்.

சட்டத்தின் தொகைக்கு மேலாக மக்கடை முத்தம் மாணுக்கு முதன் முதல் பணம் அனுப்பி வைப்பதற்கு உதவியவர் அவர்.

ஊருக்கெல்லாம் மிகவேண்டியவர். கொடை வள்ளல். நான்கு கோவில்களின் டிரஸ்டிகளுக்குத் தலைவர். அனாதைகள் ஆச்சிரமம் ஒன்றும், வயோதிகள் விடுதி ஒன்றும் இவர் பெயரால் நடக்கின்றன. பட்டணத்திற்கு அப்பால் இவர் பேரில் இருந்த பாடசாலைகள் இரண்டை இப்போதுதான் அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றிருக்கிறது.

ஊருக்கெல்லாம் கடன் கொடுத்துக் கொடுத்து கடைசியில் ஜனங்களின் வேண்டுகோளின் பேரில் பூமித் தாயையே தன் பேருக்கு மாற்றிக்கொண்டு, குறைந்த வாடகைக்கு ஜனங்களுக்கு விட்டிருக்கிறார். ஊருக்கு யாரும் பெரிய மனிதர்கள் வந்துவிட்டால் அவர்களுக்கவே சென்று இவரைத் தரிசிப்பர். இத்தனை பெருமதிப்புக்குரிய சிவநேசர், பட்டணத்திற்கு ஒதுக்குப்பறமாக, மிகவும் அடக்கமாக ஒரு ஆபரணக் கடை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். அவ்வளவு தான்!

பொழுது போனதே தெரியவில்லை. அது சாய்ந்துபோவ தற்கிடையில் படகு சுச்சிவுக் கரையோரம் சாடிவிட்டது.

பலரைப்பார்க்க பலர்காத்திருந்தனர். அவர்களுள் மடிக்குழந்தையோடு நின்றவள்தான் மக்கடைக்காரி முத்தம்மாள் என்பதை நான் தெரிந்துகொண்டபோது, "அவதாண்டாச்சி முத்தம்மா" என்று எனக்குச் சுட்டிக் காட்டினார். அவள் நோஞ்சியாத் தெரிந்தாள். ஆனாலும், வீரமுத்தனைக் கண்டுவிட்டபோது அவள் வாலைக்குமரி உருவெடுத்துவிட்டாள்! விரிந்த, அகன்ற விழிகளில் நீர் முட்டிப்போய் நிற்க, அதை உணர்வு மேலிட இமைகளால் வெட்டிவிட்டாள். நீர் வடிந்து மார்புச் சட்டைமேல் பாய்ந்து, சுரந்த பால் காய்ந்து மங்கிக் கிடந்த சட்டையை ஈரமாக்கியது.

எதையும் பேசினிட முடியாமல் தனித்து வீரமுத்தனை வரவேற்றாள். வீரமுத்தனுக்கும் சங்கடமான நிலை. தன் மனத்துடிப்பையெல்லாம் காட்டிவிட அவளை அள்ளி எடுக்க வேண்டும். பாழாய்ப் போன இரட்டு அவனுக்காக விரைந்து வரவில்லை, அது வர இன்னும் வேகுநேரமிருந்தது.

தணியாத ஆசைகளையெல்லாம் மணி மணியாகக் கொட்டி வைத்திருந்த முத்தம்மாளை நான் பார்த்துவிட்டேன். என் மனத்தில் நின்ற சிருங்கார மோகினியாக அவள் இல்லை. பதிலுக்கு பஞ்சந்தான் அவளை வாட்டித் தின்று தீர்த்திருக்கிறது.

“முத்தம்மா, இவரு என் உசிரு! உன்னைக் காட்டிக்க வேணும்னு நான் கூட்டியாந்தன்.”

என்னை அவளுக்கு அறிமுகப்படுத்திவிட்டு, “இதுதான் என் பெண்டாட்டி” என்று நாகரீக மோஸ்தரில் அவளை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தவில்லை.

சணவேளை அவள் கூனிக்குறுகினாள்.

வீரமுத்தனின் வரவை நோக்கி சிறிய கூடல் மரங்களிடையே அவள் ஒரு குடிசை அமைத்து வைத்திருந்தாள். அங்கே அவனுக்காகச் சிறுநூண்டி, வகைகள் மரங்களில் தொங்கின.

இரவு இப்போது விரைந்து வந்தது.

அக்கரையில் இருந்து அவள் எடுத்துவந்த கட்டுச் சாதம் முதலில் எனக்குத்தான் படைக்கப்பட்டது.

முத்தம்மாள் மிகவும் விநயமாக எனக்கு உணவு பரிமாறினாள்.

கடலின் இரைச்சலை எல்லாம் மிஞ்சிக் கொண்டு கோவிலின் ஆரவாரம் மேலோங்கி வந்தது.

“வீரமுத்தனுக்கும், முத்தம்மாளுக்கும் நடுவே அநாவசியமாக நான் ஒருவன் எதற்கு?” என்ற நினைவு வருவதற்கிடையில் வெளியே வந்துவிட்டேன்.

கோவிலைச் சுற்றி சின்னஞ் சிறுககளின் கவியாட்டங்களைக் காண, கண்களுக்கும், மனசுக்கும் என்னவோ மாற்றி இருந்தது.

இரவு பத்துக்கு மேலெல்லாம் கோவில் திருத்தியங்கள் யாவும் முடிந்து அமைதியின் நிழல் படரத்தொடங்கிவிட்டது.

கடல் அலைகள் தொட்டுக் கழுவும் மணல் திண்டுக்கு மேலாக அநாயாசமாகக் கிடந்து கொண்டு, கடலின் பரிசுத்தத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

கடற்கரையோரம் நடமாடிய மனிதத் துளிகளின் நடமாட்டங்களும் மடிந்துபோக, வீரமுத்தனின் இன்பங்களை எண்ணியெண்ணிப் பார்க்கத்தான் மனது அவாவி யது. நாகரீகமில்லையென்று ஒதுக்கிவிடப் பார்ப்பவைகளையே திருட்டுத்தனமாக மனது, எண்ணப்பார்க்கிறது. சொந்த வாழ்க்கையில் வந்துபோய்விட்ட இன்பங்களை ஒரு மித்துப் பார்க்க மனது ஒருமுனைப்படாத போது, பிறத்தியார் அனுபவிப்பவைகளை நினைக்கத்தான் பொல்லாத ஆசைவருகிறது.

யாரோ என்னைத் தாண்டி நடந்து சென்றார்கள். அவர்கள் காலடியில் பட்ட மணல் துகள்களின் குமுறல் அவர்கள் போவதைக் கட்டியவங்கூறியது.

கண்களைக் கூர்மைப் படுத்திக்கொண்டு அந்தத் திக்கைப் பார்த்தேன்.

அன்று பகல் பொழுது படகில் தலையாய மனிதனாக இருந்த சிவநேசச் செல்வரின் புறவெளித் தோற்றம் பட்டென்று தெரிந்தது.

அந்த மனிதரோடு அணைந்து கொண்டு வேரோடு உருவம் சென்றது.

அந்த உருவம் கறுப்போடு சேர்ந்து திற்கும் அகிலி ஒன்றினால் தன்னை மூடிக்கொண்டிருந்தது.

சனவரனை நான் செயலற்றுப் போனேன்.

அந்த உருவம் நிச்சயமாக ஒரு பெண்ணாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்ற முடிவு எனக்கு வர வெகு நேரமாக வில்லை.

அகாலவேளை, ஜனங்கள் அடங்கிப் போய்விட்ட பின்பு... தன்னந்தனியாக... மணதைக் கிளுகிளுக்க வைக்கும் கடற்காற்றோடு சேர்ந்துகொண்டு...

கடற்கரைதீன் மசிய நிறமான இருட்டில் அந்த உருவங்கள் தூரம் வரை நடந்து செல்வது தெளிவாகத் தெரிந்தது.

எதை நினைத்துக் கொண்டேனோ என் கால்கள் என்னை இழுத்துச் சென்றன.

நான் அவர்களைக் கிட்டுவதற்கிடையில் அவர்கள் எங்கேயோ மறைந்து போனார்கள்.

கண்ணுக்கு வெகு தொலைவில் படகொன்றில் இருந்து டோர்ச் லையற்றின் ஒளிப்பொட்டொன்று விட்டுவிட்டு மின்னியது.

இந்த மின்னல் பச்சை நிறமாகத் தெரிந்தது.

அந்த மனிதப் ஜூச்சிகளைப் பின்தொடரும் முயற்சியில் நான் தோற்றுப் போனேன்.

மறுபடியும் நான் மணலில் படுத்துக்கொண்டேன்.

விடியும் வரை உலகத்தின் மனிதர்களைப் பற்றி விதோதமான முடிவுகள்தான் மனதோடு சஞ்சரித்தது.

உலகத்தில் யாரை நம்புவது?

அந்தச் சிவநேசச் செல்வரின் மூஞ்சியில் காழி உமிழ்ந்து வஞ்சம் தீர்த்துக்கொள்ள மனது கறுவியது.

காலீக் காற்று வீசியது. அத்தோடு தொடர்ந்து பொழுதுவிடிந்துவிட்டது.

“கோவில் விழா மறுபடியும் களைகட்டியது” என்று சொல்வதைவிட “வியாபாரம் களைகட்டியது” என்று சொல்வதுதான் பொருத்தம்.

பாரதக் கரையிலிருந்து வியாபாரத்திற்கு வந்திருந்த கில்லறைப் பொருட்களை ஈழத்தவர் எவ்வளவு மன மகிழ் வோடு வாங்கிச் சேர்த்துக்கொள்கின்றனர்.

ஒரு தடவை அந்த வியாபாரத் தலத்தைச் சுற்றிவந்த போது சைவப்பழமான சிவநேசச் செல்வரை நான் சந்தித்தேன்.

“ஏன் சிவத் தொண்டரே! இரவு எப்படி இருந்தது?” என்று ஒரு வார்த்தை கேட்டுவிட நினைத்தேன். சணவேளைக்குள் திடுக்குற்றுப் போனேன்.

பச்சைநிற அங்கியால் தன்னைப் போர்த்திக்கொண்டிருந்த மனிதன் ஒருவன் இரவில் சிவநேசச் செல்வருடன் கூடச் சென்ற உருவத்தை ஞாபகப்படுத்தியது.

எனது புத்திக்கு அப்போது நானே செருப்பால் அடிக்க வேண்டியதாயிற்று.

சிவநேசச் செல்வருடன் சிறுங்கார மோகினியாகத் தெரிந்த இந்த மனிதன், என் கண்களை இப்போது திறந்து விட்டான்.

வெண்கதர் உடைக்குமேல் நீண்டதான பச்சை நிற அங்கியை அந்த மனிதன் போர்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவன் முகத்தில் அடர்ந்தியான கருந்தாடி இறுக்கமாகப் படர்ந்திருந்தது.

மீசையை மாழநிக வழித்திருந்தான்.

அவன் கண்கள் பளபளப்பாக மின்னின. அவனுக்கு மிகவும் விசேஷமான சக்தி இருப்பதாக அது காட்டியது.

அவன் மார்புக்குக் கீழ்க்கோடி வரை சிலுவை ஒன்று பெரிதாகத் தொங்கியது.

இந்தச் சிலுவை இப்போதைக்காகத் தொங்கவிடப்பட்டதாக இல்லை. அது கட்டப்பட்டிருந்த கறுப்பு நாடா ஊத்தையால் பழுப்பேறி இருந்தது.

அடிக்கடி இந்த இரு மனிதர்களும் சரளமாகப் பேசினார்கள்.

அந்த மனிதன் இரண்டு வண்ணப் பாய்களை - பச்சைப் பச்சிலைப் பெரும்பான்மை நிறத்தைக் கொண்ட பாய்களை விடிகொடுத்து வாங்கினான்.

காலை பத்துமணிக்கெல்லாம் ஒரு படகு பக்தர்களைக் கமந்துகொண்டு புறப்படத் தயாராக இருந்தது.

விடைகொடுப்போரெல்லாம் கரையோரம் அணிவகுத்து நின்றனர்.

வீரமுத்தன் படகின் அணியத்தில் ஏறி, கரையை வெறித்துப் பார்த்தபடி நின்றான். முத்தம்மாளும் ஜனங்களின் அணிவகுப்புக்கு ஒதுக்குப்புறமாக கட்டைபோல அசையாது நின்றான். அவளின் அந்தப் பரிதாபமான காட்சியை இலக்கிய இரசனையோடு வர்ணிப்பதானால் வார்த்தைகளுக்காக அலைந்து திரியவேண்டும்.

படகின் இயந்திரம் இரையத் தொடங்கிய போது, நீளமாகச் சுருட்டப்பட்டு, குறுக்கும் நெடுக்குமாகக் கட்டப்பட்ட பச்சை வண்ணப் பாய்ச் சுருளை எடுத்து வந்து படகின் ஆசனத்தட்டில் இருந்த சிவநேசச் செல்வனுக்குப் பக்கத்தே அந்த பச்சைநிற அங்கி போர்த்தமனிதன் வைத்துவிட்டுப் போனான்.

“உங்கள் நல்ல மனதுக்கும், சமரச்சி சிந்தனைகளுக்கும் மிக்க நன்றி.”

செவ்நேசச் செல்வர், மிகவும் இலக்கண சுத்தமான நன்றி தெரிவித்தார். அந்த பச்சை அங்கி மனிதர் இந்த நன்றியை ஏற்றாரோ என்னவோ கீழ்க்காணும் வார்த்தைத் தொடரை மட்டும் சொல்லிவிட்டு, பதிலெதுக்கும் நிற்காது ஜன அணிவகுப்பைப் பிரித்துக்கொண்டு போய் விட்டார்.

“இந்தப் பூமி ஆண்டவனுடையது. இதை மறந்து வெறும் மண்ணுக்காக மனிதன் அடிபட்டுச் சாகி விடுவான். மனித உயிர்களெல்லாம் சுதந்திரமாக உலகத்தைச் சுற்றி வர வழிபிறக்க வேண்டும். அப்போதுதான் எமது நட்பின் பயனை நாம் அனுபவிக்க முடியும். உண்மையான சுதந்திரமும் அப்போதுதான் கிட்டும்!”

அந்தப் பச்சை அங்கி மனிதனின் இலக்கணச் சுத்தமான பேச்சிலும், அதன் அர்த்தத்திலும் மனதை நான் புதைத்துக் கொண்டிருந்த போது முத்தம்மாளின் குரல் கேட்டது.

“போய் சேர்ந்தப்புறம் முதல் வேலையாகக் கடுதாசி போடுவியளா?”

வீரமுத்தன் மௌனமாகக் கை அசைத்தே பதில் சொன்னான்.

கச்சதீவுக்கரை கண்பார்வையில் இருந்து வெகுதூரம் போய்விட்ட பின்னும், ஒண்டியாக நிற்கும் முத்தம்மாளின் உருவம் நன்றாகத் தெரிந்தது. அந்த உருவமும் கரைந்து போய்விட்டதன் பின்பு, மறுபடியும் படகுக்குள் வந்த உலக விவகாரங்களைப் பற்றிய கச்சையை மனது நோக்கியது.

சமீபத்தில் சுழுத்துத் தமிழ்ப் பத்திரிகை ஒன்றில் அடிபட்ட “கச்சதீவு யாருக்குச் சொந்தம்?” என்ற தலைப்

புத்தான் முதலில் விவாதத்திற்குக் கிடைத்தது. நேற்றைய சிறப்பை ஒட்டிச் சிவநேசச் செல்வர்தான் விவாதத்தின் தடுவாக, தலைவனாக இருந்துகொண்டார்.

“நெடுந்தீவைச் சேர்ந்த ‘முதலி’ பரம்பரையில் வந்த ஒருத்தர் தன் மகனுக்குச் சேனமாக இந்தக் கச்சிவைக் கொடுத்தார்” என்று பத்திரிகையில் வந்த செய்தியை அப்படியே பாடமாக ஒப்புவித்தது ஒரு அப்பாவி.

“வேள்ளைக்காரன் இருந்தபோது இது இலங்கைக்குத் தான் உரியது என்று தீர்ப்பெழுதி வைத்து விட்டுப் போனான்” என்ற விதேச விசுவாச வாசனையோடு வேரோர் குரல் படகின் அணியத்தில் கேட்டது.

எதிரும் புதிருமான வாதங்கள்!

விவாதம் சற்றுக் களையிழுந்து போக, சரியான நேரத்தில் சிவநேசச் செல்வர் தன்னுரையைக் கூறி விவாதத்தை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தார்.

“நாங்களெல்லாம் ஏன் வீணாகத் தர்க்கப்படவேண்டும். அந்தத் தாடிக்கார ஐயா சொன்னதைக் கேட்டுத் தானே இருந்தீங்க. உலகமெல்லாம் ஆண்டவனுக்குரியது. நாம கண்ணை மூடியிட்டா எல்லாமே எம்மைவிட்டுப் போய்விடும். எல்லாரும் எல்லா இடமும் வரட்டும். போகட்டும், வியாபாரம் செய்யட்டும். இதனால் என்ன வரப் போகுது? தாராள மனப்பான்மையும், பிறர் சிநேகமும் இருந்தா யார் எங்கே வந்தா என்ன? போனா என்ன? இந்தத் தீவில் என்ன இருக்கு? யாராவது சுதந்திரமா வந்து போக விடுகிறதாலே வர்ற வில்லங்கமென்ன?”

இவரின் முடிவான கேள்விக்குப் பதில் எங்கிருந்தும் பிறக்கவில்லை. எனவே, இந்தத் தர்க்கம் முடிந்தது.

இதன்பின் உலகத்தின் சகல இனத்தவர்களுக்கும் பொதுவான சர்வதேச விஷயங்கள்! இதில் சுவந்து கொள்

டொர் எண்ணிக்கையில் குறைவானாலும் விவாதம் வினோதமாக இருந்தது.

“விஷயங்களை நிரைப்படுத்தினால் அவை இப்படித்தான் அமையும்.”

“சந்திர மண்டல ஆராய்ச்சி!”

“விடப்படும் சண்டை உட்பட நடந்து முடிந்த சண்டைகளிலெல்லாம் அமெரிக்காவின் வீரப் பிரதானங்கள்.”

“மறுபடியும் சர்வமத பரிசீலனையும் சமரசமும்.”

இந்தச் சர்வமத சமரசவுக்குள் வீரமுத்தன் கீழ்க்காணும் கேள்வி ஒன்றைக் கேட்டான்.

“பாவம் செய்யாதவர்களெல்லாம் ஏஞ்சலி தண்டிக்கப்படுமா? கடவுளின்ரை இஷ்டப்படிதான் எல்லாம் நடக்கிறதினாலு பாவஞ் செய்யாதவங்க ஏஞ்சலி படுத்தும் பப்படுமா?”

“பாவம் செய்யாதவன் யாரும் உலகத்திலே இல்லை. நீ ஒரு பாவமுஞ் செய்யாட்டாலும் உனக்காக வேறுயாராவது ஒருத்தன் பாவஞ் செய்திருப்பான். அதனால்தான் நீ தண்டிக்கப்படுகியாய். உனக்காக யார் பாவஞ்செய்யினான் என்று உன்னுடைய கண்டுபிடிக்கவே முடியாது!”

சுவநேசனின் இந்தப் பதில் தத்துவ ரீதியானது. இதை இலேசில் விசமுத்தனால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

படகு நேராக யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்துறைமுகத்திற்கு வரவில்லை. இடையேயுள்ள இரண்டு தீவுகளில் அது தங்கிவரவேண்டி இருந்தது. நெடுந்தீவில் நின்று, அதன் மேல் புறப்பட்டு நயினா தீவைக் கிட்டிக்கொண்டிருந்தது!

“நயினா தீவு ஒரு சரித்திரப் பிரசித்தி பெற்ற இடம். இலங்கை எங்குமுள்ள பெளத்தர்கள் அடிக்கடி வந்து போவர். அங்கே பூஷணி இருக்கோயிலும், அத்தோடு

இணைந்தாற் போல பௌத்த விகாரையும் உண்டு. நாட்டிலுள்ள சகல பெரும் மனிதர்களெல்லாம் வந்துகூடி சமரசம் காணும் இடம் அது. வெளிநாட்டார் வந்துவிட்டால் சமுத்தின் மத சமரச முற்போக்குக்கு இதைத்தான் இலக்கணமாகக் காட்டிவைப்பார்கள். இதுவரை இலங்கைக்கு வந்து இந்த நயினாதீவுச் சேத்திரங்களைத் தரிசிக்காமல் திரும்பிய கொம்பன் யாருமில்லை.

“வீரமுத்தன்! நான் நாகபூஷணியையும், புத்தரையும் கும்பிட்டுக் காணிக்கை செலுத்திப் போட்டு சாயந்தரமாக வாறன். இந்தப் பாய்க் கட்டைப் போது வழியிலே விட்டினை அம்மாவிடம் குடுத்திட்டு, “ஐயா இராவைக்கு அல்லது நாளைக் காலமைக்குத்தான் வருவார்” என்று சொல்லிப்போட்டு போ. ஒரு மனிதன் தந்த உபகாரம்! கஷ்டத்தைப் பாராம உன்னை சாமான் போலை பத்திரமாகக் கொண்டுபோய்க் குடுத்திடு!”

“இதிலென்ன சாமி கஷ்டமிருக்கு? நான் பௌத்திரமாகக் குடுத்திட்டுப் போறஞ்சாமி!” சிவநேசச் செல்வர் எல்லாரிடமும் நல்லிடை பெற்றுக்கொண்டு நயினாதீவில் நின்றுவிட்டார். எல்லோரும் அவருக்குக் கைலாக்கிக் கும்பிடு போட்டு விடைபெற்றுக்கொண்டனர்.

படகு புறப்பட்டு யாழ்ப்பாணத் துறைக்கு வந்து சேரும் வரை அந்த மனிதனின் நல்ல குணங்களைப் பற்றித்தான் எல்லோரும் வாய் நிறையப் பேசினர்.

அவரின் பரம்பரையைப் பற்றி ஒருத்தன்!

அவரின் தர்ம சிந்தையைப் பற்றி வேறொருத்தன்!

அவரின் சைவநெறியைப் பற்றி இன்னொருத்தன்!

அவரின் சர்வ மத சமரச இணக்கத்தைப் பற்றிச் சிறப்பாக எல்லோரும்!

படகு யாழ்ப்பாணம் துறைக்கு வந்தது.

கரையில் சுங்க இலாகாவின் தம் கடமைபைச் செய்
யக் காத்திருந்தனர்.

படகில் இருந்து இறக்கப்படும் பொருட்களை
மேலோட்டமாகச் சோதித்தனர்.

பச்சை வண்ணப் பாய்க்கட்டை ஒரு அதிகாரி காலால்
அநாயாசமாகத் தட்டினான்.

அவனின் தட்டுக்கு அது நகர்ந்துகொடுக்க மறுத்தது.
அதன் கணதி அவன் காலை நோக வைத்திருக்கவேண்டும்.

“இது யார் பாய்க்கட்டு?”

சற்று எரிச்சலாகச் சுங்க அதிகாரிகேட்டான்.

“ஏஞ்சாமி? இது என்னதுதாங்க!”

“இதில் என்ன இருக்கு?”

“அப்படி ஒண்ணுமில்லை சாமி!”

“என்னப்பா பாரமா இருக்கு!”

“வெறும் பாய்தாஞ்சாமி; அதிலே ஒண்ணுமில்லை
சாமி!”

“ம்... அதை அவிழு; கட்டுக்களை அவிழு!” வீரமுத்
தன் எவ்வித தயக்கமுமின்றி அதை அவிழ்த்தான்.

அதற்குள்... பளபளப்பான நீண்டதான கம்பிகள்! ஒரு
அடிச் சுற்றுலாட்டத்தில் இரண்டு உருண்டைகள்.

அதிகாரி உற்சாகத்தோடு படகின் மறுகோடியில்
இருந்த மற்ற அதிகாரியை அழைத்தான்.

எனது நெஞ்சு படபடத்தது. வீரமுத்தன் செயலற்று
நின்றான்.

கட்டம் சேர்ந்த சுங்க அதிகாரிகள் அந்தத் தங்கக் கம்பி
களையும், அபின் உருண்டைகளையும் பாயில் கருட்டி எடுத்த
துச் சென்றார்கள்.

அவர்களுக்கு முன்னே வீரமுத்தன் நடத்திச் செல்லப் பட்டான்.

“அண்ணாச்சி! முத்தம்மாவுக்கு சுகமாக வந்து சேர்ந்திட்டதாக எழுதுங்க! இன்னிக்கே எழுதிப் போட்டிடுங்க. கடிதாசியைக் காணட்டா அவ துடிச்சுச் செத்திடப் போரா.. அண்ணாச்சி! இதைப் பற்றி ஏதாச்சும் எழுதிடா திங்க. வழமைபோல் எழுதிடுங்க.”

மேலும் அவனுக்கு என்னிடம் பேச அவகாசம் கிடைக்க வில்லை.

ஒரு அதிகாரி என்னை முறைத்துப்பார்த்தான்.

“முத்தம்மா என் கண்மணி. உன் ஆசையைச் சுமந்து கொண்டு நான் வந்து சேர்ந்திட்டேன்...”

இப்படிக் கடிதத்தைத் தொடங்கி, ஏதேதோ எழுதித் தீர்த்துவிட்டு, கடைசியில் “இப்படிக்கு உனது இன்பம் மறவாத வீரமுத்தன்” என்று ஒப்பமும் இட்டுவிட்டேன்.

முத்தம்மாள் இந்தக் கடிதத்திற்காக ஏங்கிக் காத்திருப்பாள்.

எப்படியும் இதை இன்றைய தபாலுக்குச் சேர்த்துவிட வேண்டும்!

உள்ளும் புறமும்

“காலையில் சூரியன் உதயமாகும்போதும், மாலை யில் சூரியன் மறையும்போதும் உங்களைப்பற்றிய நினைவே தோன்றும். இனிமையான அந்த இரவுகளை மறக்கவே முடியாது.”

இவன் பெயர் கிளைட்டன்.

பிரிட்டிஷ்காரன்.

கடற்படைப் பிரிவைச் சேர்ந்தவன்.

ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து நாற்பத்திமூன்றாம் வருடம் ஆடிமாதம் பத்தாம் நாள் இவன் செத்துப்போயிருக்கிறான்.

இவனுக்கு வயது இருபதுதான்.

இவனுக்காக அமைக்கப்பட்டுள்ள கல்லறைமேல் இவ்வாக்கியங்களும், விபரங்களும் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன!

“காலையில் சூரியன் உதயமாகும்போதும், மாலையில் சூரியன் மறையும்போதும் உங்களைப்பற்றிய நினைவே தோன்றும். இனிமையான அந்த இரவுகளை மறக்கவே முடியாது.”

இப்படியொரு வாக்கியத்தை யார் எழுதியிருக்க முடியும்? அவனின்மேல் அன்புகொண்ட ஒரு ஆணை? நிச்சயமாக இருக்காது. அவனுக்கு வயது இருபதுதான். ஆணையும்

அவனோடு கழித்துவிட்ட இரவுகளை நினைத்துக்கொண்ட ஒருத்தி, தன் மனதைப் பிழிந்து இப்படி எழுதி வைத்திருக்க வேண்டும்!

“நீங்கள் நிரந்தரமாகப் பிரிந்துபோனது சாகசல்ல! என் இதயத்தில் என்றென்றும் நிலைத்து நிற்கவே.”

இவன் பெயர் ரூஸ்வாட்.

அமெரிக்கன்.

விமானப்படைப் பிரிவைச் சேர்ந்தவன்.

ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து நாற்பத்திமுன்றும் ஆண்டுதை மாதம் ஏழாம் நாள் இவன் செத்துப்போனான்.

இவனுக்கும் வயது இருபத்திரண்டுதான்.

இவனுக்கும் காதலி ஒருத்தி இருந்து இப்படி எழுதி வைத்திருக்கிறாள்.

இவன் உயிரோடிருந்தால், அவன் நிலைவு இவனை உருக்கி எலும்புக்கூடுமாக்கியிருக்கும்.

“வீட்டை விட்டு வெகு தொலை சென்றுவிட்டீர்கள். ஆனால், என் இதயத்தை விட்டல்ல.”

இவன் ஒரு கடற்படைப் பிரிவைச் சேர்ந்தவன்.

எதிரியோடு போரிடும்போது மடிந்துபோனான்.

ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து நாற்பத்திமுன்றும் வருடம் பங்குனி மாதத்தில் ‘பம்பரா’ என்ற பிரிட்டிஷ் யுத்தக் கப்பலில் இவனின் சடலம் எடுத்துவரப்பட்டிருக்கிறது.

எங்கோ தொலைவிலிருக்கும் இவன் மனைவிதான் இந்த வாக்கியத்தைப் பொறிக்கக் கூறியிருப்பாள்.

“இப்படி வெல்லாம் அற்புதமான வாக்கியங்கள் பொறிக்கப்பட்ட கல்லறைகள் எங்கே இருக்கின்றன?” என்று கேட்கத் துடிப்பீர்கள்.

நேராகத் திருகோணமலைக்குப் போங்கள். அங்கிருந்து மேற்கு நோக்கி முன்றாவது மைல்வரை சென்றால், சாம்பல் தீவு என்ற பகுதி வரும். அப் பகுதியில் சன நடமாட்டம் குறைந்து காடாக்கி கிடக்கும் ஒருபகுதியில் இன்று வரை வெள்ளைக்காரர்களுக்குச் சொந்தமான ஒரு சவச் சாலை இருக்கிறது. உள்ளே இலேசில் போய்விடமுடியாது. சாவல்காரனிடம் நைசாகப் பேசி, ஏதாவது கைக்குள் வைத்தால், ஒரு பத்து நிமிட நேரம் பயப் பீதியுடன் அவன் அனுமதி தருவான். அந்தப் பத்துநிமிட வேளைக்குள்ளும் அங்கிருக்கும் கல்லறைகள்மேல் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும் வாக்கியங்கள் வாவற்றறையும் உங்களால் நிச்சயம் வாசித்து விடவே முடியாது.

காவற்காரனின் பத்து நிமிட நிபந்தனையை மனதிற்கொண்டு அவசர அவசரமாகத்தான் நான் பார்த்துக் கொண்டு சென்றேன். என் நண்பனுக்கு அது புதிதல்ல. அத்துடன் அதுபற்றி அவனுக்கு எந்தவித அக்கறையும் இல்லை.

முன் வரிசையிலேயிருந்த பன்னிரண்டு கல்லறைகளையும் பார்த்துவிட்டு, இரண்டாவது வரிசையின் கடைக்கோடியிலிருந்து பார்க்கத் தொடங்கினேன்.

அக் கல்லறை முகட்டின்மேல் புத்தம்புதிய வெள்ளை மலரொன்று சற்று வாடிப்போய்க் கிடந்தது. அதன் மேலாக உள்ள ஐல் தரையில் குவியல் குவியலாகக் கருகிச் சுருண்டுபோன—வாடி மடிந்து வதங்கிப்போன மலர்க் குவியல்களைப் பார்த்தேன். இம் மலர்களைப்பற்றி ஒருகணம் நினைத்துப் பார்த்தேன். தொடர்ந்து அந்தக் கல்லறைக்குச் சாத்தப்பட்டு வந்த வெண் மலர்கள்தான் இப்படிக்கிடந்தன. என் மனதில் தோன்றியது—ஆச்சரியம்மட்டுந்தானா?

இந்தக் கல்லறைக்கு மட்டும் இப்படி மலர்கள் சாத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறதென்றால்...

“இதை யார் சாத்தி வந்திருக்கிறார்கள்?”

ஒரேயொரு கேள்விதான். ஆனால், அந்த ஒரேயொரு கேள்விமட்டும் என் மனதை நிறைத்துக்கொண்டு நிற்கிறதே!

“உன்னை நேசித்தவர்கள் யாரோ? அவர்களெல்லாம் உன் நினைவால் வெந்து கருண்டு போவார்கள்.”

இவன் பெயர்...?

இவன் பெயர் கிபுக்கா.

ஆபிரிக்கன்.

காலாட்படைப் பிரிவைச் சேர்ந்தவன்.

வயது இருபத்தெட்டு.

எனக்கு மிகவும் பழக்கப்பட்ட பெயர்.

அவனின் உருவம் என் கண்முன்னே நிற்கிறது.

இவன்தானா அவன்?

இவனுக்காக இந்த வாக்கியங்களை யார் பொறித்தார்கள்?

ஏனோ, என் நெஞ்சு படபடத்தது.

கிபுக்கா என்ற பெயரில் எத்தனை பேர்கள் இருப்பார்கள்?

வயது அப்படியேதானிருக்கும்.

அவனும் ஆபிரிக்கன்தான்.

அப்படியானால் நிச்சயமாக அவன்தானா?

அவனுக்காக வெள்ளை மலர்கள் சாத்தப்படுகிறதே!

இது... இது...

கடந்துபோன மகாயுத்தமும், அதனால், குபேர சம்பத்துப் பெற்றவர்களும் எடுத்த எடுப்பிலேயே கண்முன்னே

தோன்றுவதைப்போல, வேலைக்காகத் திருகோணமலைப் பக்கம் யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் எடுத்த படையெடுப்பும் எப்போதும் கண்முன்னே தோன்றிக்கொண்டே இருக்கிறது. அப் படையெடுப்பாளிகளில் அடியேனும் ஒருத்தன்.

எனக்கு முன்னதாகவே அங்கு படையெடுத்துச் சென்று வீட்டவர்களின் எனக்கு ஒரு நண்பனும் இருந்தான். புதிதாகச் சென்ற எனக்கு, உணவுக்கு, படுக்கைக்கு அவன் ஒரு வீட்டை ஒழுங்கு செய்து தந்தான். அந்த வீடு, "இத்தாலியன் ஹோம்" என்ற பகுதிக்குப் பக்கத்தே இருக்கிற தென்றூல் தெரிந்துகொள்ளமாட்டீர்கள். எளிதில் தெரிந்து விடக்கூடியதாக ஒரு குறிப்புச் சொல்லட்டுமா?

இலங்கையின் எப்பகுதியிலிருந்து அங்கு போவதானாலும், ஒரு கூடல் தொடுவாய்ப் பாலத்தைத் தாண்டித்தான் போய்ச் சேர வேண்டும். இந்தப் பாலத்தை எப்படிக்கண்டுபிடிப்பது? பஸ்ஸிலோ, ரயிலிலோ நீங்கள் செல்லும் போது, நீங்கள் நித்திரை செய்யுகொண்டிருந்தாலுங்கூட மீள்கொழுப்பு மச்சவாசனை ஒன்று உங்களைத் தட்டி எழுப்பிவிடும். அப்போது இடதுபுறம் நோக்குவீர்களாயின், அங்கு தகரத்தினாலான ஒரு வீடு உங்கள் கண்களுக்குத் தோன்றும். அப்படித் தோன்றுமெனின் நீங்கள் அப்பாலத்தின் நட்சுக்கு நடுகில நிற்கிறீர்கள் என்பதுதான் அரிந்தமாகும்.

அந்தத் தகர வீடு இருக்கிறதே, அதற்கு அடுத்தாற் போலத்தான் நான் நங்கியிருந்த வீடு இருக்கிறது. அதற்கு மப்பால் இன்று எத்தக் 'காம்ப'பும் கிடையாது. ஆனால், அன்று கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை பட்டாளக்காரர்கள் தான் இருந்தார்கள்.

நான் இருந்த வீட்டில் ஒரு கிழவி இருந்தாள். வேறும் இரு பெண்கள், நான்கு குழந்தைகள், அந்தப் பெண்களின் இரு கணவர்கள், என்னோடு சேர்த்தால் மொத்தம் பத்துப் பேர்கள்.

வீட்டின் மறுபாதி இவ் வீட்டாரின் பார்வைக்குத் தெரியாத விதத்தில் மறைத்துத்தான் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கே இரவிரவாகக் கேளிக்கையும், சும்மாளமுமாக இருக்கும். விடிந்துவிட்டாலோ மனித நடமாட்டமே இல்லாததுபோல் அப்பகுதி செத்துப்போய்விடும்.

பாதி இரவிலே மதுபோதையின் பீற்றல்கள் கேட்கும். ஒருத்தியோ அல்லது இருத்தியோ நிர்வாணக் கோலத்தில் ஆடிக்கொண்டிருப்பதைப்போல நினைவுக்குத் தோன்றும்.

இரண்டு நாட்களில் அங்கே நடப்பது எனக்குப்பரிந்து விட்டது.

ஒருத்தியா? இருத்தியா? அதற்கும் மேலேயா?

இதை அறிய நான் முயற்சித்தேன்.

“ஒருத்திதான் நிரந்தரமாக இருக்கிறாள். இன்னொருத்தி தேவை ஏற்பட்டபோதெல்லாம் வந்துபோகிறாள்.”

ஆள் நடமாட்டங்களை அவதானித்து இந்த முடிவுக்கு நான் வந்தேன்.

நிரந்தரமானவளை நான் பலதடவை பார்த்தேன்.

அவள் பெயர் கண்ணம்மா.

பார்ப்பதற்கு அவள் மிகச் சாது.

வயது இருபத்தைந்து இருக்கும்.

இருபத்தைந்துக்கு ஏற்ற வளர்த்தியில்லை.

சின்னப் பெண்ணாகவே இருந்தாள்.

சீருநீற்றுப் பூச்சு.

பிராமணக் குடும்பம்.

வெள்ளையான—அடக்கமான உடை.

கால்களிலே பாதசரம்.

மூக்கிலே மின்னி,

கழுத்திலே கறுப்பு நாடா.

மிருதுவான கண்கள்.

நெற்றியிலே வால்மிளகு பச்சை.

மாமிச உணவைக் காணாததுபோன்ற பட்டுத் தாடைகள்.

சற்றுச் செழும்பு பிடித்த பித்தளை நிறம்.

தூய வெண்பற்கள்.

அற்புதமான காசு நடை.

ஒரு தடவையல்ல, பல தடவைகள் நான் பார்த்த 'அனுமானமே' இவைகள். "எப்போதுமே புனிதமாக இருக்குமிவளா இப்படி ஒரு வாழ்க்கை நடத்துகிறாள்?" இப்படி நான் கேட்டுக்கொண்டேன்.

மிகவும் அதிகாலையோடு நான் எழுந்து கிணற்றடிக்குப் போவேன். கிணறு நடுவேலியில்தானிருக்கிறது.

கிணற்றின் மறு கரையிலே அவள் இருப்பாள். ஏதாவது பித்தளைப் பாத்திரத்தைத் தேய்த்து விளக்கிக்கொண்டிருப்பாள்.

ஏழு மணியாவதற்கிடையில் சாணத்தின் வாசனை அங்கிருந்து வரும். அவள் திண்ணைகளை சாணமிட்டு மெழுகுகிறாள் என்பது புரிந்துபோய்விடும்.

திருட்டுத்தனமாக அப் பக்கம் பார்ப்பேன். முற்றம் கோலமிடப்பட்டிருக்கும்.

சந்தனக்குச்சியும், சாம்பிராணியும் எரிந்து சங்கமமாகி வரும். உலகத்தையே புனிதமாக்கும் இந்த வாசனை அங்கிருந்துதான் வரும்.

இரவில் என் காதுகளில் கேட்கும் ஓசைகளெல்லாம் என் கணவில் தோன்றியதாகவே படும்.

என் வீட்டாரிடம் அவனைப்பற்றி விசாரிக்க எண்ணி
னேன். ஆனாலும் மனசு கூசியது. இந்த இளம் பெண்கள்
என்னைப்பற்றி என்ன நினைப்பார்கள்!

என் வீட்டுக் கிழவி ஒருநாள் மனம்விட்டு என்னிடம்
பேசினாள்.

அப்போது வீட்டில் யாருமில்லை.

கிணற்றடிப் பக்கம் அவசியமில்லாமல் என்னைப்போகக்
கூடாதெனப் பணித்தாள்.

என் பருவத்தை நினைவு படுத்தினாள்.

அந்தப் பெண்ணைப்பற்றிக் கதை கதையாகச் சொன்
னாள்.

அவள் யாழ்ப்பாணத்துக்காரியாம்.

ஊரிலுள்ள வேசிகளையெல்லாம் இரவோடிவாகக்
கூட்டிவந்து மாமிச வியாபாரம் நடத்துகிறாளாம்.

அவள் கணவனைப்பற்றித் தகவலே தெரியாதாம்.
தாயோடும், தகப்பனோடும் வந்தவள், அவர்கள் செத்துப்
போக ஒருத்தியாகவே இருக்கிறாளாம்.

கடைசியில் யாரோ ஒரு காப்பிலியோடு அவள் நிரந்தரமாக
நட்பு வைத்துக்கொண்டு, தொழிலையும் நடத்திக்
கொண்டிருக்கிறாள் என்ற விபரத்தையும், காங்கோபாங்க
மாகக் கிழவி சொல்லிவைத்தாள்.

அவள் பெயர் 'கிபுக்கா' என்றாள்.

அதன்பின் அவனையும் பல தடவைகள் பார்த்தேன்.

பதினெட்டு ஆண்டுகளுக்குமுன் அந்தக் கிழவி அறிமுகப்
படுத்தி நான் பார்த்தேனே, அதே கிபுக்காதானா இவள்?

இவனுடைய கல்லறைக்கு மேலா புத்தம்புதிய மலர்
கள் சாத்தப்படுகின்றன?

அப்படியானால் இந்த மலர்களைச் சாத்துபவன்...

“உன்னை நேசித்தவர்கள் யாரோ, அவர்கள் உன் நினைவால் வெந்து சுருண்டு போவார்கள்...” இதை எழுதி வைத்தது யார்?

இதற்குமேல் எந்தக் கல்லறையையும் பார்க்கும் ஆசை எனக்கு வரவில்லை. கிபுக்காவைப் பற்றித்தான் நினைவு சுற்றிச் சுழன்றது.

“இந்த மலர்களை யார் சாத்துகிறார்கள்?”

“இந்த வாக்கியங்களை யார் எழுதிவைத்தார்கள்?”

“இவன் யார்; அந்தக் கிபுக்காதானா?”

நேரம் முடிந்துபோய்விட்டது. காவற்காரன் பார்த்த பார்வை எம்மை வெளியேறும்படி கெஞ்சுவதாக இருந்தது. வெளியே வந்துவிட்டோம். மனது நமைச்சலெடுத்தது.

அன்று பகலெல்லாம் நமைச்சலாகவே இருந்தது.

எனது நண்பனின் வீடு, சவக்காலையிலிருந்து அரை மைல் தூரத்தில்தான் இருக்கிறது. அவன் வீட்டிலிருக்கும் போது மின்னளும் ஒருதடவை வரவேண்டும்; இந்தக் கல்லறைகளைப் பார்க்கவேண்டும்போலத் துடிப்பு எழுந்தெழுந்து மடிந்தது.

“இந்தக் கிபுக்காவை உனக்குத் தெரியுமா?”

மாரிஸ் ஆறு மணிபோல் நண்பனை நான் கேட்டேன்

“கிபுக்காவா? எனக்கெப்படித் தெரியும்?” என்று பதில்கள் வி போட்டுவிட்டு நனைக்குத் தெரிந்த ஒரு விபரத்தை மட்டும் அவன் கூறினான்.

அந்தக் காவற்காரனின் அறையில் இந்தக் கல்லறைகளைப் பற்றிய சகல விபரங்களும்டங்கிய புத்தகமொன்று இருப்பதாக அவன் கூறும்போது, மறுபடியும் அக் கல்

லறைகளைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற எனது துடிப்பு உச்சத்தை அடைந்தது.

இராச் சாப்பாட்டை வேளையோடு முடித்துக்கொண்டு மறுபடியும் சவக்காலைப் பக்கம் விளம்பினேன். நண்பன் யாருக்காகவோ காத்திருக்கவேண்டியதாகி விட்டதினால் நின்றுவிட்டான்.

காவற்காரன் வயசாளி அல்ல. எனவே அவனைக் கைக்குள் போட்டுக்கொள்வதற்காக நாண்கைந்து சிகரெட்டுகளையும், வாசனை வெற்றிலைச் சுருள் ஒன்றிரண்டையும் போகும் போது கடையொன்றில் எடுத்துச் சென்றேன்.

சவக்காலையை அடையும்போது மணி ஒன்பதுக்கு மேலாகிவிட்டது.

அறையில் மங்கலான லாம்பு எரிந்துகொண்டிருந்தது.

அவன் என்னை எதிர்பார்க்கவில்லை.

முதலில் அவன் சற்றுத் திகைத்துவிட்டான்.

அவனுக்குப் பேச்சுத் துணை வேண்டிக் கிடந்தது. இதனால் விரைவில் அவனை நண்பனாக்கிவிட்டேன்.

அவன் அந்த உத்தியோகத்திற்கு வந்து இன்னும் ஒரு வாரங்கூட ஆகவில்லை. பல ஆண்டுகளாக இங்கு காவற்காரனாக இருந்தவன் திடீரென்று செத்துப்போக, எங்கிருந்தோ இவன் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறான்.

அந்தக் குறிப்புப் புத்தகத்தை நான் பார்த்தேன்.

அங்குள்ள கல்லறைகளின் லிபரங்கள் யாவும் அப்புத்தகத்தில் அடங்கியிருந்தன—

கல்லறையின் இலக்கம், இலக்கத்திற்கானவரின் பெயர், ஊர், அவர் செத்துப்போன விதம், வயது, சுருக்கமான வரலாறு, கல்லறையின்மேல் பொறிக்கப்பட்டுள்ள வாக்கியங்களை எழுதும்படி அறிவித்தல் தந்தவர்களின் பெயர் அல்லது உறவுமுறை—

ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியே படித்துவிடத்தான் நினைத்தேன்—விரும்பினேன். ஆனாலும் அந்தக் கிபுக்காவின் னுடைய விபரத்தை அறிய வேண்டுமென்ற அவா, அந்த இருபத்திரான்காம் இலக்கத்தைப் பார்க்கவைத்துவிட்டது.

பெயர் "கிபுக்கா"

நேசநாட்டுப் படையின் பதினான்காம் பிரிவின் காலாட் படை வீரன்.

வயது முப்பது.

ஆபிரிக்காவின் 'ஹமுது' என்ற குக்கிராமத்தைச் சேர்ந்தவன்.

முப்பத்தெட்டாம் ஆண்டு பட்டாளத்தில் சேர்க்கப்பட்டான்.

ஆங்கிலம் எழுத, வாசிக்கத் தெரிந்தவன்.

நிறுவெறிக்கு இலக்காகி குடும்பம் அழிந்துபோய்விட்டது.

உறவினர்கள் என்று யாரும் உரிமைக்கு வரவில்லை.

ஒரு ஆக்கிலேயப் போர்வீரனால் சுடப்பட்டான்.

காதலியால் எழுதி வைக்கப்பட்ட வாக்கியங்கள்: "உன்னை நேசித்தவர்கள் யாரோ அவர்களெல்லாம் உன் நினைவால் வெந்து சுருண்டுபோவார்கள்" என்பது.

கிபுக்காவின் வரலாற்றுச் சுருக்கத்தைப் படித்துவிட்ட போது மனது நிறைந்துவிடவில்லை போதாமை என்ற ஒன்றுதான் இருந்தது. இதைவிட அதிகமாக அவனைப்பற்றி அறிய நாள் துடித்தேன். எனது துடிப்பை அந்த மனிதன் புரிந்துகொண்டானோ இல்லையோ, அவன் எனக்கு மிகச் சமீபமாக வந்து, என் தலையோடு உரசிக்கொண்டு குறிப்பைக் கவனித்தான். அவனுக்கு அந்த ஆங்கிலம் எப்படிப் புரியும்? கழுத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டான்.

மிகவும் அவசர அவசியமாக அவன் ஒரு அதிசயத்தை என்விடம் சொல்லத் துடித்தான் போலிருந்தது. மெதுவாக விஷயத்தை நான்தான் தொட்டுவைக்க வேண்டியிருந்தது. அந்த வெள்ளை மலர்களைப்பற்றிக் கேட்டேன். அவன் தந்த விபரம் இதுதான்:

அவன் வந்து சேர்ந்த இந்த நான்கு நாட்களும் அதிகாலையோடு—விடிவெள்ளி முளைத்துவிட்டதன்பின்பு, யாரோ ஒருத்தி வருகிறாள்; அவளோடு பேரம்பேசி, சில்லறையை அவன் கைக்குள் வைத்துவிட்டு கல்லறையை நோக்கிப் போகிறாள்; மலர்களைச் சாத்துகிறாள்; சுற்றிக் சூம்பிடுகிறாள்; விரைவில் வெளியேறிவிடுகிறாள்.

என் மனதிலெழுந்த ஐயப்பாட்டுக்கெல்லாம் விடைகிடைத்துவிட்டதுபோல உணர்வு. நான் மீண்டும், மீண்டும் அவளை உற்சாகப்படுத்தி விபரமறிய முற்பட்டேன். ஆனாலும் அவனுக்கு இதற்குமேல் எதுவுமே தெரிந்திருக்கவில்லை.

இரவோடு வருகிறாளே அந்த மோகினி, அவளை நான் பார்த்துவிடத் துடித்தேன் எப்படியும் இன்று விடிவதற்குள் அவளைப் பார்த்துவிட வேண்டுமென ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன். அன்றிரவு அவனுடன் நான் படுத்துக்கொள்வதாக முடிவு. அவளுக்குத் தெரியாமல் திருட்டுத்தனமாக அவளைப் பார்த்துவிடலாம்.

அவளோடு படுக்கையை வைத்துக்கொண்டேன், படுக்கை வசதியாக இல்லை. ஆனாலும் என்ன செய்வது?

விடியற்புறமாக அவள் வருவாள்!

காவல்காரனைத் தட்டி எழுப்புவாள்!

தூக்கம் பிடிக்கவில்லை.

கோழி உறக்கமென்பார்களே அப்படி!

தீயத்தைக் கைவிட்டுப் புறப்பட்டுவிட்ட கம்பல் ஒன்று பெருங்குரல் எடுத்துக் கூவியது. இதனால் என் கோழித்தூக்கம் கலைந்துபோய்விட்டது.

அங்குமிங்குமாக இரண்டொரு கோழிகள் கூவின. வெகு தொலைவில் நாய்கள் ஊளையிட்டன.

கடிகாரத்தைப் பாரீக்கும்போது மணி நான்குக்குமேல் நகர்ந்துவிட்டது.

காவற்காரன் செய்துகொடுத்த படுக்கைவசதி எனக்குப் போதவில்லை. கூதல் உள்ளாக்குள் நடுநிக வைத்தது,

அவன் நன்றாகத் தூங்கிப்போய்விட்டான்.

என் நெஞ்ச இடித்துக்கொண்டு என்னையே பயமுறுத்துகிறது.

உலகத்தின் அமைதியைக் கிழித்துக்கொண்டு யாரோ நடந்து புமித் தாயை அதிர வைப்பதுபோல ஓசைகள்.

கதவு மெதுவாகத் தட்டப்படுகிறது!

மோகினி—பூக்காரி வந்துவிட்டாளா?

காவற்காரன் எழுந்துவிட்டான்.

கண்களால் சிமிட்டுகிறான்! பின் எழுந்து கதவைத் திறக்க வெளியே போகிறான்.

நான் மிகவும் நிதானமாகக் கதவுவரை நகர்ந்து வந்து விட்டேன்.

வெளியே யடுறிலவின் வெள்ளப்புத் தெரிகிறது. அதற்கூடே காவற்காரனும், அந்த மோகினியும் கேற்றனைடை நிற்பது தெரிகிறது.

காவற்காரனையும் முந்திக்கொண்டு அவள் சவக்காலைக்குள் நுழைந்துவிடுகிறான்!

வெள்ளை வெள்ளைரென்ற உடை.

அதற்கும் மேலாக கன்னிகரீய கூத்தல்!

அது லீரிந்து, நீண்டு தொங்குகிறது.

அது கூந்தலா?

இப்படியும் நிறத்தில்? நீளத்தில்? அடர்த்தியில்? மினு
மினுப்பில்?

வெளியே ஒரு அடிகூட நகர முடியவில்லை.

இது மோகினியா? பேயா?

அந்த இருபத்திநான்காம் கல்வறைக்குமேல் குச்சி
வெளிச்சம் மின்னுகிறது.

முகத்தின் சுளுக்கங்களுக்குள்ளே வெளிச்சம் பட்டதும்
படாததுமாக... - பரந்த, சிவந்த, மொழு மொழுத்த
உடல்...

தலையிலிருந்து தொங்குவது?

அது கூந்தல் தானா?

குச்சி அணைந்துபோக, சந்தணக்கூர்கள் பரந்து பொட்
டாகக் கலைகின்றன.

இந்தச் சிறு ஒளியில்கூட அக் கூந்தல் இப்படி மின்னு
கிறதே!

இது மாவீடப் பெண்ணா?

இத்தனை அடர்த்தியில், மினுமினுப்பில், கருமையில்...
மோகினியேதான்!

மிகச் சமீபத்தில் நாய்கள் ஊரையீடுகின்றன. பெய்களைக்
கண்டுவிட்டால், அல்லது நடமாட்ட வாசனை வீசினால்
அவைகள் ஊரீதான் இடுமாம்!

அவள்--அந்த மோகினி கேற்றை நோக்கி வருகிறாள்.

என் உடல் வெடவெடக்கிறது.

அவன் சம்பித்துவிட்டான்; நேருக்கு நேராக வந்து விட்டான்; ...அப்புறம்... அப்புறமென்ன? விதியோரமாகச் சென்று இருட்டோடு சேர்ந்துவிட்டான்.

சணவேளைக்குள்...

நடந்துவிட்டவைகளை மறுபடியும், மறுபடியும் நினைத்துப் பார்ப்பதென்றால், அது கனவுக் காட்சிகளைப்போலத் தான்.

தன்றாக விடியும்வரை இருந்தீதன்; அந்தக் கல்லறைக்குச் சென்றேன்.

எரிந்து அடிச்சுவடே அழிந்த நிலையில் கிடந்த சத்தனக்கூர்கள், வெள்ளை வெளேரென்ற புத்தம் புதிய மலர்கள்... புல்தரைக்கு மேலாகத் தொங்கிக் கிடந்த மண் பதிந்த பாதச் சுவடுகள்...

“உன்னை நேசித்தவர்கள் யாரோ, அவர்களெல்லாம் உன் நினைவால் வெந்து கதூண்டு போவார்கள்.”

இந்த எழுத்துகளுக்குமேல் ஊழிக் கிடப்பது பனிநீர்த்துளிகளா? அல்லது அந்த மோசினியின் கண்ணீர்த்துளிகளா?

உலகத்தை எரித்துவிடக்கூடிய வெயில்.

யாழ்ப்பாணம் வரும் பஸ் இரண்டுமணிக்கென்றிருந்தது. தகிக்கும் வெயிலுக்கூடாகப் பஸ் நிலையத்தை அடைந்து விட்டோம். என்னை வழியனுப்புவதற்காகவே அவன் வந்தான்.

தகிக்கும் வெயிலிலே சற்றுத் தொலைவில் ஒரு உருவம் அவசர அவசரமாக நடந்து வருவது கண்களுக்குப் பட்டது.

கண்களைக் கூர்மையாக்கிக்கொண்டேன்.

அந்த உருவம்...?

கன்னங்கரேலென்ற—நீண்ட—பளபளப்பான கூந்த
லுடன்...

இது பிரமையா?

என் கண்களை நான் நம்பித்தானாகவேண்டும்!

அவள் சம்பித்துவிட்டாள்.

அதிகாலையில், சவக்காலையில் என் உடல் படபடந்த
தைப் போல...

நீண்ட—கறுத்த—பளபளப்பான ...கூந்தலா அது?

இப்போதுதான் நண்பன் அந்த உருவத்தைக் கண்
டான்.

“மச்சான், மச்சான் இவள்தான் மொட்டைச்சி; இத்
தாலியன் காம்ப்பின் பிரபல...”

மிகுதியை அவன் விழுங்கிவிட்டான்.

அவளைப்பற்றி எதனையோ சொல்ல அவன் அவள்
தைப்படுவது தெரிந்தது.

அவள்மீது வைத்தேனே என் கண்கள்; அவைகளை
என்றால் மீட்க முடியவில்லை.

அவள் எமக்குப் பக்கவாட்டில் வந்துவிட்டாள்.

அவள் தலையில் தொங்குவது...?

கறுப்பு நிறத்தில், கூந்தல் மெஸ்த்தரில் அது நளின
மாகப் புரண்டு தொங்கி நெளிகிறது.

மொட்டையாகிவிட்ட கொடுமையை மறைத்துக்
கொண்ட அந்தக் கறுப்புச் சாமோஸுக்கு இத்தனை கவர்ச்சி!

நான்கோ, ஐந்தோ பெருநண்டுகளை ஒன்றாகக் கோர்த்
துக் கையிலே தொங்க வைத்திருக்கிறாள். அதன் பாரத்
தைத் தாங்க முடியாமலா அவள் உடல் வளைந்துபோகிறது?
அல்ல; அவளை அப்படித்தான் நடக்க விரும்புகிறாள்!

தடிந்து, பருக்கள் செறிந்து, மரத்துப்போய்விட்ட கன்னங்கள் தான். ஆனாலும், சிவந்துபோய், பித்தனை நிறத்தில்...

ஏன் கண்களை அவள் கண்கள் சந்தித்துவிட்டன.

அவள்... அவள்...

கண்ணம்மா வா?

கால்களிலே பாரசரம்.

மூக்கிலே மின்னி.

கழுத்திலே கறுப்பு நாடா.

மிருதுவான கண்கள்.

நெற்றியின் வால்மினகுப் பச்சை.

... ..

அவள் எம்மைத் தாண்டிப் போய்விட்டாள்.

அவள் தலையில் தொங்கி வழிவது கறுத்த: பளபளப்பான சாமோஸ் துணியா? அல்லது நீண்ட--கறுத்த--பளபளப்பான கூந்தலா?

அவள் நடந்து போகிறாளே! அந்தக் காக நடை, அந்த நடைக்கு அசைந்தாடி நளினம் புரியும் அது...? கூந்தலுக்கு மட்டும்தான் இப்படி அசைவு வரும்!

கண்ணம்மாளை ஏன் மொட்டைச்சி என்னைக்கள்!

(சரஸ்வதியில் வெளியாகியது)

பூமரங்கள்

எனது வீட்டு முற்றத்தில் நின்று நேராகிவடக்கு நோக்கிப் பார்த்தால், பட்டென்று கண்ணாக்குத் தெரிவது எந்தவித எல்லையுமில்லாமல் பரந்து விரிந்து கிடக்கும் பனந் தோப்புத்தான்.

இருட்டியபோதெல்லாம் அங்குமிங்குமாக, இரண்டொரு காரர்கள் இந்த பனந் தோப்பிற்குள் புகுந்து நிற் பது வழக்கம். வெள்ளிக்கிழமையென்றால் இந்த இரண்டொன்று, எட்டுப் பத்தாக அதிகரித்து விடும். பொழுது விடிந்து விட்டால் இவைகளில் எதையுமே பார்த்துவிட முடியாது. பனந்தோப்பு வெறிச்சென்று கிடக்கும். சில வேளைகளில் பசுவில் இரண்டொரு காரர்கள் வந்து போவதுமுண்டு.

இந்த இடத்திற்கு நான் குடிவந்து ஒரு மாதங்கடச் சரியாக ஆகவில்லை. எனது வீட்டில் நின்றுகொண்டே இந்தப் பனந்தோப்புக்கு வந்துபோகும் சந்தம் புதிய காரர்களையும், அங்கு நடக்கும் காரியங்களில் சிலவற்றையும் ஓரளவிற்குப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

இந்தத் தோப்பில் ஏதோ 'மாமிச வியாபாரம்' நடப்பதான எண்ணத்திற்கு மிசைரைசில் முடிவு வந்து விட்டது. இங்கே மாமிச வியாபாரமோ, மண்ணாக்கட்டி விவகாரமோ எதுவுமில்லை. இங்கே இங்கும் சின்னஞ்

சிறிய வீட்டில் வேலன் என்ற மாந்திரீகன் இருக்கிறான். அவ்வளவுதான்!

இரவெல்லாம் உலகின் கிண் கிணி நாதமும், தாலாட்டின் வயமும், சாம்பிராணி வாசனையும் காற்றில் மிதந்து வரும். சிலவேளை, காதுகளுக்கே மிக வெறுப்பான அவலக்குரல்களும் வருவதுண்டு.

“ஊததைக்குடியன் என்ற தெய்வம் ஒன்றை வாலாயம் பண்ணிவைத்துக்கொண்டு, கன்னிப் பெண்கள்மேல் பிடித்துள்ள—குறிப்பாக உதிரமாகாளியை அகற்றுவதில் வேலன்தான் உலக நிபுணன்” என்ற செய்தியை அறிய எனக்கு அதிக நாட்கள் ஆகவில்லை.

நாகரிகம் வந்த பெரும் மனிதர்கள்தான் இங்கு வந்து போனார்கள்—விதம் விதமான புத்தம் புதிய கார்த்தான வந்து போகின்றன. நான் குடிவந்த இந்தக் காலத்தில் தான் இப்படி எண்பதலை, சுமார் பத்தாண்டுகளுக்கு மேலாகவே இப்படித்தான் பெரும் மனிதர்கள் வந்து போகிறார்களாம். புதிதாகக் குடிவந்த காலத்தில் என் மனைவி என்னை மிகவும் நச்சரித்தாள். இந்த இடத்தில் குடித்தனம் நடத்த அவள் துளியும் சம்மதப்பட்டு வர வில்லை. எனக்கும் அவள் சொல்வதுதான் சரியாகப் பட்டது. ஆனால், நாட்கள் ஆக, ஆக இது பழகிப்போய் விட்டது மட்டுமல்ல, இதமாகவும் இருப்பதுபோல ஆகி விட்டது. பட்டணத்தினிருந்து பத்து மைலுக்கப்பாலுள்ள இப்பகுதியில், கிராமச் சங்கத்தின் எனது வேலையை இராஜி னுமாச் செய்துவிட்டு என்னால் ஓடிவிட முடியுமா?

இந்த மாந்திரீகன் வேலனுக்குக் குடும்பம் என்ற கமை ஒன்று இப்போது இல்லை. வயது எப்படியும் நாற்பதுக்கு மேலிருக்காது. வாட்டசாட்டமானதும், பார்ப்பதற்கு மிகவும் முரட்டுத்தனமானதுமான தோற்றமும், முகபார்வமும், மிகவும் வயதாகிவிட்ட இவனின் தாய்க் கிழன் மட்டும் வீட்டோடு இருக்கிறான்.

பணந்தோப்பைச் சுற்றியுள்ள நான்கைந்து வீடுகளுக்கும் பொதுவாக பெண்ணம் பெரியதான புலியமரமொன்று நிற்கிறது. இந்தப் புலிய மரத்து நிழலில், இந்தக் கிழவி வந்திருந்து சுற்று வட்டாரச் சின்னக் குழந்தைகளையெல்லாம் குழ வைத்துக்கொண்டு, ஊரில் நடமாடிய—உலகத்திலெல்லாம் ஆடி முடித்துவிட்ட பேய்களைப்பற்றிய கதைகளையெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டே காலத்தைப் போக்குவாள். அவளிடம் பேசிக் கொடுத்துக் கொள்வதில் எனக்கு உற்சாகம் பிறந்திருந்தது. மாந்திரீகக் வேலைப்பற்றிய வரலாற்றையும் சொன்னவள் இந்தத் தாய்க் கிழவிதான்!

கிழவியின் கணவன்—அதாவது—வேலவின் தகப்பன் ஒரு மந்திரக்காரன். ஊத்தைக்குடியன் அவனின் வாலாயத் தெய்வம்தான். வேலனுக்குப் பதினெட்டு வயதானபோது அவன் செத்துப்போய்விட்டான். ஒரு குமரீப் பெண்ணில் பிடித்திருந்த உதிரமாகாளியைப் பக்கத்தேயுள்ள கடுகாட்டில், ஆணி அடித்து அகற்றிவிட்டு வந்தபோது, அந்தக் காளியின் உதவிப் பிச்சு இவளை வழிமறித்து அடித்துக் கொன்றுவிட்டு, வீட்டின் பின்புறமுள்ள மகிழ மரத்தில் காத்திருந்து, இரண்டாண்டுகளுக்குப் பின்பு, வேலன் மணம் முடித்துக்கொண்டு மணப்பெண்ணுடன் வீட்டுக்கு வந்த இரண்டு மாதத்தில் அந்தப் பெண்ணையும் அடித்துக் கொன்றுவிட்டு, மறுபடியும் அந்த மகிழ மரத்தில் ஏறிக் கொண்டதாம்! அதை அகற்றிவிட வேண்டுமாயின் வேலவின் தந்தை ஆணியில் அறைந்து வைத்த காளியை, ஆணியைக் கழற்றி விடுவித்துவிட வேண்டும். இதுவரை அந்த ஆணி அறைந்த இடத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமையினால் அந்த மகிழ மரத்துப் பிச்சை அகற்ற முடியவில்லையென்றும், அது அகற்றப்படாத வரையில் வேலவின் மறு கலியாணம் நடக்கவே முடியாதென்றும் கிழவி சொன்ன வரலாறு மிகவும் வேடிக்கையானதாக இருந்தது.

வேலனோடு எப்படியும் நேராகத் தொடர்பு கொள்ள வேண்டுமென்ற எனது விருப்பத்தை நான் நிறைவேற்றிக் கொண்டு, திருப்தி அடைந்தேன் என்பது மட்டுமல்ல; வேலனுக்குரிய கடன் இன்னுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்ததில் பரம திருப்தியோலத்தான் பட்டது. ஓய்ந்தபோதெல்லாம் அவனோடுதான் நான் நேரத்தைச் செலவிட்டேன். இதில் எனக்கு பல நன்மைகள் கிடைப்பதுபோன்ற மனநிறைவு, தனியாக இன்னுடன் பேசுவதற்கு—பழகுவதற்கு நேரத்தை அவன் ஒதுக்கிக்கொண்டதாக இல்லை. எப்போதுமே மிகச் சிறுசிறுப்புடையவனாக, பல வேலைத் தொலைகளைத் தன் தலைமீது சுமந்து வைத்திருப்பவனாக அவன் இருந்தான். அவனுடன் நெருங்கிப் பழகியபோதுதான், 'உருவத்தைக் கொண்டு ஒருவனின் சுபாவத்தைக் கண்க்கிடுவது மிகவும் தவறானது' என்பதை உணர முடிந்தது.

தனது மந்திர மாயங்களில் குறை காணுவதற்காகவோ அல்லது இந்தப் பத்தாம் பசலி முறைகளைக் கிண்டல் செய்வதற்காகவோ அல்லது இந்த ஏமாற்று வித்தைகளைப் பட்டென்று பிடித்து விடுவதற்காகவோதான் நான் தன்னை அணுகி வந்திருப்பதாக நினைத்துக் கொண்டு, இன்னுடன் மன ஒய்ச்சலோடு அவன் பழகியதாகச் சொல்லவே முடியாது. மிகவும் மதிப்போடும், கௌரவத்தோடும் அவன் பழகினான். 'அவனைப்பற்றித் தவறாக எண்ண முடியாத அளவுக்கு வேலனின் மந்திரசக்தி மேலோங்கி நின்றது' என்று ஏன் சொல்லிக் கொள்ள வேண்டும்? அப்போதைக்கப்போது, வந்துபோகும் விந்தையான நோயாளர்களையும்; அவர்களை வேலன் பக்குவமாக அணுகிக் குணப்படுத்தும் வகைகளையும் பாரிக்கப் பாரிக்க 'உலகத்தை இன்னும் எவ்வளவோ படிக்கக் கிடக்கிறதே' என்ற நினைவுதான் மேலோங்கி வந்தது. நான் ஆக ஆக, வருபவர்கள் சீபாயவர்கள் என்றே வேலனின் சிஷ்யன் என்று நினைத்துப் பேசத் தொடங்கிவிட்டனாள்.

வேலன் குறைந்த சாதிக்காரன் என்று யாரும் குறை பட்டதோ, அருசைப்பட்டதோ இல்லவே இல்லை. மிகவும் வீதயமாக அவன் கையின்குந்து திருநீற்றை வாங்கிச் சார்த்திக் கொண்டவர்களையும், அவன் கொடுக்கும் நீரை, அமிர்தமென வாழினும், தலை உச்சியிலும் இட்டுக்கொள்பவர்களையும் நினைத்துப் பசர்த்தால், யாழ்ப்பாணச் சாதித் திமிரை ஒழித்துவிட 'வேலன் நீடுழி வாழட்டும்' என்று தான் சொல்லத் தோன்றும்.

எனக்கு மனைவியாக வந்தவள் இறக்கிறாளே இவள் ஒரு 'ஜாதி' ஆசாரப் பிரியை; மிகப் பயந்தாங்கொள்ளி என்று இரு வார்த்தைகளில் விமர்சித்து விடலாம்.

நான் வேலனிடம் போவது, நேரங் கழித்துவருவது இவளுக்குச் சம்மதமில்லாத ஒன்று. இரவு பிள்ளைகள் களவு கண்டு பிதற்றிவிட்டால், நாய்கள் ஊரையீட்டு அணுகினால், "வேலன் வீட்டுப் பிச்சுப் பேய்களெல்லாம், என்னோடு கூடிவந்து, தங்களைப் படாதபாடு படுத்தி வைப்பதாக அவள் 'புறணி' அளப்பாள். இவளின் 'புறணி' எனக்குச் சலிப்பைத் தருவதில்லை"

ஒருநாள் இரவு வெகுநேரம்வரை வேலனோடு பேசிக் கொண்டிருந்தேன். அன்று 'தொழில்' என்று குறிப்பிடக் கூடிய அளவுக்கு அவனுக்கு ஒன்றுமில்லை. இரண்டொரு குழந்தைகளுக்குப் பிணிக்கான நூல்கட்டு அவ்வளவுதான்!

பனந்தோப்புக்கூடாக மோட்டார் ஒன்று இரைந்து வந்து நின்றது. சின்னஞ் சிறிய—கட்டுமஸ்தான அழகிய பெண் ஒருத்தி மோட்டாரினிருந்து இறக்கி வரப்பட்டாள். அவள் கண்கள் மிரண்டு, மிரண்டு கழன்றன. 'அவள் கண்குழிகளுக்குள் தான் பேய்க் கூட்டம் விழுந்து புரண்டே கொண்டிருக்கிறது' என்ற ஒரு கண நினைப்பு வந்தது.

அவளின் உடைகள் ஒழுங்காக இல்லை. தலைமுடி அநாயாசமாக அள்ளிச் சொருகப்பட்டிருந்தது. முன்பு சொண்டு களுக்குச் சிவப்புச் சாயம் தொடர்ச்சியாகப் பூசுவளாக

இருக்க வேண்டும்! அதற்கான சுவடுகள் தெரிந்தன. அவள் மிகவும் பலாத்காரமாகத்தான் இழுத்து வரப்பட்டிருக்க வேண்டும்! அவள் கோலம் அப்படித்தான் காட்டிற்று.

மூவர் அவளைத் தாங்குப் பிடியாக எடுத்து வந்தனர். ஒருத்தி பெண். அது அவள் தாயாக—அல்லது அந்த அந்தஸ்துக் கொண்டவளாக இருக்க வேண்டும். அடுத்தது, அவள் தங்கையாக அல்லது அந்த அந்தஸ்துப் பெற்றவராக இருக்க வேண்டும். மூன்றாமவளை சிவப்பு நிறமான—தழைழப்பான, அழகான ஒரு இளைஞன். நிச்சயமாக இவள், அவளின் கணவனாக இருக்கமுடியாது. ஏனெனில் அவள் மிகக் கூச்சமாக—பட்டோ படாமலோதான் வந்தாள். அவளின் கன்னத்தில் நீண்ட வட்டமான நிலமச்சம் ஒன்றிருந்தது.

இந்தச் சின்னப் பெண் இழுத்து வரப்பட்டதும், கும்பத்தில் இருந்த வேலன், சைகைமூலம் நேராகத் தெரிந்த ஒதுக்குப்புற அறையைக் காட்டினான். அவள் நேராக அங்கே கொண்டு போகப்பட்டாள். சற்று வேளைக்குப் பின்பு, அந்தப் பகுதிக்குள் அந்தப் பெண்கள் தனித்து இருக்க, ஆண்கள் பக்குவமாக வெளியேறி மோட்டாருக்குள் சென்று விட்டனர். அந்த ஒதுக்குப்புற அறைதான் வேலன் மிகக் கூலமையான நோயாளிகளைப் பார்வையிடும் வழக்கமான இடமாகும்.

ஏனைய வேலைகளை முடித்து, மற்றவர்களை அனுப்பி விட்டு, உள்ளே புகுந்த வேலன் வெளியேவர அரைமணி நேரம் சென்றது. இந்த அரைமணி நேரம்வரை, உள்ளே முக்கலும், முன்கூறுமாகக் கேட்டது. இந்த முக்கலையும், முன்கூலையும் அந்த அறையின் வாயிலோடு இருந்து வெற்றிலை கவைக்கும் வேலனின் தாய்க் கிழவியின் 'லொக்கு லொக்'சென்ற ஓசை விழுங்குவதற்காக முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தது.

ஒருநாள் கழிந்துவிட்டது. வேலையால் வந்ததும் வரா ததுமாக; வேலன் வீட்டுக்குப் போனான். இருட்டும்வேளை, வேலன் எங்கோ ஒரு அவசிய காரியமாகப் போய்விட்டதாகத் தாய்க்கிழவி சொன்னாள். நான் வேலனுக்காகவா காத்திருந்தேன்? அந்தச் சின்னப் பெண்ணைப் பார்த்து விடத் தான் துடிப்பு! வழமைபோல கிழவி லொக்கு லொக் கென்று இடித்துக் கொண்டிருந்தாள். இந்த ஓசையையும் மிஞ்சிக் கொண்டு உள்ளே இருந்து பேச்சுக்குரல் கேட்டது. அந்தச் சின்னப் பெண்ணும் மற்றவளுக்கான பேசினார்கள். இந்தப் பேச்செல்லாம் ஆங்கிலத்தில் தான் கேட்டன. என் காதுக்குக் கேட்டவரை அதன் தமிழாக்கம் இதுதான்:

“நீ என்னை ஏன் இங்கு கொண்டு வந்தாய்?”

“.....”

“தாய், நீ என்னை ஏன் இங்கு கொண்டுவந்தாய்?”

“.....”

“ஏன் பேசமாட்டாயாம்?”

“.....”

“தாய், நீ சொல்லு என்னை எதற்காக இந்தப் பேய் வீட்டுக்குக் கொண்டுவந்தாய்?”

“உனக்குப் பேய்!”

“யார் சொன்னது?”

“நாங்கள்தான் சொல்லுகிறோம். உனக்குப் பேய் பிடித்திருக்கிறது!”

“பொய்; எனக்குப் பேயில்லை! என் மானத்தை வாங்க என்னை இங்கே கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள்!”

“உனக்கு மானம் என்று ஒன்று இருக்கா?”

“இருக்கு; அது இருக்க வேண்டிய அளவுக்கு இருக்கு; நான் சரியாய் வாழ்வதற்குப் போதுமான அளவுக்கு இருக்கு! நீங்கள் என்னை என்ன பண்ணப் போகிறீர்கள் என்பது எனக்குச் சரியாய்ப் புரிகிறது. என்னை வதைக்கப் போகிறீர்கள். எனக்குப் பேய் பிடித்திருக்கிறதென்று சொல்லி இந்த மந்திரவாநியிடம் என்னை வைத்திருந்து என்னைச் சித்திரவதை செய்யப் போகிறீர்கள், நீங்கள் என்னதான் செய்தாலும் என்னை உங்கள் விருப்பப்படி நடக்க வைக்க முடியாது!”

“மகள்!”

“இப்படி என்னை அழைக்காதே; நீ எனக்குத் தாய் இல்லை!”

“மகள், நீ இப்படித் தவறாக வாழ நினைக்கலாமா?” கண்ட சாதிக்காரப்பயலைக் கட்டிக்கொண்டு குடும்பக் கவுரவத்தை அழித்துவிடப் போகிறாயா? அந்தஸ்துக்கு ஏற்றதைப் போலத்தான் கல்யாணமும் அமைய வேண்டும்!”

“நீ எனக்கு உபதேசம் பண்ணாதே!”

“நீ ஒழுக்கம் கொட்டுப்போய் விட்டாய், உன் பரிசுத்தம் அழிந்து விட்டது!”

“ஓ, என் ஒழுக்கத்தைப்பற்றிப் பேச உனக்கு என்ன யோக்கியம்? நீ என் தாயென்ற இடத்துக்கு வந்த பெரும் பேய்! நீ முன்பு ஒழுக்கமாக நடந்தவளா? என் தந்தைக்கு இரண்டாழ் தாரமாக வந்ததற்குப் பின்பாவது நீ ஒழுக்கமாக நடக்கிறாயா? என் கண்ணால் உனது ஒழுக்கத்தைப் பல நடவை பார்க்கிட்டுேன்! நான் ஒரே ஒருத்தனை மட்டுந்தான் விளம்பினேன். உனக்கு வயசும் ஆச்சு, ஆனாலும், நீ வயதைப்பற்றிக் கவலைப்படாமல் எத்தனை பேரை விரும்புகிறாய்? பாவம் அந்தக் கன்னத்து மச்சக்காரன் உனக்கு பிள்ளைபோல இருக்கும்!...”

“மூடு வாயை!”

“நீ மூடு!”

“உனக்குச் சரியான காளிதான் பிடித்து ஆட்டுகிறது!”

“நீ மோகினியாக இருக்கிறாய்!”

“நீ பிஞ்சாகப் பழுத்துவிட்டாய்!”

“நீ பருவத்துக்கு முன்னால் அழுகிப்போனாய்!”

“மூடு வாயை!”

“நீ தான் மூடு!”

இதற்குப்பின் (கேட்டவைகள் தெளிவாக இல்லை, உள்ளே கலவரமாக இருந்தது.

சின்னப் பெண் அடிக்கப்பட்டாளா? அல்லது இருவரும் தான் ஒருவருக்கொருவர் அடித்துக்கொண்டார்களா?

வெள்ளிக்கிழமை அந்தச் சின்னப் பெண்ணுக்கான வைத்தியம் நடந்தது. இவளுக்கான வைத்திய முறையைப் பார்த்துவிட வேண்டுமெனத்தான் நினைத்திருந்தேன். ஆனாலும், சற்றுத் தாமதமாகி விட்டது. நான் போன போது அந்தப் பெண், கும்பத்திற்கு முன்னால் மூட்டுக் காலில் வீற்றிருந்தாள். சாம்பிராணிப்புகை வீடுங்கும் மூடமிட, அந்தப் புகை மூட்டத்துள் இருந்து வேலன் தாலாட்டுப் பாடினான். அவனின் தாலாட்டுக்கு அந்தச் சிறுக்கி அசைந்து கொடுத்ததாக இல்லை, நாகரிகம் பட ராத குக்கிராமத்துப் பெண்ணைப் போன்று மேலங்கி அற்று, குறுக்குக் கட்டுடன் அந்தப் பெண் தலைகுனிந்து இருந்த காட்சி மிகவும் மிடுக்குத்தனமாகக்கூட இருந்தது.

வேலனுக்கு அவளை ஆட்டிவைக்க முடியவில்லை, கடைசியில் வேலன் தோற்றுத்தான் போகப்போகிறான் என்று நினைத்தேன், ஆனால், அதற்குள் உத்தி வேறு

விதமாகத் திருப்பமெடுத்தது. பக்கத்தே பூசிப் புனத்தி நின்றிருந்த இன்னொருத்தனைச் சைகை மூலம் கும்பத்திற்கு வரும்படி வேலன் பணித்தான்.

அந்த மனிதனை முன்பு இரண்டொரு தடவை இங்கு பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால், அவன் வேலனுக்கு மிகவும் விசுவாசமான சிஷன் என்பது இப்போதுதான் புலனாகியது. அவன்பீது வேலன் சாம்பிராணிப் புகையை ஊதி விட்டான். திருநீற்றை அவன் உடம்பெல்லாம் ஏவி விட்டான். வேப்பம் 'பத்திரி'யால் அவன் உடம்பை உரசித் தடவிவிட்டு, அந்தச் சிறுக்கிப் பெண்ணை நகர்த்தி இவனுக்கு இடம் விடும்படி, அவளுக்குத் துணையான பெரிய பெண்ணுக்குச் சைகை மூலம் பணித்தான். அதன்படி, அந்தச் சின்னப் பெண் நகர்த்தி விடப்பட்டாள்.

அந்தச் சின்னப்பெண் இருந்த இடத்தில் இரத்தக் கசிவு தெரிந்தது.

வேலன் அவக்கென அந்த இரத்தக் கசிவைத்தொட்டு இந்த மனிதனுக்கு மந்திரித்துத் திலகமிட்டான்.

இதுவரை விநயமாக இருந்த இவன், வீரிட்டுப் பயங்கரமாகக் கத்தினான்; உடம்பை உசுப்பி, உசுப்பி கூப்பாடு போட்டான். அவன் உடலில் வேக்காடு கண்டிருக்க வேண்டும்!

அந்த இரத்தக் கசிவு கண்டிருந்த இடத்தில், முஞ்சியைப் புதைத்து, முகர்ந்து முகர்ந்து, சிலுசிலுத்து, உடம்பை வளைத்து, நளிணம் பண்ணி, நளிணம் பண்ணி சிறுக்கியின் பக்கம் நகர்ந்து, நகர்ந்து அவளை உரசினான்.

“ஊத்தை குடிவயிரவா ஓடிவாடா,
உன் ஆளைக்காண நீயும் ஓடிவாடா,
ஊத்தைக்குடி வயிரவா ஓடிவாடா,
உதிரமா காளியிடம் ஓடிவாடா”

என்று இதமாகத் தாலாட்டுப் பாடிய வேலன் அதை நிறுத்திக்கொண்டு, "வயிரவா! ஊத்தைக்குடியா! வாடாவா!" என்று மத்திரித்து உச்சாடனம் பண்ணினான்.

இந்த உச்சாடனத்தோடு, ஊத்தைக்குடியன் அந்த மணிதன் மேல் வந்தே விட்டான். பார்ப்பதற்கே பயம் வரும் விதத்தில், தலையைச் சுற்றிச் சுற்றி, முன் கவிந்து, பின் சாய்ந்து உக்கிரமாக அவன் ஆடினான்.

அந்தச் சின்னப்பெண் தலை நிமிர்ந்து, அவன் சிரசையே வெறித்துப் பார்த்தபடி இருந்தாள். மெதுவாக அவன் உடல் ஆட்டம் காணுவதுபோல் இருந்தது.

சரியான வேளையில், வேலன் அவன் முகத்தில் பத்திரியால் உரசி, அவளை நோக்கிச் சாம்பிராணிப்புகையை ஊதிவிட்டு, சுற்றூரக் கட்டியொன்றைக் கொளுத்தி, உள்ளங்கையில் வைத்து, அவளின் தலையைச் சுற்றி, ஆலாத்தி எடுத்துவிட்டு, "ம் அம்மா வாடி, உதிரமா காளித்தாயே வாடி; உதிரமாகாளி ஓடிவாடி" என்று விரலைச் சுண்டி உச்சாடனம் செய்தான்.

இத்தனைக்கும் அவன் அரைந்தாளில்லை. தன்னை நிதானமாக வைத்துக்கொள்ள, அவள் முயற்சிப்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது.

கண்களை இறுக மூடி, சினத்தோடு அவன்மேல், திருநீற்றை அள்ளித் தெளித்து, உதிரமாகாளியை அழைத்துப் பார்த்தான். எதுவும் நடக்கவில்லை. "இனி வேலன் நிச்சயம் தோற்றுப்போக வேண்டியதுதான்" என்ற முடிவுக்கு வந்து விட்டேன். கணத்துள் வேலன் வேரோர் உத்தியைக் கையாண்டான்.

"ஆரோ போக்கிரி ஒருத்தன் தடுத்துவிட்டான்" என்று கூவிக்கொண்டு, சுற்றும் முற்றும் கண்களை அகட்டி விசினான். அந்தச் சின்னப் பெண், அவளின் சிற்றன்னை, அவளின் அப்பன், அன்று வந்துபோன அந்தக் கன்னத்து

மச்சக்கார இளைஞன், வேலனின் தாய்க் கிழவி இவர்களைத் தவிர்த்து விட்டால் நான் ஒருவன்தான் அந்தியன். எல்லோரும் என்னையே பார்த்து, மணதால் நெருடிக் கொள்வதாக எனக்குப் பட்டது, வழமைப்படி மூலையோடிருந்து, எந்த விருப்பு வெறுப்பிமின்றி, லொக்கு லொக்கென்று வெற்றிலை கவைத்துக் கொண்டிருக்கும் தாய்க்கிழவிகூட என்னைச் சபித்து விடுவதைப்போலத்தான் பார்ப்பதாக உணர்ந்தேன். நானாவது, உதிரமாகாளியைக் கட்டாயப் போட்டிருப்பதாவது!

வேலன் தடை வெட்டினான்!

கும்பத்திலிருந்த தேசிக்காய் ஒன்றை எடுத்து, மடிக்குள்ளிருந்த வில்லுக் கத்தியைப் படக்கென விரித்து, தேசிக்காயை மந்திரித்து அதைப் பிளந்தான்.

இரு கூறும் தலைமாறி வைக்கப்பட்ட அந்தத் தேசிக்காயில் இரத்தம் கசிந்துவந்து இலேசாக வடிந்தது.

இதைப் பார்த்து, அந்தச் சின்னப் பெண் பயந்தே போனாள்! எனக்குக்கூட ஒருகணம், என்மீது சந்தேகம் ஏற்பட்டு விட்டதென்றால் அவள் எம்மாத்திரம்?

“தடை தாண்டியாச்சுத் தாயே ஓடி வாடி,
உதிரமாகாளித்தாயே ஓடிவாடி!”

இந்தத் தாலாட்டோடு உடுக்கை அவள் காதுகளுக்குச் சமீபமாகத் துன்னித் துன்னி கிண்கிணி நாதம் எழுப்பினான்.

இப்போது கேட்பது வேலனின் குரல்தானா என்பது சந்தேகத்துக்கு இடமாகி விட்டது. என் காதுகளையும், கண்களையும் நான் நம்பித்தான் ஆகவேண்டும்! என் தலையே என் நினைவை மீறிக்கொண்டு ஆடுவதைப்போல பிரமை!

உடுக்கினதும், வேலனினதும் ஓசைகள் நாதக் கனலாகச் சங்கமித்து லலிதமாடியது.

சின்னப் பெண்ணின் தலை மெதுவாக ஆடியது.

மெது மெதுவாக ஆடிய சிரம், வயத்திற்கு ஆடியது.

சுந்தல் அளிழ்ந்து, கலைந்து முன்தூங்கி நிலத்தைத் தழுவ, கைகள் இரண்டையும் பூமித்தாயின் நெஞ்சிலே ஊன்றிப் புதைத்து, உடம்பை இலேசாக்கி வைத்துக் கொண்டு, மெல்லிடை துவழத் துவழ அந்தச் சின்னப் பெண் ஆடினாள். வயத்திற்குத் தவறாமல் இருவரும் ஒரு மித்து ஆடினர்.

ஊத்தைக்குடியனுக்காகவும், உதிரமாகாளிக்காகவும் வேலன் தாலாட்டுப் பாடினான்.

ஊத்தைக்குடியன் உதிரமாகாளியை அள்ளி அணைத்துக்கொண்டு, கொஞ்சிக் குலாவுவதாக வேலன் பாடினான்.

இந்த இன்ப நிலையை கருதிரினும், வயத்திலும் மேல் உயர்த்தி, மேலுயர்த்தி நாதக் கனல் எழுப்பினான். இந்த நாதக் கனலிலே, ஊத்தைக்குடியனாக நின்றவனும், உதிரமாகாளியாக நின்றவளும் வெந்து வெந்து துவண்டனர்.

தலையிலிருந்து கால்வரை, வெயர்வை வழிந்தோட, அங்கமெலாம் துடிதுடித்துச் சுருதி கூட்ட, வேலன் எழுப்பிய நாதக் கனல் அந்த பூமரங்கள் இரண்டையும், வாட்டி எடுத்தது. இந்த நாதக் கனலில், தூரிதகாலக் கருதி கூட்டி, மேலே மேலே எடுத்துச் சென்றுகிட்டு, திடீரென வேலன் இப்படிக் கேட்டான்.

“தாயே உதிரமாகாளி! நீ இந்தப் பூமரத்தை விட்டிட்டுப் போதியா?”

“மாட்டேன்; நான் போகமாட்டேன்; போகவே மாட்டேன்!”

“உதிரமாகாளி ஆங்கிலத்தில் பதில் சொல்லிற்று, பட்டென்று சொல்லிற்று!”

“என்ன ஊத்தைக்குடியா, நீ இந்த உதிரமாகாளி யைக் கூட்டிப் போறியா?”

வேலன் ஊத்தைக்குடியனை அதட்டினான்.

“மாட்டன், நான் மாட்டன், எனக்கு இவள் வேண்டாம்!”

ஊத்தைக்குடியன் சினத்தோடு பதில் சொல்லிற்று. பக்கத்தே இருந்த வேலனின் சாட்டை, ஊத்தைக்குடியனின் உடம்பில் ஒய்வு கண்டது.

“ஆசான், ஆசான் என்னை அடிக்காதே. நான் காளி யைக் கூட்டிச் செல்றேன் -ஆசான்!”

ஊத்தைக்குடியன் சும்பிட்டிட்டுக் கொஞ்சினான்.

வேலனின் சாட்டை அவனைச் சம்மதிக்க வைத்து விட்டது. முறைப்படி இனி உதிரமாகாளியைச் சம்மதிக்க வைக்க வேண்டும்!

“என்ன காளி, நீ இந்தப் பூ மரத்தை விட்டிட்டுப் போறியா இல்லையா?”

கேள்வியோடு சேர்ந்து வேலனின் சாட்டை மேலெழுத்து சுழன்றது.

“ஐயோ ஆசான், என்னை அடிக்காதே! நான் போகிறேன். போகிறேன்.”

இப்போது காளி ஆங்கிலத்தில் பேசவில்லை. தமிழில் பேசிற்று.

அவசர அவசரமாக, வெள்ளை வெளேரென்ற சேவல் ஒன்றை அந்த ஊத்தைக்குடியனுக்கும், உதிரமாகாளிக்கும் பரி கொடுக்க வேலன் முயன்றபோது, ஊத்தைக்குடியனாக நின்றவன் அதைப் படக்கெனப் பிடுங்கி, அதன் கழுத்தை நறுக்கெனக் கடித்து, உதிரத்தை உறிஞ்சிக் குடித்தான். சேவல் செட்டை அடித்துத் தன் ஆலையைப் பிரித்துக்

கொள்ளும் வரைக் காத்திராமல், கும்பத்தில் வீட்டேறிந்து விட்டு அவன் பயங்கரமாக மூன்று தடவை குரல் வைத்தான்.

மின்னல் வேகத்தில், அவன் தலைமீது ஒரு குடம் தண்ணீர் ஊற்றப்பட்டதும், அடியற்ற மரமாக அவன் பூமித்தாயின் மடியில் சாய்ந்து போனான்.

வாலுந் தலையுந் தள்ளப்பட்ட செவ்வினநீர் ஓன்று வேலன் கைக்கு வந்தது.

ஆவேசம் அடங்கிவரும் அந்தச் சின்னப் பெண்ணின் உச்சி மயிரை மெதுவாக வகிர்ந்து, அங்கிருந்து மூன்று மயிர் பிரித்தெடுத்து, அவள் தலையை முன் கவித்து, அந்த மயிரில் ஒரு ஆணியைச் சுற்றி முடித்து, மந்திரித்து, இளநீரின் முகத்தில் ஏற்றி, அந்த மயிரைப் பக்குவமாக வேலன் நறுக்கி விட்டான்.

அவளுக்கு மயக்கம் கண்டது.

மெது மெதுவாக, ஊத்தைக்குடியாக நீன்ற அந்த மனிதனுக்குப் பக்கத்தே அவள் சரிந்து போனாள்.

சிறிது வேளைக்குப் பின்பு, அந்தப் பூமரங்கள் இரண்டும் விழித்துக்கொண்டன.

முதலில் அவள்தான் விழித்துக்கொண்டு மிரண்டாள். அவளின் தாயாக வந்தவள், அவள் கூந்தலை அள்ளிமுடித்து, அவளின் உடம்பைச் சிலைப் பொதியால் ஒத்தடம்பிடித்து ஆகவதப்படுத்தினாள்.

ஊத்தைக்குடியாக நின்றவன் கண் விழித்துக்கொண்டு, எங்கோ ஒரு உகைத்திலிருந்து வந்துவிட்டவனாகப் பாவனை செய்து, வேலனால் வைக்கப்பட்ட சாட்டையின் இரத்தச் சினைவைத் தடவிப் பார்த்துக் கொண்டான்.

சின்னப் பெண்ணின் கண்கள் காணும் வண்ணம் வேலன் இளநீரை நகர்த்திவிட்டான். அது மிகவும் சிரமப்பட்டுத்தான் நகர்ந்தது.

“பிள்ளை, நீ பயப்படாதே! உனக்குப் பிடித்திருந்த காளி, இந்த இளநீரிலே இறங்கியிருக்கு” என்று கூறிக் கொண்டே, ஆணியில் முடியப்பட்டிருந்த மயிர் த்தளிர்களை மேலிழுத்துக் காட்டினான்.

சின்னப் பெண் வைத்த கண் மீளாமல், அந்த ஆணியை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஆணியில் இறக்கி வைக்கப்பட்ட, அந்தக் காளியம் மனைக் கழிப்பதற்காகச் சுடலைக்குப் போகும் ஏற்பாடுகள் நடந்தன. ஊத்தைக்குடியானுக நின்றவனைப் பார்த்து, “கந்து காளியை எடுத்துக்கொள்” என்று வேலன் சுட்டினாயிட்டபோது, ஊத்தைக்குடி வயிரவனாக வந்த அந்தக் ‘கந்து’ என்பவன் இளநீரைத் தூக்கினான். அதைத் தவித்து அவனால் தூக்க முடியாது போலிருக்கவே, வேலன் அவனுக்கு உதவி, இளநீரை சிரமத்துடன் தூக்கி, அவன் தோள்மேல் வைத்தான்.

மேல்முச்சுக் கீழ்முச்சு வாங்க, ‘கந்து’ இளநீரைச் சுமந்து சென்றான்.

“இளநீர் ஏன் இப்பிடிப் பாரமாக்கிட்டுக்கு?” என்று கன்னத்து மச்சக்கார இளைஞன் கேட்டபோது, “பிள்ளையிலே பிடிச்சிருந்த காளியெல்லவே இளநீரிலே இறங்கி நிக்ருது” என்று கந்து பதில் சொன்னான்.

சற்றுவேளை நான் மட்டும்—ஒரே ஒரு ஆணாக அங்கிருந்தேன்.

சின்னப் பெண் அயர்ந்து போனாள். பெரிய பெண் அவளின் உடையைச் சரி செய்வதுபோல, ஏதோ மறைக்க முயன்றாள். அது அந்தச் சின்னப் பெண்ணின் உடையில் இருக்கும் இரத்தக் கறையை மறைத்து விடுவதற்காகத் தான் இருக்க வேண்டும். ஏனெனில், அந்தச் சின்னப் பெண் சழிய இருந்த இரத்தத்தில், ‘சரப்பசை’ தெரிந்தது.

இதற்குமேல், நான் வெளியே வந்து தான் ஆக வேண்டும்!

நான்கு நாட்களுக்குப்பின், எனக்கு மேலிடத்திலிருந்து தந்தி மூலம் அறிவித்தல் ஒன்று கிடைத்தது. நான் இருபது மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள வேரூர் கிராமச் சங்கத்தில் தற்காலிகமாக வேலை பார்க்க வேண்டுமாம்!

இந்த தற்காலிக இடமாற்றத்திற்கு, நான் பணிய வேண்டி இருந்தது.

மனைவியை அவள் பிறந்த வீட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டு, நான் மட்டும் தனியாக காணியிலேயே கிளம்பிவிட வேண்டும். இதற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்வதில் போதும் போதுமென்றாகி விட்டது.

வேலனிடம் ஒரு வாரத்தை சொல்லிவர வேண்டுமென்பதற்காகவும், அந்தச் சின்னம் பெண்ணைப் பார்த்து அவள் கைம் அறிய வேண்டிய மன உத்தலை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்காகவும் சென்றேன். வழமைபோல, தாய்க்கிழவி வீட்டு வாயிலில் 'லொக்கு லொக்'கென்று வெற்றிலை சுவைத்துக் கொண்டிருந்தாள். என்னைப் பார்த்ததும், 'தம்பியெட்டையே ராசா வந்த நீ? அவன் இங்கே யெடியப்பு, வெளியிலே போட்டான். என்றை தூரத்துப் பேரன் ஒருத்தனுக்கு, ஏதோ பேக்குறையெண்டு ஆள் வந்து கூட்டிக்கொண்டு போகுது' என்று மன அனுப்போடு சொன்னாள். இதற்குமேல் கிழவியைக் கடந்துகொண்டு உள்ளே போய், அந்தச் சின்னப்பெண்ணைத்தான் பார்த்து விட முடியுமா? கொளரவத்தைவிட்டு, கிழவியையே கேட்டு விடுவதைத் தவிர வேறு வழி?

"பேத்தி, உதிரமாகாளி பிடிச்சிருந்த அந்தச் சின்னப் பெண்ணுக்கு எப்படியானே?" என்று கேட்டே விட்டேன்.

"எட மோனை, அதுகள் நேத்தைக்குப் போட்டினம்! பாவம், அவள் வீணு அலக்களிக்க தப்பிவிட்டாள் பாவி! பொடிச்சி புதுப் பொம்பிளையாப் போகுது தம்பி! பாவம்"

அவள் விலைப்படுகிற சரக்கு! வாற நாளுக்கு அவளுக்குக் கனியாணமும் நடக்கப் போகுதாம்!"

பச்சாதாபம், மகிழ்ச்சி இவை இரண்டும் கலந்த தொனியில் கிழவி பேசினாள்.

நான்கு மாதங்கள் மின்னல்போல ஓடிவிட்டன. மறு படியும், இக்கிராமத்திற்கு வரவேண்டியதாயிற்று.

வேலனின் பனத்தோப்புப் பக்கம், எனக்கு மீண்டும் வீடு கிடைக்கவில்லை. இரண்டு மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள, பெரிய சிவன்கோவில் மேற்கு வீதியில் உள்ள வீடொன்று கிடைத்திருந்தது.

நேற்றுக் காலை சிவன்கோவில் வீதியிலே, ஒரு பெண் போவதைக் கண்டேன். நாளாந்தம் வந்து போகும், நூற்றுக்கணக்கான பேர்களுடன் இந்த ஒருத்தியையும் சேர்த்துக் கணக்கிட மனது நினைக்கவில்லை. அவள் பின் உருவம் பட்டென்று, பழைய உதிரமாகாளிச் சின்னப் பெண்ணை நினைக்க வைத்தது. வீதி வலம் வந்து, மறுபடியும் என் கண்ணில்தான் படவேண்டுமென்று காத்திருத்தேன். சற்று வேளைக்குப் பின்பு, கையிலே அர்ச்சனைத் தட்டேந்தி, பொட்டும், பூவுமாக--தமிழ் நாகரிக மணம் கமழ, மங்களகரமாக அவள் வந்தாள்.

அவள் உடல் சற்று உப்பியிருந்தது.

அவளுக்குப் பக்கமாக இராசநடைபோட்டு, வந்தானே ஒருத்தன்! அவனைச் சற்றுவேளை கழித்துத்தான் நான் பார்த்தேன்.

அவன், அந்தக் கன்னத்து மச்சக்காரன்!

நான் திடுக்கூற்றுப் போனேன்!

அவன் பட்டாடை சார்த்தி, சந்தனத்தால் மேனியை நிறைத்து, அழகுக்கு அழகு செய்து கொண்டு, 'கணவன்'

என்ற அந்தஸ்துடன் அவனுக்குப் பக்கமாக வந்துகொண்டிருந்தான்.

கன்னத்து மச்சக்காரன்!

“பாவம் அந்தக் கன்னத்து மச்சக்காரன்! அவன் உனக்குப் பின்னேபோல இருக்கும்!”

இப்படி வேலனின் விட்டிலிருந்து தன் சிற்றன்னையோடு இணைத்துக் காட்டினாளே! அந்தக் கன்னத்து மச்சக்காரன், பண்புகெட்டு, சொற்றணுகெட்டு இப்போது சின்னப் பெண்ணுக்குக் கணவனாக நிற்கிறான்!

என் கண்களுக்கு அவர்கள் மறைந்து போனார்கள்.

எனது மனது நடைச்சல் எடுத்தது.

இதை யாரிடமாவது நான் சொல்லி ஆற வேண்டும்! எனது சபாவம் அப்படி.

வேலனிடமே இதைச் சொல்ல நினைத்தேன்; போனேன்.

இப்போதும் வேலன் இல்லை!

தாய்க்கிழவி இருந்தாள்.

இப்போது வழமைபோல அவள், லொக்கு லொக் கென்று இடித்துக் கொண்டிருக்கவில்லை. எலும்பும் தோலுமாக இருந்த ஒரு இளைஞனின், முதுகைப் பரிவோடு தடவிக் கொடுத்து, அவனை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

பார்ப்பதற்கு அவன் யாருக்கும் வேதனை வருவிக்கக் கூடியவனாக இருந்தான்.

என்னை, வைத்த கண் வாங்காது ஊடுருவிப் பார்த்தான். அந்தக் கண்களின் ஊடுருவலுக்கு முன்னால், எனக்குத் தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை.

முறைப்படி இல்லாளிட்டாலும், பேச்சில் என்னை வர வேற்றுக் குசலம் விசாரித்த அந்தக் கிழவி, தன்னாலேயே

அந்த எலும்பும் தோலுமாய் நின்ற, இளைஞனை தனது தூரத்துப்பேரன் என்று அறிமுகப்படுத்தி, அவனைப்பற்றிய கதைச் சுருக்கத்தைச் சொல்லி முடிந்தான். அந்தச் சுருக்கத்தின் சுருக்கம் இதுதான்:

“இவன் பண்புக்கு உறையிடம், குடும்பத்திற்குத் தலைமகன். பொறுமையுடைய உழைப்பாளி.

“இவன் ஒரு உயர்ஜாதீப் பணக்காரப் பெண்ணைப் பார்த்தான். அவள், இவனைக் காதலிக்க வலுக் கட்டடாயப்படுத்தினாள். ‘உயிரைவிடிலும் உன்னை மணப்பேன்’ என்று வாக்களித்திருந்தாள்.

“அவள் கருவுற்றிருந்தாள்.

“ஒருநாள் அவள் எங்கோ கொண்டு செல்லப்பட்டாள். அதன்பின் அவள், ஒருவனைக் கட்டிக்கொண்டாள். அன்றிலிருந்து இன்றுவரை, இவனை மோகினிப் பேய் பிடித்து விட்டது.

“இவன் உடலை உருக்கி வருகிறது.

“கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இவனைச் சாகடிக்கிறது.

“ஆனாலும், ‘அவளைக் காதலித்தேன்; இன்னும் காதலிக்கிறேன்’ என்ற நிலைக்களை விட்டு இவன் நகரவில்லை.

“சாவு இவனை நெருங்கிக்கொண்டே வருகிறது.

“இந்தப் பூமரத்தைவிட்டு மோகினிப் பேயை அகற்றி விடலாம் என்ற நம்பிக்கை மாந்திரிகள் வேலனுக்குமே அற்றுப்போய் விட்டது”

(தாயகசுயின் வெளியரங்கம்)

யோதம்

“பாத்திமா!”

“தாத்தா!”

“நான் சொல்றதைக் கேளம்மா, ஆத்திரத்திற்கு பாப மில்லை பாத்திமா. நான் போய் அவங்க வேலைக்காரி யையாவது கூட்டிட்டு வர்ரேம்மா!”

“தாத்தா, ஐயோ வேண்டாந் தாத்தா, அவங்க உதவி வேண்டாந் தாத்தாதாத்தா! ஐயோ.....”

“பாத்திமா, சும்மா பைத்தியக்காரியாட்டமா உளறுதே. இதிலென்னம்மா குடிமுழுக்கப் போவுது; நம்ம சண்டைக்கும் இதுக்கும் என்னம்மா சம்மந்தமிருக்கு? இந்த நேரத்தில் இதெல்லாம் அவங்க பாப்பாங்களா? அவங்க மனசு இப்பிடிப்பட்ட நேரத்திலே கல்லாயிருக்காதம்மா, நான் போயி அழைச்சிட்டு வர்ரேம்மா!”

“தாத்தா; ஆண்டித் தாத்தா நீங்க போலக்கூடாது. நான் இப்படி செத்துப்போனாலும், நீங்க போக வேண்டாம் ... ஐயோ அம்மா ஆத்தே... ஐயோ... ..”

“மகனே பாத்திமா!”

“தாத்தா மனசைக் கல்லாக்கியீடுங்க தாத்தா, நான் செத்தாச் செத்திட்டு போறேன். நீங்க மனசைக் கெட்டியா வைச்சிருங்க தாத்தா ...ஐ-ய்-யோ...”

பாத்திமாவின் முக்கலும், முனகலும் வேதனைக் குரலும் அந்தக் கிழத்தை நரகவேதனைப்படுத்தியது.

ஒலைத்தட்டியால் மூடி மறைக்கப்பட்ட அந்தக் குடிசையின் வாயில்புறமாக மனசை கல்லாக்கிக் கொண்டு ஆண்டிக் கிழவன் அசைவற்று இருந்தான். அடிக்கடி உள்ளே இருந்து எழுந்த முக்கலையும் முனகலையும் கேட்டுக் கொண்டு அவன் மரத்துப் போய் இருந்தான்.

அந்தக் குடிசைக்கு நேரே, சற்றுத் தொலைவில் உயரமாகத்தெரிந்த ஒளிவிளக்கை அடிக்கடி பார்த்து முச்சுவுட்டுக்கொண்டே அவன் மனதால் தவித்துக்கொண்டிருந்தான்.

“தாத்தா ஆண்டித்தாத்தா...! ஐயோ தாத்தா!”

கடைசியாக எழுந்த இந்த ஓசை பயங்கரமாக வேதனையின் முகட்டிலிருந்து எழுந்தது போலக் கிழவனுக்குப் பட்டது. எதுவுமே பேசாமல், ஊன்றுகோலை எடுத்து நாவி எழுந்து வடக்கு நோக்கி அவன் நகர்ந்தான்.

“தாத்தா ஆண்டித் தாத்தா எங்கே போறே?”

கிழவன் எதுவுமே பேசாமல் நடந்துகொண்டிருந்தான்.

“தாத்தா போகாதே நில்! அப்புறம் என் பிணத்தைத்தான் வந்து பாப்பாய், போகாதே தாத்தா!”

கிழவன் மேலும் நடந்துகொண்டிருந்தான்.

“தாத்தா!”

இந்த எச்சரிப்பு குரலையீறி, அடி எடுத்து வைக்க தெம்பற்றவனாக கிழவன் அப்படியே நின்றான்; நாரியை நிமிர்த்திக்கொண்டே பரிதாபமாக நின்றான்.

“தாத்தா, நீ வா தாத்தா; உள்ளே வா தாத்தா; எங்கூட உதவிக்கு இரு தாத்தா. எல்லாய் நான் சமாவீசு

சிடுறேன், உள்ளே வா தாத்தா! தாத்தா... ஆண்டித் தாத்தா? உயிர் போவுது வா தாத்தா!"

கிழவன் அப்படியே நின்றான்.

தாத்தா, நீ எங்கூட இருப்பது எனக்கு அத்தனை கஷ்ட மில்லைத் தாத்தா. ஆனால், அவங்கமட்டும் வேண்டாம்; எங்க அத்தனை பேரையுமே கெடுக்கும் அவங்க உதவி மட்டும் வேண்டாம் தாத்தா, அவங்க உதவி பெற்று வாழறதைவிட அவங்க உதவியில்லாமே செத்துப்போயீ டலாம், நீ உள்ளே வா தாத்தா... ஐயோ தாத்தா?

நாலு கவடு முன் வைத்துப் படலை ஓரமாக வந்துவிட்ட கிழவன் அப்படியே நின்றுவிட்டான்.

"தாத்தா... ஆண்டித் தாத்தா!"

"மகளே; மகளே பாத்திமா!"

கிழவனின் தழதழத்தகுரல் நீளவில்லை. உணர்ச்சி அவன் தொண்டையை அடைத்து ஓசையை நிறுத்திவிட்டது.

"ஐயோ ஆண்டவனே, ஐயையயோ..... ஐயோ தாத்தா..."

கிழவனால் நிற்கமுடியவில்லை. மறுபடியும் அவன் வடக்கு நோக்கி நடந்தான். அந்த வெளிச்சம் தெரியும், சுல்தான் போடியார் வீட்டை நோக்கி நடந்தான்.

"தாத்தா போகாதே!"

இந்தக் குரல் கேட்காத தொலைவுக்குக் கிழவன் நடந்து சென்றுவிட்டான் குடிசைக்குள்விருந்து மறு படியும் எழுந்த அழைப்புக் குரல் வெறும் சூன்யத்தில் கலந்துகொண்டிருந்தது.

ஆண்டிக் கிழவனுக்கு பாத்திமா இரத்த உறவான வளல்ல, அந்தப் பகுதியில் வசித்த பத்துக் குடும்பத்தினரும் பெருமதிப்பு வைத்திருந்த 'ஆத்' மின் மனைவி தான் பாத்திமா. அவள் முஸ்லீம் பெண், ஆண்டிக் கிழவன் இந்து.

பதினாந்து வருடங்களுக்கு முன்பு ஆண்டிக் கிழவனும், அவனைச் சேர்ந்த ஐந்து குடும்பத்தினரும் அரசாங்க குடியேற்றத் திட்டத்தின்படி அந்த இடத்திற்குக் குடியேற வரும்போது மூன்றே மூன்று குடும்பத்தினர்தான் அங்கு குடியிருந்தார்கள்.

ஒன்று பாத்திமாவும், அவள் தந்தை பகீரும்; இரண்டு ஆதமும், அவன் தாய் தந்தையரும்; மூன்று சுல்தான் போடியாரும் அவரின் பெருங் குடும்பமும்.

போடியாருக்கு அந்தப் பகுதியில் உள்ள நல்லினை நிலங்கள் அத்தகையனும் சொந்தம். மற்ற இட குடும்பங்களுக்கு ஒவ்வொரு ஏக்கர்தான் இருந்தது. அதுவும் பயிர் செய்வதற்கு லாயக்கற்ற மேட்டு நிலம்.

ஆண்டிக்கிழவனும் அந்த ஐந்து குடும்பங்களை நம்பி குடியேறி, குபேர வாழ்வு வாழ்ந்துவிட்டவில்லை. ஏதோ உயிரைப் பிடித்து வைத்திருப்பதற்காக வாழ்ந்தார்கள் என்று மட்டும் கூறலாம்.

பிறந்த மண்ணிலிருந்து குடியேற்றப்பகுதிக்கு வரும் போது, அந்த மனிதர்கள் மலையளவாக எத்தனையோ எண்ணினர். ஆனால், அதில் ஆயிரத்தில் ஒரு பகுதியேனும் நிறையேறவில்லை. காடு வெட்டி வேர் பெயர்த்து, உழுது விதைத்த அவர்கள், முதல் அறுவடையிலே வஞ்சிக்கப் பட்டுவிட்டார்கள். மேட்டுப் பூமி, வானம் இரங்கி மழையாகக் கொட்டினாலும் எண்ணப்படி விளைந்து தள்ளவர் போகிறது!

'நோவா' சந்ததிக்கு முன் இருந்த இஸ்ரவேல் சந்ததியினரை அழிக்க ஏற்பட்ட ஜலப்பிரளயம் வந்தாலும் அந்த

மேட்டுப் பூமியில் தண்ணீர் தேங்கவே முடியாது. அத்தனை தூரம் அது மேடாகி இருந்தது. இயற்கையை எதிர்த்து மேட்டுக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்ச அவர்கள் என்ன ருஷ்யக் காரர்களா? போதாக் குறைக்கு பண்பலத்தைக்கொண்டு அதிகாரிகளை மடக்கி தண்ணீரை தனதாக்கிக்கொண்டு போடியார் ஆட்கி நடத்த மற்றவர்களுக்கு நீர் ஏது? வாய்க்கால் ஏது?

நீரால், ஏர்க்கவப்பையால், எருதுகளால் மற்றவர்களுக்கு நெருக்கத்தைக் கொண்டு வந்து, அவர்கள் மனதை உடையவைத்து, சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அவர்களையே தன் நிலத்திற்கு விவசாயக் கூலிகளாக்குவதில் போடியார் பூரணத்துவம் பெற்ற வெற்றி தண்டிவிட்டார்.

'நிலம் நிலம்' என்று, நிலத்தோடு செத்து எத்தனை காலத்தான் மட்டினியாக வாழமுடியும்? சொந்த நிலத்தைத் தரிசாக விட்டுவிட்டு, ஆண்டிக்கிழவன் உட்பட எல்லோருமே போடியாரின் பண்ணைக் கூலிகளாகிவிட்டார்கள்.

பாத்திமாவின் அப்பன் பக்கீர் முன்னமே போடியாரின் பண்ணையாளாக வாழ்ந்தவன். அதனால், அதன் கொடுமைகளை மற்றவர்களுக்கு எடுத்துச்சொல்லி அவர்களைத்தடுக்க எத்தனையோ முயற்சித்தும் அது அவனுக்கு நப்பாசையாகிவிட்டது.

பக்கீர் ஒருநாள் ஒரு மரத்தில் தொங்கினான்.

"போடியாரிடம் கடன் வாங்கி, வாங்கிய பணத்தைத் திருப்பிக்கொடுக்கமுடியாததினால் தூக்குப்போட்டுக்கொண்டான்." என்ற வதந்திதான் பரவியது. கொப்பி கொப்பியாக, வரி வரியாக போடியாரும் பக்கீரின் பாக்கியை வாசித்துக் காட்டினார்.

அதிகாரிகளும் "மூச்சுத்திணறி மரணம் தற்கொலை" என்று தீர்ப்பளித்தார்கள்.

பாத்திமா துடித்தாள். அவள் மனசிலே தந்தையின் மரணத்தைவிட்டு பலத்த சந்தேகங்கள் எழுந்துமோதின ஆனாலும், செய்வதற்கு என்ன இருக்கிறது? சர்க்காரின் டாக்டர், 'அடிசாயம்' உண்டு என்று எழுதவில்லையே!

பக்கீரின் சமச்செலவுகளை போடியாரே ஏற்றுக்கொண்டார். அத்தோடு நின்றுவிடாமல் பாத்திமாவுக்கு மண முடித்து வைக்கும் பொறுப்பும் தன்னுடையது என்று உறுதியளித்தார்.

பாத்திமாவால் எதற்குமே வாய் திறக்க முடியவில்லை.

பாத்திமாவுக்கு வயது வந்துவிட்டது. ஆதமின் பாதுகாப்பிலே அவள் இருந்தாலும், ஆதம், அவளிடம் தூர நின்று பழகித்தான் வந்தான்.

ஆண்டிக் கிழவனுக்கு உள்ளூர ஒரு ஆசை! "எப்படியும் ஆதமின் கையில் பாத்திமாளைப் பிடித்துக் கொடுத்துவிட வேண்டும்" என்பதுதான்.

"ஆதம், நீ பாத்திமாளைக் கட்டிக்கொள்!"

"இப்போ என்ன தாத்தா அவசரம்?"

"அவசரம் ஒன்றுமில்லெத் தம்பி. பாத்திமா, தான் அனாதை என்ற எண்ணத்துடன் எவ்வளவு நாளா வாழ்வது? நீ, அவளைக் கட்டிக்கிட்டியானால் அவள் நிம்மதியா வாழுவாள்."

"ம்... சரி தாத்தா, நீங்க பார்த்துச் சரியெண்ணு முடிவு செய்திட்டா எனக்குஞ் சரிதான்!"

ஆண்டிக் கிழவனுக்கும், ஆதமுக்கும் நடந்த இந்தப் பேச்சுவார்த்தையின்பின் ஒருநாள், ஆதம் - பாத்திமா திருமணம் நடந்தேறியது.

சம்பிரதாயம், சடங்கு எல்லாம் ஆண்டித் தாத்தாவின் ஆசிரீவாதந்தான்!

ஒருநாள்: ஒரேயொருநாள் ஆண்டித் தாத்தாவின் செலவில் திருமணப் பந்தி போசனம் நடந்தேறியது.

“இந்து, முஸ்லீம்” என்ற எந்த வேறுபாடுமின்றி அந்தப் பத்துக் குடும்பத்தினரும் உறவாடுவது, பழகுவது— இரண்டறக் கலந்து ஒரே வர்க்கமாக ஆவது போடியாரின் ஈரல் குலையைப் பிடித்து உலுப்பியது. பீதியும், நமைச்சலும் எடுக்க, மனதின் சீற்றத்தை யாரிடம் காட்டுவது? ஆதமிடம் வாய்திறக்க முடியாது. பாத்திமாவிடம் அணுக முடியவில்லை. அவள், போடியாளை முறைத்துப் பார்க்கிறாள். ஆதமின் வயோதிகத் தாய், தந்தையரிடம் பேசும் பார்த்தாலும் அவர்களும் நெருப்பாகச் சுட்டனர்.

“ஆண்டிக் கிழவனின் தலையசைப்பிலேதான் எல்லாம் அடங்கிக் கிடக்கிறது” என்ற உண்மையை அப்போதுதான் போடியாரால் உணர முடிந்தது.

பட்டணப் பிரதேசத்திலிருந்து அந்தக் குடியேற்றப் பகுதி சுமார் இருபத்தைந்து மைல் தூரத்திலிருந்தது.

வாரத்திற்கொரு தடவை கட்டுப்பாட்டு அரிசி, ஏனைய பொருட்களை வாங்குவதற்கு, ஆண்டிக் கிழவனின் ஒற்றை மாட்டு வண்டிதான் அத்தனை ஜீவன்களுக்கும் உதவுவது. அதனால், ஆண்டித் தாத்தாவுக்கும் பெருமை!

போடியாருக்கு, பென்னம்பெரிய மானிகை உண்டு. புத்தம்புதிய கார் உண்டு, குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு பட்டணத்திலிருக்கும் பாடசாலைக்குப் போயும் வந்தும் கொண்டிருக்கும். இடைவேளைகளில் போடியாரை வேண்டிய இடங்களுக்கு இழுத்துச் செல்லும் ஏனையோருக்கு விஷம் தீண்டினால் கூட போடியாரின் கார் அவர்களை ஏற்றிச் செல்லாது.

மூன்று மைல்களுக்கப்பால் வேரூர் குடியேற்ற இடத்தில் உள்நாட்டு வைத்தியர் சப்பையாவிடம் அவசரத்திற்கு ஒடுவது, பிரசவ வேதனை வந்துவிட்டால் ஐந்து மைலுக்

கப்பாலுள்ள செல்லாச்சிக் கிழவியிடம் பறந்து செல்வ தெல்லாம் ஆண்டித் தாத்தாவின் கட்டை வண்டிதான்.

அந்தக் கட்டைவண்டி எல்லோருக்கும் பொதுச் சொத்து; காலவரம்பின்றி யாவருக்கும் மறுக்காதுசேவை செய்யும் தர்மசாதனம்!

ஆண்டிக் கிழவனின் கட்டைவண்டிச் சகாப்தமும் முடிந்துவிட்டது. யாரிடமும் சொல்லிக்கொள்ளாமல் தன்னைத்தானே முறித்துக்கொண்டு வண்டியும் படுக்கையில் விழுந்துவிட்டது. ஆண்டித் தாத்தாவுக்கும் கண்கள் ஒளி மங்கிப் போய்விட்டன. உடல் வற்றிப்போய்விட்டது, அவயவங்கள் எல்லாமே நன்றாகக் கிழடுதட்டிவிட்டன.

இப்போது, ஆண்டித் தாத்தாவின் ஸ்தானம் ஆதமுக்கு கிடைத்திருந்தது. ஆனாலும், பத்துக் கவடுகளேனும் எட்டி நடக்க முடியாத ஆண்டித் தாத்தாவின் மதிப்பு மதிப்பாகவே இருந்தது.

பாத்திமா நான்கு தடவைகள் பிரசவ வேதனையை அனுபவித்தாள். ஆனால், நான்கும் செத்துப் பிறந்த சடலங்கள்தான். ஐந்தாவது தடவையாகப் பாத்திமா கருவுற்றிருந்தாள்.

கடந்துபோன காலத்துக்கிடையே போடியாருக்கும், ஜனங்களுக்குமிடையே எத்தனையோ மோதல்கள் வந்து போயின. எதற்குமே விட்டுக்கொடுக்காமல் ஆதம், ஜனங்களை வழிநடத்தி, கணிசமான அளவுக்கு வெற்றிகளையும் பெற்றுக் கொடுத்தான். தோல்விகளுக்குமேல் தோல்விகள் கண்ட போடியார், ஆதமை ஒழித்துக்கட்டிவிடத் தலையால் நடந்து பார்த்துவிட்டார்.

காலபோக அறுவடை முடிந்து, குட்டுக்களம் மிதிக் கும் நாளும் வந்து சேர்ந்தது.

கூலி விவகாரத்தில் இம்முறை பலத்த அடிப்பிராய பேதம் நிலவியது. அதை இதைச் சொல்லி, அறுவடையை முடித்துவிட்டு, களத்து மிதிப்பின்போது போடியார் இறுக்கிப் பிடித்தார்.

அறுவடை முடித்துவிட்டு, களத்து மிதிப்பின்போது தான் ஜனங்கள் கூலியைப் பெறக் காத்திருந்தார்கள்.

“கால மழை வஞ்சித்துவிட்டது. வழக்கப்படி கூலியில், தலைக்கு இரண்டு புசல் வெட்டி, மிகுதிதான் தரமுடியும்.”

இது போடியாரின் வாதம்!

“கால மழை வஞ்சித்துவிட்டதனால், வாய்க்கால் நீர் பாய்ச்ச அதிகமான பிரயாசை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. கூலியைக் கூட்டுவதற்குப் பதில், கூலியில் வெட்டுப்போடு வதை அனுமதிக்க முடியாது.”

இது ஜனங்களின் சார்பாக ஆதம் கொடுத்த பதில்.

“நீங்கள் யாருமே களத்திற்கு வரத் தேவையில்லை. நான் விரும்பியவர்களை வைத்து, குட்டை மிதித்து விடுவேன்.”

இது போடியாரின் பயமுறுத்தல்.

“நடக்காது; நாம் வெயர்வை சித்திய நிலத்தில் யாரையும் அனுமதிக்கமாட்டோம். உயிர் போவதானாலும் விட்டுக்கொடுக்க மாட்டோம்!”

இது ஆதமின் கண்டிப்பான முடிவு.

“நீங்கள் கட்டாயம் களத்து மிதிப்பு நடைபெறும். தடுப்பவர்கள் தடுத்துப் பார்க்கட்டும், நாய் ஜென்மங்கள்!”

போடியாரின் சவால்!

“ஆமாம், நாமும் பார்த்துவிட்டத்தான் போகிறோம். எந்தப் பயல் களத்துள் காலடி வைக்கிறான் பார்த்துவிடு

வோம்! உயர்ந்த மனித ஜென்மங்கள், முடிந்தால் செய்து பார்க்கட்டும்; நன்றாகச் செய்துபார்க்கட்டும்!"

ஆதமின் எதிர் சவால்!

போடியாரின் கார் உலகமெல்லாம் சுற்றியோடியது. அந்த இடத்தைச் சுற்றியிருந்த குடியேற்றப்பகுதிக் காடு மேடெல்லாம் புத்தம் புதிய கார் தாலிக் குதிரைகள், கருங் காலிகளாக யாருமே கிடைக்காததினால் போடியார் சோர்ந்துபோய்விட்டார்.

ஞாயிற்றுக்கிழமையும் வந்துவிட்டது. இடையே கிடப்பது ஓரேயொரு நாள் மட்டும்! வீடிந்தால் திங்கள்!

✱

அந்நியர் களத்துக்குள் காலடி எடுத்து வைக்காமல் எல்லேதோறும் மறியல் நடத்துவதுதான் ஆதமும், ஜனங்களும் வகுத்துக்கொண்ட திட்டமாகும்.

வீடுகளிலுள்ள ஆண், பெண், சிழம், குட்டி குளுண்டு அத்தனை பேர்களும் சென்று இரவு பத்து மணிக்கு முன்னதாகவே களத்தை முற்றுக்கொண்டுவிடவேண்டும். எல்லோரும் பிரயாணத்திற்குத் தயாரானார்கள்.

பாத்திமாவும் வரிந்து கட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டாள். நிறை வயிற்றுடன் புறப்பட்டாள்.

அடிவயிறு களத்தது; லேசாக உபாதையும் எழுந்தது. ஆனாலும், அவள் துணிவுடன் புறப்பட்டாள். இரண்டு மைல்களுக்குப்பாலுள்ள குட்டுக் களத்தை அடைய அவள் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி ஆரம்பத்திலேயே தடைப்பட்டது.

பத்து அடிகள் கூட எடுத்துவைக்கவில்லை. அதற்குள் களைப்பாக வந்தது. கண்கள் மின்னின; தலையைச் சுற்றியது; விரைந்துக் கொட்டியது.

மாலே வெள்ளி மறைந்துகொண்டு வந்தது. எதிரிகள் குட்டுக்களம் நுழைவதற்கிடையில் எப்படியும் களத்துக்குப் போய்விட வேண்டும்!

“பாத்திமா, உன்னால் ஓர் அடிசுட எடுத்துவைக்க முடியாது. நீ குடிசையில் படுத்துக்கொள். ஆண்டித் தாத்தாவைத் துணைக்கு வைச்சிட்டுப் போறம்.”

எல்லோராலும் ஏகோபித்து வைக்கப்பட்ட இந்த முடிவை மீறிப் பிடிவாதம் செய்யப் பாத்திமாவுக்குத் துணிவில்லை.

கணவன் தலைமையில் அத்தனை ஜீவன்களும் அணிவகுத்து நிற்கும் காட்சியைக் காண அவள் உள்ளமெல்லாம் குளிர்ந்தது. உடல் புல்லரித்தது.

பெருமிதத்தால் அவள் விம்மினாள். நியாயத்தின் போராளியாக முன்னேறும் ஆதமை கண்ணீருடன் வழி அனுப்பினாள்.

உலகத்து இன்பமெல்லாம் ‘ஆதம்’ என்ற உருவத்தில் முன்னே நின்று, மெது மெதுவாக நகர்ந்து கண்ணுக்கு எட்டாத தூரம்வரை போய்விட்டதாக இருந்தது.

மனசு வெறிச்சென்று கிடந்தது.

மரணத்தின் கோர நாக்குகள் ஆதமைச் சுற்றி நீள்வது போலவும், நீண்டுவரும் நாக்குகளை ஓராயிரம் கரங்கள் கத்தி கொண்டு வெட்டி வீழ்த்துவது போலவும் பிரமை தட்டியது.

கண்ணீர் மல்க, பாத்திமா அப்படியே நின்றாள்.

நடுவானத்தின் பாதி நிலா, அடிவானத்தின் விளிம்பில் ஊர்ந்துசெல்லும் வேளை, பாத்திமாவின் அடிவயிற்றிலே உபாதை தோன்றியது.

உபாதையின் சிறு தோற்றம் வரவர உளைச்சலாமி, வலிப்பாடி, பெருருவெடுத்து, உடல் நடுங்கி, தாகம் எடுத்து...

‘வெளிப்புறத்தில் படுத்திருக்கும் ஆண்டித் தாத்தாவைக் குத் தெரியாமல், விடியும்வரை கழித்துவிடலாம்’ என்று எண்ணிய அவளுக்குத் தோல்விதான் கிடைத்தது.

விடிவதற்கு இரண்டே இரண்டு மணி நேரம்தான் இருந்தது. ஆனால் அந்த நேரவு விடிவதைப் பார்த்துத்தான் செயலாற்றப் போகிறதா?

முக்கலாகி, முன்கலாகி, பரிணமித்து வெடித்துவிட்ட ஓசை, கிழவனுக்குக் கடைசியில் கேட்டேவிட்டது.

போடியார் வீட்டைத் தவிர, அந்தச் சுற்று வட்டாரத்தில் மனித ஜீவன்களே இல்லை. இத்தனை வயசாகியும் பிரசவ வேதனையின் கொடுமையை ஆண்டிக் கிழவன் கண்டி கொள்ளாமலா இருப்பான்? பாத்திமாவிடம் வாதாடி விட்டு, அவள் விருப்பமின்றிப் போடியார் வீட்டைத் தேடிச் சென்றுவிட்டான்.

போடியார் வீட்டு உதவி பெறச் சென்ற கிழவனைப் பாத்திமா சபித்தாள். இரக்கமும், மனித சபாவமுமற்ற அந்த வர்க்கத்தின் உதவிபெற்று, தீராத இழுக்கைத் தேடிக்கொள்ள அவள் மனசு கசியது.

அவர்களின் உதவிகொண்டு பிரசவிப்பதனால் ஏற்படும் மன உபாதையைவிட, உதவிக்குத் தாத்தாவையே வைத்துக்கொள்வதில் எந்தவித வேதனையும் இருப்பதாக அவளுக்குப் படவில்லை.

“பெண்மைக்குக் கறை வந்துவிடுமாம் கறை?”

“அந்த அயோக்கியர்களின் உதவியை வெட்கமின்றிப் பெறும் இழுக்கை விடலா?”

“ஓ, அந்த உதவியே வேண்டாம்! உரிமையின் [உணர்ச்சியை, உற்சாகத்தை மட்டுப்படுத்திவிடும்! ஐயோ, வேண்டவேண்டாம்!”

பஞ்சத்தின் கோர வடுக்கள் பாய்ந்த, போராடும் அந்த மனித ஜீவன்கள் அவள் மனக் கண்முன்னே படையெடுத்து வந்தன.

பாத்திமா மார்பால் நிமிர்ந்து நெளிந்து மெதுவாக நகர்ந்து படலையின் இணைப்புச் சங்கிலி முனைகளை ஒன்று சேர்த்தாள்.

மறுகணம் 'கிளிக்' என்ற ஒசையுடன் சங்கிலியின் இரு முனைகளையும் பூட்டுக்குண்டு இணைத்துக்கொண்டது.

இழைப்பாக, சூகளைப்பாக, வெப்பமாக வந்து வலுவெடுத்த நாரி எலும்புகள் விம்மிப் பிரிந்து, அதிகார வெதனை தோன்றி.....

“பாத்திமா!”

“.....”

“மகளே பாத்திமா, அவங்க யாருமே வரமுடியாதாம். பாத்திமா, போடியாரின் சம்சாரம் என் கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளிவிட்டது பாத்திமா.”

சிழவன் விம்மினான்.

“தாத்தா, ஆண்டித் தாத்தா, ஐயோ தாத்தா.....”

சிழவன் படலையைத் தள்ளினான். படலை இறுக்கியிருந்தது. படலையின் நிலைக் கம்பத்தைத் தடவிப் பார்த்தான். சங்கிலி பிணைக்கப்பட்டிருந்தது.

“பாத்திமா, மகளே!”

சிழவன் கத்தினான்.

“தாத்தா...ஐயோ... ஆண்டித் தாத்தா...”

பாத்திமாவின் இந்த முக்கல் முனைகளைத் தொடர்ந்து “ஓவா, ஓவா” என்ற சுதறலோசையும் மேலெழுந்து சிழவனின் காதைத் துளைத்தது.

கிழவனின் உடலிலே புதிய வேகமும், புத்தம் புதிய தெம்பும் பிறந்தன. கணத்தில் கிழவன் குமரனானான்.

குடிசையின் மூலைப்புறமாக உள்ள சிறு குக் கூரையை நிமிண்டித் தள்ளிக் கிழித்துக்கொண்டே உள்ளே புகுந்தான். புகவில்லை; நாலுகால் பாய்ச்சலில் தானினான்.

“பாத்திமா, மகளே; பாத்திமா!”

“தாத்தா, ஆண்டித் தாத்தா!”

இந்தக் குரல்களுடன் அந்தப் புத்தம் புதிய ஜீவனின் சீசுக் குரலும் சங்கமமாகி மேலெழுந்து ஒலித்தது.

(நாமரையில் வெளிவந்தது)

நிழலின் கதிர்கள்

இன்பமும், துன்பமும் இழையோடிக் கொண்டு நான் வாழ்க்கை என்பது கழிந்து போகிறது. கழிந்துபோய் விட்ட நாட்களைக் கணக்கிடும் போது, இன்பமான நாட்கள்தான் முண்டித் தள்ளிக்கொண்டு மனதுக்கு முன்னே வருகின்றன. காலவதியாகிவிட்ட இந்த இன்பத்தின் சாயல்கள் மட்டும் மனதிற்கு வரவில்லையாம், வாழவேண்டுமென்ற ஆசை மனிதனோடு ஒட்டிக்கொண்டு இருந்துவிடப் போவதில்லை.

துன்பமான, அசிங்கமான பகுதிகளையெல்லாம் தொட்டுப் பார்த்து, அனாதையமாக மனதை அலட்டிக்கொண்டு உருகி உருகிச் செத்துப் போகும் மனிதர்களை நான் அடிக் கடி பார்த்தேன். துன்பமான, அசிங்கமான பகுதிகளை நிதானமாக அணுகி, தொட்டுப் பார்த்துக்கொள்ளும் ஒரே ஒரு மனிதனாக நான் மட்டுந்தான் இருப்பேனென்றால் அதில் எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சி.

எனக்கு விவாகமாகி ஐந்தே ஐந்து மாதங்கள் தான். ஆனாலும், நான் இப்போது ஒண்டிக் கட்டையாக இருக்கிறேன். -

என் மனைவி— என் வாழ்க்கையில் பங்கெடுக்கும் உத்தரவாதச் சீட்டைப் பெறறவள் என்னை விட்டுப் பிரிந்து

போய்விட்டாள். அவள் என்னை விட்டுப் பிரிந்து போய் இன்றோடு பத்து நாட்கள் ஆகிவிட்டன.

“என்னோடு அவளுக்கு வாழப் பிடிக்கவில்லை” என்று தான் சொல்ல வேண்டும். நானாக அவளை ஒதுக்கிவிடவில்லை. அவளாகவே என்னை ஒதுக்கிவிட்டுப் போய்விட்டாள்.

அவள் பெண்கள்! இன்று சமூகம் தந்திருக்கும் அந்தஸ்தின் படி அவள் என் அடிமை! நான் இடும் கட்டளைக்காகக் காத்திருக்க வேண்டியவள். ஆனாலும், அவள் என்னை விட்டு இறுமாப்புடன் போய்விட்டாளே!

“அவளுக்கு நான் சகல சுதந்திரங்களையும் கொடுத்திருக்கிறேன். நான் தந்த சுதந்திரந்தான் அவள் அகக் கண்ணைக் குருடாக்கி அவளை இழுத்துச் சென்றுவிட்டதா? மனதிற்குச் சமாதானம் வரும்வரை நான் ஆயிரம் கூறலாம். ஆனாலும் அவள் போய்விட்டாள். அதனாலென்ன? அவளுக்குத்தான் நான் பரிபூரண சுதந்திரமும் கொடுத்து விட்டேனே!”

இப்படியெல்லாம் எண்ணிக்கொண்டு திருப்தி அடையும் நிலையில் இன்று நான் இல்லை. நேற்று வரை— நேற்றைய இரவு வரை நான் அப்படித்தான் எண்ணித் திருந்திப்பட்டேன். இப்போதோ என்னால் அப்படித் திருப்திப்பட்டுக் கொள்ள முடியவில்லை; முடியவேயில்லை! எப்படியும் இன்று அவளை அழைத்துவரப் போய்த்தான் ஆகவேண்டும்.

ஐ! என் சுயகௌரவத்தை இழந்துவிட்டு நானாகச் சென்று அவளை அழைத்து வருவதா?

அதனாலென்ன? சுய கௌரவமாவது, மண்ணாங்கட்டி யாவது! சுயகௌரவத்திற்கு இலக்கணம் வகுக்க நான் முற்படுகிறேன். எனக்கு அந்த அந்தஸ்து வேண்டுமா? அப்படியானால்? அப்படியானால்...?

மிகவும் துர்ப்பாக்கியமான என் சின்னவயது நினைவுகள்
என் மனதோடு நிழலாடி வருகின்றன.

அறிவு வந்த பருவம் முதல், என் ஒன்பதாவது வகுப்
பின் பள்ளிப் படிப்பு வரையிலே—

அழுக்குப் படிந்துவிட்ட உடையோடு நான் அனுப
வித்த துன்பங்கள்...

பட்டினியால் வயிறு ஒட்டிப்போக நான் பாடசாலையி
லிருந்து சோர்ந்து, சுருண்டு வீடு திரும்பிய நாட்களின்
வேதனைகள்.

என்னையும், என் சகோதரிகளையும் காப்பாற்ற அம்மா-
என் தெய்வம் எடுத்துக்கொண்ட நடவடிக்கைகளை நினைவு
சூரும் போது என் கண்களே குளமாகிப் போகின்றன.

எனக்கு அப்பன் என்று நீண்டகாலமாக ஒலுவன் இருந்
தான். எனக்கு அறிவு தெரிந்த காலம் முதல், மாதத்தில்
ஓரிரு தடவைகள் அந்த அப்பனை நான் கண்டேன்.

அன்னையும், பிதாவும் தெய்வங்களாம்! வெறுமனே
என்று நிலத்தில் போட்டுவிட்டு ஊதாரியாகத் திரிந்தால்
இந்தத் தெய்வங்கள் மனதில் நிலைத்துவிடும் அந்தஸ்தைப்
பெற்றுவிடுகின்றனவா?

என்கோ தொலை தூரத்தில் எனது அப்பன் தெய்வத்
திற்கு ஒரு ஆசைத் 'தெய்வினி' இருப்பதாகச் சொல்லிக்
கொண்டார்கள்.

அம்மாள் கண்ணீரும், கம்பலையுமாக இருப்பாள். ஒரு
நாள் அப்பன் தெய்வம் வரும் அம்மாள் சற்று மலர்ச்சி
யோடு காணப்படுவாள். அந்த மலர்ச்சி இரண்டொரு
நாட்கள் தான் நிலைப்பதுண்டு. அதற்கப்புறம்,
ஒன்றோ இரண்டோ வாரங்கள் கழித்து மறுபடியும்
அந்த அப்பன் தெய்வம் வருகிறது. போகிறது. இந்த சம்
பிரதாய வாழ்க்கையோடு பூரண திருப்தி கண்டுவிட்ட

டானோ என்னவோ அம்மாள் இந்த உலகத்தை விட்டே போய்விட்டாள்.

என்னைத் தனியாக இந்த உலகத்தில் விட்டுவிட்டு என் அம்மாள் போயிருந்தால், என் வாழ்க்கை முறையே மாறிப் போயிருக்கும். ஒரு அக்காரும், இரு தங்கைகளும், என்னை ஒரு பிறந்துவிட்டார்கள்.

அம்மாள் செத்துப் போய்விட்டதன்மேல், என் அப்பன் தெய்வத்தை ஒரே ஒரு கடவைதான் நாங்கள் பார்த்தோம். அதன் பின் அந்தத் தெய்வத்தைப் பற்றிய தகவலே இல்லை. சில நாட்களுக்குப் பின் அந்தத் தெய்வம் செத்தழிந்து போய்விட்டதாகப் பலர் சொல்லக் கேட்டோம்.

எனக்கு வயது இருபது மட்டுந்தான். இந்தக் குறுகிய வயதில் ஒரு குடும்பத்தின் தலைமைப் பதவி கிடைக்குமென்று நான் எதிர்பார்த்தேனா? இந்தநிலையில் நான் யர்ட்சையிலும் மூன்றாவது தடவை தடுக்கினிழுந்துவிட்டேன். எந்தப் புண்ணிய சிலனின் கரத்தில் எனதுயர்ட்சைத் தாங்கள் கிடைத்தனவோ?

ஒன்பதாவதில் கடத் தேருத என்னை அழைத்தி: "இந்தாடா தம்பி வேலை" என்று தரக்கூடிய தேசமா இது?

கடந்துபோன மகா யுத்த காலத்தில், விதி சுற்றித் திரிந்தவர்களுையெல்லாம் பிடித்து, "இந்தாடா உத்தியோகம்" என்று இலக்கத் தகடும் கொடுத்து, "மாதமொரு தடவை வந்து கையெழுத்தை மட்டும் போட்டுப் பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, பாதியில் பக்கம் எனக்கும் தந்திட்டுப் போ" என்ற தரகர்களின் கட்டளைக்கமைந்து பலர் திமர்க் குபேரர்களாகிய கதையை நான் கேள்விப்பட்டிருக்கேன். "இப்போதும் அப்படியொரு மகாயுத்தம் வராதா?" என்றுகூட ஏங்குவேன். "தூ! ரோசம் கெட்ட வல்லரசு

கள்'' என்று காறி உமிழாத குறை ஒன்றைத் தவிர எல்லாமே நினைத்தேன்.

என் அக்காளுக்கு வயது இருபத்திரண்டு.

ஒரு ஆடவனின் வரவுக்காக அக்காள் மனதைத் திறந்து வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாள்.

முறையே பதினெட்டு, பதினூறாவது வயதுகளில் ''அக்காளை வழியனுப்பிவிட்டு நாங்களும்...''

இப்படிக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர் தங்கையர்.

மிகுதியுள்ள ஒரு துண்டு நிலத்தையும் விழுங்கிவிடவாய் திறந்து நிற்கும் கடன்பளு!

இப்படியெல்லாம் என் தலைமீது கொலு வீற்றிருக்கும் கமையையெல்லாம் இறக்கிவிட வழிதெரியாமல் நான் அவஸ்தைப்பட்டேன்.

எட்டாவது வரை படித்துவிட்டு பல இடங்களில் வேலை பார்ப்பவர்கள் பலர் இருந்தனர். எனக்கு அப்படி ஒன்றுமே கிடைக்கவில்லை. குறைந்த பட்சம், நான் உறவினர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ளக் கூடியயாரும் 'பியோன்' வேலையில் கூட இல்லை. ஆனாலும், நான் குடும்பத்தை நடத்தினேன். குறிப்பிட்டோர் கூறிய உழுடியாத கூலி வேலைகள் பல எனக்குக் கிடைத்தன. அவைகள் எங்கள் வயிறுகளுக்குப் போதுமாகாவ.

பல நாட்களாக வெறுமனே கிடந்த அடுத்த வீட்டுக்கு பேத்திக் கிழவி என்ற ஒன்று சுற்றமாகக் குழ ஒருத்தி வந்து சேர்ந்தாள்.

அவளைச் சுந்தரி என்றார்கள்.

என்னைவிட அவளுக்கு பத்து வயதுகள் அதிகமிருக்கும்!

அவள் உடலில் பொலிந்து கிடப்பவையெல்லாம் அழ
வின் பூரணத்துவத்தைப் பெற்றுவிட்டவைகள்தான். எடையில
யில் அவள் சற்று அதிகமாக இருக்க வேண்டும். இந்த
அதிகம்தான் அவளை அழகாக ஆக்கி வைத்திருக்கிறது

எங்கோ இருந்து வந்த அவளைப் பற்றி வந்த வதந்தி
கள் மிகவும் மோசமானவை. அவள் செய்வது மா மி ச
வியாபாரம்!

“உந்தத் தேவடியாள் வீட்டுக்குப் பக்கத்தை குமர்ப்
பிள்ளையனை வெச்சிருக்கிறியே” என்று பலர் எச்சரிக்கின்ற
னர். என்ன செய்வது? இந்த ஒருத்திக்காக நான் வீட்
டோடு ஓடிவிட முடியுமா? அது சாத்தியமானதா? “எப்
படியாவது சனியன் இருந்து தொலையட்டும்” நான் கண்
சனை முடிக்கொண்டு இருந்துவிட்டேன். ஆனாலும் என்
சகோதரிகளுடன் அவள் அளவளாவி வருவதை என்னால்
தடுத்தவிட முடியவில்லை.

கிழக்கும் மேற்குமாக இருக்கும் வீடுகளின் நடு எல்லை
யிலே தான் சிணுறு இருக்கிறது. இதனால் எனது சகோ
தரிகளுக்கும், அவளுக்குமிடையேயிருந்த தொடர்பு இழை
நெருங்கி வந்தது

என் சகோதரிகள் சுந்தரியைப் பற்றி வாய் நிறையப்
பேசினார்கள்.

எனக்குக் கோபம் கோபமாக வரும். ஒழுக்கம் கெட்
டப்போன ஒருத்தியைப் பற்றி அவர்கள் அடிக்கடி வாய்
நிறையப் பேசிக்கொண்டால் கோபம் வராமல் வேறென்ன
வரும்?

சகோதரிகளின் வாழ்வைப் பற்றிய மானசீகமான சந்
தேகத்தால் நான் பீடிக்கப்பட்ட நாட்களும் உண்டா? அவ
ளோடு இவர்களுக்குள்ள பேச்சுத் தொடர்பை நான் துண்டி
டித்துவிட முயன்று தோற்றுப் போனேன்.

இளமையும் அதனோடு பின்னிக்கிடக்கும் நீளைவு பூர்வ
மான உணர்வுகளும் தரும் அழக்கத்தன்மைகளும் என்னைப்

படாத பாடுபடுத்தி வைத்துவிட்ட நாட்கள் என் நினைவுக்கு வருகின்றன.

என் சகோதரிகளை மறந்துவிட்ட நாட்களுமுண்டு. மனதின் கிணைப்பிலும், உடலின் வியவல்சைகளிலும் நான் வேகவைக்கப்பட்ட நாட்கள் மிகவும் அதிகமானவை.

விரிந்து போய்க் கிடக்கும் வானத்திலே நீந்தி வந்த மேகங்களையெல்லாம் பார்த்தபோது, அவைகளோடு சேர்ந்து கொண்டு உலகைச் சுற்றிப் பவனிவரும் ஆசைமட்டும் எனக்குப் போதவில்லை.

தென்றல் என் உடலை வருடிவிட்ட போதெல்லாம் அத்தோடு இரண்டறக் கலந்து, கரைந்து வாலேக் குமரிகளின் மயிர்க்கண்களில் புகுந்து அவர்களைச் சிவிரக்கவைக்க நான் ஆசைப்பட்டேன்.

இருளின் போர்வைக்குள் என்னை மூடி வைத்துக் கொண்டு நான் எண்ணியவையெல்லாம்...

நெறிகெட்டுப்போன ஐம்புலன்களையும் உரிய இடத்தில் உட்கார வைக்க, எனக்கு வேண்டிக் கிடந்ததெல்லாம் ஒரு தசைக் கோளந்தானா?

கண்ணுக்கும், கருத்துக்கும் இறக்கை கட்டி ஊரெல்லாம் பறக்கவிட்டேன்.

ஊரில் என்னைப்பற்றிப் பரவிவந்த தவறான கருத்துக்கள் என் தங்கைகளின் முகங்களில் ஒட்டிப்போய்க் கிடந்தன. அவர்கள் முகங்களைக் கோணவைத்துக் கொண்டு குருகிப் போயினர்!

வடக்குப்புற வீட்டு சரசுவைப் பார்த்து கண் சிமிட்டினேனும்.

விதானையார் மகள் மங்கையர்க்கரசியைப் பார்த்துப் பல்லிளித்தேனும்!

இந்தக் குற்றங்களை நானாகவா செய்தேன்?

இவைகள் குற்றங்களென்று என்னால் கணித்துக்கொள்ள முடிந்ததா? உலகில் குற்றங்கள் செய்வோர்களெல்லாம் என்னைப் போன்றுதான் செய்கிறீர்களா? நினைக்கிறீர்களா?

கிணற்றடியில் நான் முகமலம்பிக்கொண்டிருந்தேன். உச்சிப் பொழுது சரிந்துவிட்டது.

கிணற்றின் மறுகோடியில், நின்று "தம்பி" என்று சுந்தரி என்னை அழைத்தாள்.

சுந்தரியோடு நான் என்றுமே பேசியதில்லை. இப்போதும் என்னால் பேச முடியவில்லை. வெறுமனே தலை நிமிர்த்திச் சாய்த்துக்கொண்டு அவளைப் பார்த்தேன். உள்ளே வரும்படி அவள் கேட்டாள்.

கிணற்றுக்கட்டின் எல்லையைக் கடந்துகொண்டு உள்ளே போனது எனக்கு ஞாபகம்.

"தம்பி! உன்னை ஒரு குமரி பிடிச்சிட்டா தங்கச்சியளின் ரை நிலை, நிலைபரம் என்ன மாதிரி?"

அவள் கேட்டது ஆயிரமல்ல. ஒன்றே ஒன்று! அது வெறும் கேள்வி மட்டுந்தானா?

அவள் சுடுமுச்சு எனக்குப்பட்டது.

என்னால் பதில்சொல்ல முடியாத கேள்வியைக் கேட்டு விட்டு அவள் என்னைப் பார்த்துக்கொண்டேநின்றாள்.

அவள் கண்கள் அகன்று விரிந்து கிடந்தன.

நெற்றி சுருங்கிப்போய் நெறித்து நின்றது.

என் கரத்தை உரிமையோடு அவள் பற்றிக் கொண்டாளா? ஒரு தாயின் பரிவை அப்போது நான் கண்டேனா?

சற்று வேளைக்குப் பின் நான் வந்துவிட்டேன்.

"தம்பி! உன்னை ஒரு குமரி பிடிச்சவிட்டா, தங்கச்சியளின் ரை நிலைபரம் என்ன மாதிரி...?"

மனதின் சுருக்கங்களை நிறைத்துக்கொண்டு கேள்விக் குறியொன்று வளைந்து பிதுங்கி நின்றது.

சுந்தரி எனது வாழ்க்கையின் பொறுப்புகளைச் சுட்டிக் காட்டிவிட்டாள். அத்துடன்... அல்லது அதற்காக...

என் இளமைத் துடிப்பின் அவஸ்தைகளைப் புரிந்து கொண்டு...

அவள் எப்போதுமே எனக்காகக் காத்திருக்கிறாள்.

“பொலிவிழந்து போகாமல் எப்போதும் மதமதப்பாய் இருக்கும் தன் உடற்பசிக்கு என்னைத் தீவியாக்கிக்கொள் ளத்தான் அவள் எனக்கு இதோபதேசம் செய்தாளா?” இப்படி எண்ணம் எனக்குத் தளிர்விடுமளவுக்கு...?

நான் விரும்பியபோதெல்லாம், எனக்காக அவள் வீட்டு அறைக் கதவு திறந்து கிடக்கும்.

கால அரக்கனின் காலடியிலே மிதிபட்டு, குதறுண்டு போன நாட்களை என்னால் கணக்கிட முடிந்ததா?

ஒரு தடவை அவள்- சுந்தரி, எனக்குத் தாயாக இருக்கிறாள். ஆலோசனை கூறுகிறாள்- வழி காட்டுகிறாள்!

வேறொர் தடவை அவள்- சுந்தரி, என் இளமைத் தகிப்பில் வெந்து கருளுகிறாள்!

மனிதர்கள் எல்லோருக்குமே இருக்கக்கூடிய ஆக்கிர மிப்பு மனப்பான்மை எனக்கு மட்டும் விலகிநின்றுண்டு கிறதா? கடவுளை விரும்புகின்றவனுக்கும், காதலியை விரும்புகின்றவனுக்கும் இதில் வேறுபாடு இருப்பதில்லை.

சுந்தரியை முற்று முழுதாக என்னுடையவளாக்க நான் விரும்பினேன். அந்த விருப்பத்தால் அவளுடைய நண்பர்களைப் பற்றி கேட்கக் கூடாதவைகளையெல்லாம் கேட்டு வந்தேன்.

அவள் எதுவுமே பேசியதில்லை, எனது நெஞ்சின் நமைச்சலைத் தணித்துவிடுவாள்.

மௌனத்தால்!

மோகனிச் சிரிப்பால்!

எனது சகோதரிகளின் திருக் கலியாணங்களில்- அவைகளை ஈடேற்றி வைப்பதில் அவள் முழுப் பங்கையுமே எடுத்துக்கொண்டாள். அவளின் கரங்கள் மட்டும் நீண்டிராவிட்டால்...? அவள் செய்துவிட்டவைகள், என் கற்பனைக்கும் அப்பாற்பட்டவை!

பத்து ஆண்டுகள்!

என் பொறுப்புகளையெல்லாம் நீக்கிவிட்டாள்.

நானும் மணமுடித்துக்கொள்ள வேண்டுமாம்.

அவள் கட்டளையிட்டாள்.

கடைசியில் தாலியையும் என் கையில் தந்து நவமணியை எனக்குக் கட்டியும் வைத்துவிட்டாள்!

நவமணியை நான் மணமுடித்துக் கொண்டு, நான்கு மாதங்கள் வாழ்ந்துவிட்டேன்.

சுந்தரியைவிட அதிகமான இன்பங்களை நவமணியால் தரமுடியவில்லைத்தான். ஆனாலும், நவமணி பருவத்தின் தலைப்படியிலே நின்றாள். இதனால் சுந்தரி எனக்குத் தெவிட்டிவிட்டாள். என் மனதைவிட்டுச் சுந்தரி அதிக தூரம் போய் விட்டாளா? சுந்தரியும் எனக்காக ஏங்கிச் செத்துப்போய் விடவில்லை.

இருந்தாற்போல ஒரு நாள் சுந்தரியின் நினைவு எனக்கு வந்துவிட்டது.

என்னை இதுவரையில் உயர்த்தி வைத்த சுந்தரிக்கு ஆரோகம் செய்துவருவதாக நினைவுச் சுடர்கள் நெஞ்சைக் குற்றின. நன்றிகெட்டதன்மாத புதுப்புனலிலே விழுந்து

கிடந்து கடமைகளை மறந்துபோய்விட்டதான லௌகிக எண்ணம் மட்டுந்தான் மனதைக் கிள்ளியதா?

“பாவம்! அவள் எனக்காக எத்தனை நாட்கள் காத்திருந்தாளோ?” இப்படியெல்லாம் எண்ணுகிறேன். “இது வெறும் சம்பிரதாயபூர்வமான எண்ணந்தானா?”

இரவு மணி ஒன்றுக்கு மேலிருக்கும்.

நவமணி அசந்து தூங்கிப் போய்விட்டாள். உலகமும் தூங்கிக்கொண்டு கிடந்தது.

நடு இராத்திரியில் சுந்தரியின் அறைக் கதவைத் தள்ளினேன்.

என் வரவுக்காக எக்போதுமே திறந்து கிடக்கும் கதவுகள் உள்ளே பூட்டப்பட்டிருந்தன.

உள்ளே வெளிச்சம் எரிந்தது.

கதவைத் தட்டினேன்.

அவள் விழித்திருக்க வேண்டும்.

கதவு வரை அவள் நடந்து வரும் ஓசை மட்டுந்தான்! கதவு திறக்கப்படவில்லை.

சுந்தரி என்னை வெளியே காத்திருக்க வைத்துவிட்டாள்.

நீண்ட நேரம் காத்திருந்தேன்; சுந்தரிக்காக நான் காத்திருந்தேன்; அடிவானம் வெளுக்கும் வரை காத்திருந்தேன்.

“என்னிடம் இப்படியெல்லாம் கோபித்துக்கொண்டாளே” என்று மனதுக்குள் புளுங்கினேன். நான் துடித்த தெல்லாம் அவள் காலடியில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்கத்தான்! ஆனால்?

நிலம் வெளுத்துவிட்ட போது, நான் விட்டுக்கு வந்தேன். மனைவி நவமணி எனக்காகக் காத்திருந்தாள்: கண்

களில் நீர் முட்டிப்போக அவள் வீட்டு முற்றத்தில் என் வரவுக்காகக் காத்திருந்தாள்.

பகலெல்லாம் அவள் அழுதுகொண்டு படுத்துவிட்டாள். அவளைச் சமாதானப்படுத்த எனக்குத் தெம்பில்லை. இருந்தும் நான் அதற்காக முயன்றேன்.

என் மனைவி என்னை உதறித் தள்ளினாள். சுந்தரியை, "வேசைத் தேவடியாள்" என்ற வரை திட்டித்தீர்த்தாள். அவளின் கன்னத்தில் நான் எத்தனை தடவைகள் அடித்தேன்? எனக்கு ஞாபகத்திற்கு வரவில்லை.

அப்போது நான் செய்தது எனக்குத் தவறாகவே படவில்லை. கொஞ்சலாகத்தன்னும் கன்னத்தைத் தட்டியிராத நானே இதைச் செய்தேன்!

என் மனைவி என்னைவிட்டுப் போய்விட்டாள். இன்றோடு... முப்பது நாட்கள் ஆகிவிட்டன.

நேற்று வரை தனிமரமாக— தன்னந்தனியாக நான் நாட்களைக் கழித்துவிட்டேன்.

வாசிபத் துடிப்புகளுக்கெல்லாம் வளைந்து கொடுத்து வாழ்ந்து பழகியவன். இருந்தும் மெத்தென்ற அணைப்பைப் பெற்றுக்கொண்டு வாழ்ந்த வாழ்வையெல்லாம் எண்ணிப் பார்க்க முடியாமல் இருக்கானங்களிலிருந்து இருனித வைராக்கிய உணர்வை வருவித்துக்கொண்டு வாழ்ந்துவிட்டேன்.

ஊரில் எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள். தாறுமாறாக நடந்துகொண்டு, அடியும், உதையும் கொடுத்த மனைவியை அடக்கி வாழ்வதையே சதா செய்துகொண்டு வாழ்ந்து போகிறார்கள். நான் நவமணிக்கு அப்படியா செய்தேன். சகல கதந்திரமும் கொடுத்தேனே! ஆனாலும் என்னை விட்டுப் பிரிந்து போய்விட்டானே! அவளை நான் சபித்து வைராக்கிய உணர்வைத் தேடிக்கொண்டேன்.

“இக்கால வரை தன் உடல் பசிக்கு என்னைத் தீனி வாக்கிக் கொண்டு சுகங்கண்டவள் இப்போது என்னைத் துச்சமென மதித்துவிட்டாள். சீ, சுய மரியாதையைவிட்டு, அவளிடம் இனி...”

சதவடைத்துப் போன அந்த இரவை நினைவில் நிறுத்திக்கொண்டு, சுந்தரியையும் தூர வைத்துவிட்ட நாள் நினைத்தேன். ஆனால்...?

ஆனால், நாள் தோற்றுப்போய் விட்டேன்.

நேற்று இரவு சுந்தரியின் அறைக் கதவைத் தள்ளினேன்.

கதவுகள் எனக்காகத் திறந்து கிடந்தன!

சுந்தரி எனக்காகக் காத்திருந்தாள்!

கடந்துபோன இருபத்தெட்டு நாட்களும் அவள் எனக்காகக் காத்திருந்திருக்கவேண்டும்.

அவள் கண்கள் உப்பிப் போய்க் கிடந்தன!

என் கரங்களைப் பற்றி இழுத்துச் சென்றாள்.

பாலும், கழமும் தந்தாள்.

என் அலுபவம் என்றுமே கண்டிராத ஒரு பிரதேசத் திற்கு அவள் என்னை இழுத்துச் சென்றாள்.

என் துர்ப்பாக்கியத்திற்காக அவள் கண்ணீர் விட்டாள்...

பரிவுணர்ச்சியை என் அங்கமெல்லாம் ஏற்றி உறைய வைத்து, என்னைப் பேசாப் பதுமையாக்கிவிட்டாள்.

கணவன்-மனைவி என்ற உறவில் எழும் சாங்கோபாங்க வாழ்வு முறைகளைப் பற்றிப் பல அத்தியாயங்களைப் படித்துப் படித்து உணர்ச்சியால் விகசித்துச் சுருண்டு போய், அதனால் என்னையும் சுருளவைத்தாள்.

“நவமணியை நாளைக்குப் போய் கூட்டிவா தம்பிரி!”

“அவள் பாவம்! உனக்குக் காத்துக்கொண்டிருப்பாள்!”

“தம்பி! இனி உனக்காக இந்த வீட்டுக் கதவு திறந்து கிடக்காது!” நான் வெளியே வந்தபோது வாயிலில் தின்று சுந்தரி கூறிய வார்த்தைகள்!

உணர்ச்சிப் பெருக்கால் என் உடல் புல்லரித்துப் போயிற்று. ஆனால்...

ஆனால், சுந்தரி எந்த உணர்ச்சியுமின்றி இதைக் கூறினாள். இல்லை...?

இல்லை! அவள் கட்டளைதான் இட்டாள்.

சுந்தரி, உன் அறைக்கதவு எனக்காக நிச்சயமாக இனித் திறந்தே கிடக்காது?

சுந்தரி, நீ எனக்குத் தாயா?

சுந்தரி, நீ எனக்கு ஆசைநாயகியா?

சாக்கடை நீரிலே அழுதிப்போய் மிதந்துவரும் ஒரு கனிக்குத்தான் நீ மற்றவர்களால் ஒப்பிடப்படுகிறாய்? ஆனாலும்... ஆனாலும், நீ எனக்கு...?

நீ எனக்கு என்ன உறவுமுறை ஆகிவிட்டாய்?

மொட்டையாக உன்னை, ‘சுந்தரி’ என்று மட்டும் அழைந்துவிடத் தெம்பும் திராணியும் எனக்கு வேண்டுமே!

(“தேனாடுவி” ஜூன் 1965)

முதலாவது கல்

சட்டியிலே உறைந்து போய்க் கிடந்த பால் மழை சட்டியிலே மிஞ்சிக் கிடந்த மா, தேங்காய்ச் சிரட்டைக்குள் ஊறிக்கிடந்த பனங்கட்டித் தண்ணீர் ஆகியவற்றையெல்லாம் ஒன்றாய் ஊற்றிக் குழப்பிய கதம்பக் கூழ் சமார் இரண்டு அகப்பை திருக்கும்.

அப்ப அடுப்பின், மேல் நெருப்புச் சட்டியை இஊ கடதாசி மடிப்புகளைப் பிடித்து இறக்கி வைத்துவிட்டு, அந்தக் கதம்பக்கூழை அப்படியே அப்பச் சட்டிக்குள் ஊற்றி, அதை ஒருதடவை தூக்கி, சரித்து வளைத்து அளாவிவிட்டு, நெருப்புச் சட்டியை மேலேற்ற, காலடியில் கிடந்த கரித்தூள் துகள்களை வழித்தெடுத்து நெருப்புச் சட்டியில் போட்டு, கைகளை தட்டி உரசிவிட்டு, நாரியை நிமிர்த்திப் பின் சரிந்து ஒரு பெருமூச்சு விட்டுக்கொள்கிறான் கத்தறின் சிழவி.

அது தொழில் முடிந்தவிட்டதனால் ஏற்பட்ட திருப்தி..

மாதா கோவிலின் 'திருந்தாதி' மணி அடிப்பதற்கு முன்னதாகவே எழுந்து, புளிக்க வைத்த மாலைக் கலக்கி, தேங்காய் துருவி, பால் பிழிந்து, பனங்கட்டி தொறுக்கிக் கரைத்து வடியவைத்து, சிலுவை அடையாளம் காட்டி, சட்டிகளை அடுப்பேற்றி, நெருப்பு வைத்து, பொக்குவாய் பொருமிப் படைக்கும்படி ஊதிப் புகைத்துக் கண்ணீர் கொட்டி, அதற்குமேல் தொழிலைத் தொடக்கி, அப்பால்

களாக வார்த்தெடுத்து, மோதும் கிராக்கிணர்ச் சமாளித்து முடிப்பதென்றால் சர்வ சாதாரண காரியமல்ல, அதுவும் இத்தனை வயதுக்கப்பறம்!

சிழவி கத்தறியினிள் அப்பத்துக்கெளியூல் மிகவும் கிராக்கி. அந்தப் பக்கத்தில் ஏத்தனையோ அப்பக் கடைகள் உண்டு. ஆனாலும், சிழவி கத்தறியினிள் அப்பத்திற்கு மட்டும் ஏன் தான் இப்படியோ?

ஊரில் எல்லோருந்தான் பனரிகட்டித் தண்ணீர் வடிய வைத்து, அப்பத்தில் தெளித்துத் தொழில் நடத்துகிறார்கள். அதில் சிழவி கத்தறியினிள் பனரிகட்டி அப்பத்தினிள் கவை ஒரு விதம். அப்பம் வெந்துவரும் பருவம் பார்த்து, அவள் பனரிகட்டிக் தண்ணீரைப் பனுக்குகிறாள்.

அந்தப் பருவப் பனுக்கவித்தாள் ஏதோ ஒன்று இருக்கிறது. அதை மற்றவர்களால் செய்ய முடியாதில்லை. சின்ன வயசில் அவளின் பிறந்த ஊரில் யாரோ ஒருத்தியிடம் அவள் கற்று வைத்திருந்த பாகமுறை அது. மற்றவர்களுக்கு அது வரவே ஊராது.

சற்று வேளைக்குப் பின்பு, அத்தத் தட்டிக் கடைக்குள் இருந்து "லொக், லொக்" என்ற சத்தம் எழுகிறது. கத்தறியினிள் சிழவி உரவில் வெற்றினைக் கூட்டுச் சேர்க்கிறாள்; வாயில் போட்டுக்கொண்டு குதப்புகிறாள். அதில் ஒரு இன்பம்; குழைவுத்தனம்!

சிழவியினிள் கரிகள் குறுதுறுத்து வேலை செய்கின்றன. கரிச்சாக்கு; தட்டகம்பை, பெட்டி, ளளகுகள், துருவு கலகை யாலும் இருப்பிடங்களை அடைந்து விடுகின்றன. சின்னஞ்சிறிய அடுக்குப் பெட்டியொன்றைக் சிழவி எடுக்கிறாள். இரண்டு அடுக்குகளை ஒன்றாகச் சேர்த்து, இழுத்துப் பக்கத்தே வைத்துவிட்டு, கடைசிய் பெட்டியை நிலத்தில் கவிழ்த்துக் கொட்டுகிறாள்.

ஒரு குபாய் நோட்டு ஒன்று, ஜப்பது சதக் குத்திகள் நான்கோ ஜத்தோ, இருபத்தைந்து சதக் குத்திகளாக

ஏழோ எட்டோ, பத்து சத, ஐந்துசத, ஒரு சத குத்தி
களாக கதினைந்தோ இருப்பதோ.

சேர்த்த பணத்தைக் கிழவி கணக்கிட்டுக் கொள்கிறார்;
தனியை நிமிர்த்திக் கடன்போன விபரங்களை நிரைப்
படுத்திக் கொள்கிறார்.....

“அத்தோணியாப்பிள்ளை ஐஞ்சப்பம்.....செவ்வேத்தி
யானிரை மேள் எட்டப்பம்... லுத்துப்பொட்டை மூண்டு...
ம்...ம்...மற்றது ஜேசை பரிஞெண்டு...”

கடன் போனவைகளையும் கிழவி கணக்கெடுத்து
விட்டாள்.

கையிருப்பு ரூபா ஆறுக்கு மேல்! அதை அப்படியே
மடிப்பெட்டியில் போட்டு இடுப்பில் சொருகிக் கொண்டு,
நிலத்தில் கிடந்த துண்டு துணுக்குகளை எடுத்து அடுக்குப்
பெட்டியில் அநாயாசமாய்ப் போடுகிறார்.

சுமார் நூறு ஆண்டுகள் நினைவுறுத்தும் அரைச்
சதிகள், கால் சதங்கள், மிகவும் பருத்த தடித்த நாண
யம், அதைவிட கிறிய அளவில் வெள்ளியாலான ஒன்று,
சிறு மீன் செதிகள் போன்ற இன்ஞென்று...

அடுப்பில் இருக்கும் சட்டி அப்பத்தின் வேகல் வாசனை
இலேசாக வருகிறது.

தட்டிக்கு முண்டு கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் தடியைத்
தட்டி, கடையை மூடிக்கொள்ளக் கிழவி முன் நகருகிறார்.

தட்டியின் வடக்கெல்லையோடு நிற்பது அன்னம்மாஸின்
குழந்தை திரேசம்மாசி. அன்னின் ஊத்தைபடிந்த பிஞ்சுக்
கரம் தட்டியின் வெளியை தோக்கி நீள்கிறது. அந்தக்
கரத்திலே இருப்பவை பத்துச் சதங்கள்! இரண்டு அப்
பத்துக்காக—அல்லது அந்தச் சட்டி அப்பத்துக்காக அவள்
கரம் நீண்டு கிடக்கிறது! ஐதற்கு முன்பணம் இல்லாமலே,
அந்தச் சட்டி அப்பம் அலணுக்குக் கிடைக்கும். ஆகாயம், கப்

போதுமே அந்தச் சட்டி அப்பம் அவளுக்குத்தான் கிடைக்கும். ஆனால், இரண்டு நாட்களாக அதை அவளுக்குத் தர, சிழுவீக்கு முடியவில்லை. அது ஊரின் கட்டளை. அவள் அதை மீறக்கூடாது.

மீறிவிட்டால்?

ஊ...கும், மீறவே கூடாது! அதை மீறிவிட்டால், சிழுவீ செத்துப் போனதன்மேல், அந்தப் பிணத்தை எடுத்துச் செல்ல யாரும் வரமாட்டார்கள்; கோவிலின் மணி நாக்குகள் அசைய மாறுக்கும். அப்புறம் சிழுவியின் பிணம் நாற்றமெடுக்க வேண்டியதுதான்!

★

கரையூர்!

இதுதான் அந்த ஊரின் பெயர். இப்போது என்னவோ 'குருநகர்' என்றதான் சொல்லப்படுகிறது.

யாழ்ப்பாணப் பட்டணப் பிரதேச எல்லைக்குள்ள்தான் 'குருநகர்' இருக்கிறது. ஊரின் தொடக்கத்தில், 'குருநகர்' என்ற பெயர் பெரிய பெயர்ப் பலகை தொங்குகிறது. அத்துடன் அவ்விடத்தில் வியாபார ஸ்தலங்களிலும் இதை பெயரில் சிறிய பலகைகளும் தொங்குகின்றன. நாகரிகத்துக்காக அந்தப் பெயர் இருந்தாலும், 'கரையூர்' என்றூல்தான் பட்டணத்தின் ஏனைய பகுதிகளில் இருப்போருக்குப் பட்டென்று விளங்கும். சில வருடங்களுக்கு முன், வெறும் பரவைக் கடலாகக் கிடந்த அந்த இடத்தைச் சிறைக் கைதிகளைக் கொண்டு வேலைவாங்கி, மேட்டுப் பிரதேசமாக அரசாங்கம் ஆக்கியதன்மேல், இருநூற்றுக்கு மேற்பட்ட வீடுகளை அமைத்து, மக்களைக் குடியேற்றி வைத்ததினால் அந்தப்பகுதி சற்று நாகரிகமாக இருக்கிறது.

அந்த ஊரின் பாரம்பரியத்தை விளக்க, இரண்டே இரண்டு சின்னங்கள் உண்டு. ஒன்று, வானத்தைத் தொட்டு தீர்த்தும், உறுதியானதும், வேலைப்பாடுகள் அமைந்த

ததுமான சந்தியோகுமையோர் ஆலயம், அடுத்தது கடலின் எல்லைக் கோட்டைத் தொட்டு நிற்கும் மீன்துறை.

கால ஆறு மணிக்கும், எட்டு மணிக்குமிடையில் அந்தத் துறையில் நின்று பார்ந்தால், ஜனநெகரக்கத்தைத் தாங்கமாட்டாது. அந்தத் துறை கடலில் அமிழ்ந்து விடுமோ என்றுதான் எண்ணத் தோன்றும்.

“தார் பத்தேகாப்பணம்; தார் பத்தேமுக்காப்பணம்; தார் பத்தேமுக்காப்பணம்; தார் பத்தேமுக்காப்பணம்; பத்தரைப்பணம்!”

ஆதியிலின்று கூறல்காரியால் கூறப்பட்டுவந்த இந்த முறையில், இப்போது மட்டும் கிறிது மாற்றம்! “தார் பத்தேகா ருவா; தார் பத்தேமுக்கா ருவா; தார் பத்தே முக்கா ருவா; பத்தரை ருவா!” அவ்வளவுதான்.

புத்தம்-புதிதாக அந்தத் துறைக்கு வருபவர்கள் காதுகளைப் பொத்திக்கொண்டிருக்க வேண்டியதுதான் அத்தனை இரைச்சல்!

கிழவி சுத்தறின் அந்த மீன்துறையின் கூறல்காரியாக இருந்து மௌசுடன் வாழ்ந்து வந்தாள். அந்தச் சீரையும், சிறப்பையும் இன்று நினைத்துப் பார்க்கவே, அவளால் முடிவதில்லை.

சுத்தறினுக்கு அப்போது வயசு முப்பத்தைந்துதான். அப்பகுதியின் பிரபல ‘சம்மாட்டி’யராக இருந்த குசைப்பிள்ளையாரின் மனைவியாக வந்தமையால், அவள் செத்துப் போக, திக்கற்றவளாக கணவனின் சந்தி உரிமையையும், அவனின் செல்வாக்கையும் பயன்படுத்தி அவள் அந்தத் துறையின் பிரதம மீன்கூலிகாரியாக வந்து விட்டாள்.

முல்லைத்தீவுக் கரையோரமுள்ள ‘மாத்தளன்’ கரைப் பகுதியில்தான் சுத்தறினைச் குசைப்பிள்ளை கண்டெடுத்தான். குசைப்பிள்ளைக்கு அங்கே வலைபாடு உண்டு. அது பூர்வீக ஆட்சிச் சொத்து, கடலுக்குள்ளும் இப்படி ஒரு

வழக்கம்! அங்கே அநாதையாக இருந்த கத்தறிகைக் கொண்டு வந்து ராசாத்திபோல ஊரில் வைத்து விட்டு, அங்கேயே குசைப்பிள்ளை தொழிலை இயக்கி வந்தான். கோடை ஆறு மாதமும், அங்கே கடயோடு மல்லு, மாரி ஆறு மாதமும் கத்தறிகை இங்கே வாழ்வு.

கத்தறிகை எடுத்து வந்த அடுத்த வருடத்தில் குசைப்பிள்ளைக்கு இரண்டு வலைப்பாடுகள் கிடைத்து விட்டன. அந்த இரண்டாவது வலைப்பாடு, குறுக்கு வழியில் கிடைத்து விட்டன. அந்த ஆண்டு, ஐந்து தடவைகள் நெத்தோலி மீன் பட்டு விட்டமையால் சுமார் ஒரு லட்சம் கிடைத்தது. அந்தப் பணத்தை அன்னை வீடு வேண்டிய இடங்களில் வீசி, கோடேறி, போர் செய்து கொண்டதனால் அடுத்த வலைப்பாடு கிடைத்தே விட்டது. கடல் உடையன் குசைப்பிள்ளைக்காக நின்றுன்.

கடைசி இரண்டாண்டு காலம் குசைப்பிள்ளைக்குத் தொழிலில் பெரு வீழ்ச்சி அக்கம் பக்கத்து வலைப்பாட்டுச் சம்மாட்டிகளுக்குக் கெல்லாம் சமுத்திரத் தாய் பொன்னுகக் கொடுத்தான். சிவ்வல் என்றும், நெத்தோலி என்றும், பெருமீன் என்றும் அடுத்தடுத்து அவர்கள் வலைமடிகளில் மீன் ஏழியது. ஆனால், குசைப்பிள்ளைக்கு மட்டும் உணவுக் குக்கட மீன் இல்லாத தட்டுப்பாடு.

குசைப்பிள்ளைக்கு ஆத்திரம். 'மன்றடி' மேல் அவன் சிறிப்பாய்ந்தான். 'மன்றடி' என்பவன்தான் ஒவ்வொரு வலைப்பாட்டுக்கும் பிரதானமானவன். தொலைவில் மீன் வருவதைத் தனது சூட்சண்யமான கண்களால் பார்த்துச் சொல்ல, அவனுல்தான் முடியும். கிளையாக மீன்வரும்போது அவனின் தலையைச் சைப்பைத்தான் எல்லோரும் காத்து நிற்க வேண்டும். அப்புறம்தான் மீனைக் கறியி வலை வகைக்க வேண்டும்.

தனது மன்றடி, வேண்டிமன்றே தனக்குக் சதி செய்வதாக குசைப்பிள்ளை எண்ணினான். ஆனாலும், அவனுடன்

சன்டை போட்டு விட்டால், பின்பு ஒரு மன்றாடிக்கு ஆளாப்பறக்க வேண்டும்!

கடலுக்குள் இருக்கும் ஓங்கித மீனை, உயிருடன் பிடித்து மந்திரித்து, உன் சந்ததியினரையெல்லாம் அழைத்துவா' என்று உச்சாடனம் செய்து, கடலுக்குள் அந்த மீனை விட்டு விட்டால், பிடிபாடு அதிகமாகும் என்ற சம்பிரதாயமும் ஒன்றுண்டு. இதற்காக மந்திரவாதியைத் தேடிப்பிடித்து, எடுத்துக்கொண்ட நடவடிக்கைகளும் தோற்றுப்போயின.

இரண்டாண்டு காலம், சுமார் நூறு பேர்களை கட்டி, அவிழ்த்ததினால் ஏற்பட்ட பெரு நஷ்டத்தின் அடித்தம் தாசிக முடியாமல், சூசைப்பிள்ளையின் மார்பு அடைத்து, அவன் செத்துப்போய் விட்டான்.

சூசைப்பிள்ளை செத்துப்போய்விட, அவனின் கடனை அடைப்பதற்காக கத்தறின் எல்லாம் செய்தாள். இருந்த வைகையெல்லாம் விற்கும், முக்கால் பங்கு கடனை அடைக்க முடிந்தது.

மிகுதிக் கால் பங்கையும், அடைத்து கணவரின் பெயரைக் காப்பாற்ற வேண்டுமே! இதற்காகவே, கத்தறின் அந்தக் கூறல் தொழிலை ஒப்புக்கொண்டாள்.

சூசைப்பிள்ளையின் சந்ததியினருக்கு இருந்த வழி வந்த உரிமைதான் அது. அத்துடன், சூசைப்பிள்ளையிடம் வேலை செய்தவர்கள் பேருதவிகளும் செய்தார்கள். 'நன்றி மறவாக்கடன்' என்பது அவர்கள் நினைப்பு.

சூசைப்பிள்ளை செத்துப்போகும்போது, கத்தறியுக்கு வயது முப்பத்தைந்துதான். சூசைப்பிள்ளையுடன் அவன் வாழ்வு நடத்திய வருடங்கள் பதினமூன்று. இந்தப் பதின்மூன்று வருடங்களில், கர்த்தரின் கட்டளைப்படி, 'பலுகிப் பெருகிப் புலியை நிரப்ப' ஒரு ஜீவனைத் தன்னும் மண்ணுக்குத்தர அவளால் முடியவில்லை. அப்படி ஒரு ஜீவன் வேண்டுமென்று சூசைப்பிள்ளைக்கு இடையிடையே ஆசை

அரும்பியதும், மடிந்ததும் உண்டு. ஆனால், கத்தறினுக்கு அது மனதோடு ஒட்டிக்கொண்டு, ஏக்கமாக மறுஜென்மம் எடுத்திருந்தது. சூசைப்பிள்ளை செத்துப் போனதும், இந்த ஏக்கம் நஞ்சாக மாறி, அவன் உடலெல்லாம் வியாபித்துப் பிரதிபலித்தது. ஆனாலும், மீன் துறைக்கு வந்ததிலிருந்து உடலின் சோர்வும், வெம்மையும், சோகையும்போய் அவன் புதுப் பொலிவு பெற்று வந்தான்.

மீன்காரன் கூடையில் இருக்கும் மீனைக் கத்தறினின் தட்டுச் சுளகில் கொட்டுவான். அப்போது கத்தறின் மீன்காரனின் சார்பில், விரும்பிய ஒன்றை எடுத்துத் தனது கூடையில் போட்டுக் கொள்வான்.

“பதினாஞ்சே காப்பணம்; தார் பதினாஞ்சே முக்காப்பணம்; தார் பதினாஞ்சே முக்காப்பணம்; பதினாஞ்சரைப்பணம்!”

தீர்வை ஆனதும், கொண்டவனின் சார்பில் ஒரு அள்ளாக்கு மீன்!

மீன்துறை நெருக்கம் கலைந்து போகும்போது, கத்தறினுக்கு ஒரு கூடை மீன் சேர்த்துவிடும். அது ஒரு வலைகாரனின் பங்குக்குக் குறைந்ததாக இடுக்காது!

ஏற்கனவே உள்ள இரண்டு கூறல்காரிகளுக்கும் மனசுக்கு மிஞ்சிய பொருமை! வலைக்காரர்கள் எல்லாம் கரை ஏறியதும் ஏறாத்துமாகக் கத்தறினை நோக்கித்தானே ஒடுகிறார்கள். எல்லாவற்றிற்கும் அவளின் உடலிலே உள்ள மினுமினுப்புத்தான் காரணம் என்பதைப் புரிந்துகொண்டு, மறைவான சொல் ஈட்டிகளை கத்தறின் மீது விசிவந்தார்கள்.

ஐம்பது வயது வரையில் கத்தறின் வாழ்ந்து விட்டான். பரிசுத்த திருச்சபையில் தூண்பேரல இருந்து பெருவாழ்வு வாழ்ந்து விட்டான்.

திடீரென்று ஒருநாள், வேயோனுக்குத் திருக்கல்யாணம் நடந்தேறியது. இத்தனை வயதுவரை கல்யாணப் பேச்சுக்களையே உதறி எறிந்து, தடிப்பிரம்மச்சாரி வாழ்வு வாழ்ந்து விட்டவனுக்கு எத்தனை இலகுநிலை கல்யாணம் நடக்கிறது.

கத்தறினுக்கு தோய் வந்துவிட்டது. அந்த நோயின் இனத்தை யாராலுமே கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. கடைசியில், உள்ளூரின் பிரபல 'கந்தர் பரியாரி'யின் நடை மருந்தோடு அவன் நின்று விட்டான். உடலிலே நடுக்கம், சோர்வு.

கத்தறின் நீண்ட காலம் பாயும், படுக்கையுமாகக் கிடந்தான். அதனால், அந்தக் கூறல் தொழில் போய் விட்டது.

படுக்கையைவிட்டு அவன் மெதுவாக எழுந்திருக்கும் நிலைவரும்போது, அவன் கிழவியாகி விட்டான்.

சருமங்கள் சுருங்கி, பொருக்கேறி, கண் ஜூனி மங்கி, தலை நரைத்து, இடுப்பு வளைந்து, இமை மடல்கள் உப்பி, மூக்கு முருந்து ஒடுங்கி, நீண்டு வளர்ந்து, நெற்றிப் புருவங்கள் கோலி, முன்புடைத்து பார்ப்பதற்கே அவன் கிழகு தட்டிவிட்டான். சமீப காலம்வரை மொழு மொழென்று இருந்தவன் இத்தனை விரைவில் கிழண்டிப் போய்விட்டான்.

உயிர் என்ற ஒன்று இருக்கிறது அதைப் பிடித்துவைத்து இருக்க உணவு வேண்டுமே அதற்காகக் கிழவிக்குக் கிடைத்த தொழில் அப்பக் கடை!

அடுத்த வீதி 'பாச்சுவலை தெரு'.

அத்தெருவில் நான்கு அப்பக்கடைகள் இருக்கின்றன. பக்கத்து வீதி 'கொண்டோடிவலைத் தெரு'.

அங்கே இரண்டு அப்பக் கடைகள் உண்டு.

பின்புறமுள்ளது மாராயத் தெரு.

அங்கேயும் மூன்று அப்பக்கடைகள்!

முன்புறமுள்ளது 'தூண்டி வலைத் தெரு.'

அங்கேதான் ஓரே ஒரு அப்பக்கடை இருக்கிறது.

இத்தனை போட்டிகளுக்குள்ளும் தொழிலை நடத்தியாக வேண்டும்!

காலக்கிரமத்தில் கிழவிக்கு 'மலிக' வந்து விட்டது. எதிலும் சை வந்துவிட்டால், 'மலிக' தானாகவே வந்து விடும்!

மாக்காரியிடமிருந்து மூன்று ரூபாவுக்கு மாவு வாங்குகிறாள், தேங்காய்க்காரியிடமிருந்து இரண்டு தேங்காய் வாங்குகிறாள்.

அடுத்த வீட்டுக்கார அன்னம்மாவிடம், பணத்தைக் கொடுத்து ஏனைய பொருட்களை வாங்குகிறாள்.

தொழில் நடக்கிறது.

அடுத்த வீட்டுக்காரக் கைம்பெண் அன்னம்மாள் மட்டும் இல்லாவிட்டால், இந்தத் தொழிலில் கிழவியால் நிலைத்திருக்கவே முடியாது.

கத்தறின் கிழவிக்கு இப்போ வயசு அறுபது!

சட்ட அப்பத்தின் வேகல் வாசனையில், கருகல் சுவை படர்ந்து வருகிறது. பதத்திற்கப்பாலும் அது வெந்து கருகிறது.

நினைவின் வேறு உலகத்தில் சஞ்சரித்துவிட்டு வந்து விட்டவளைப்போன்று, எதையோ எண்ணிக் கொண்டு நெருப்புச் சட்டியைக் கீழே எடுத்து வைத்துவிட்டு, தட்டக் கப்பை கொண்டு கத்தறின் கிழவி அந்த அப்பத்தைப் பக்குவமாக எடுக்கிறாள்.

னிதவை அன்னம்மாளின் மகள், திரேசம்மாளின் கரம் இன்னும் நீண்டுதான் கிடக்கிறது.

கிழவி எதைத்தான் நினைத்துக் கொண்டாளோ?

சட்டி அப்பத்தை ஒரு இலையில் மடித்து, அந்தக் குழந்தையின் கையில் வைக்கிறாள். குழந்தையின் கையிலிருந்த நாணயத்தை அந்த அப்பம் முடிக்கொண்டது.

“பொடிச்சி, காசையும் கொண்டுபோய் கொம்மாவீட்டைக் குடு.”

அங்குமிங்கும் பார்த்துவிட்டு, ஓசை உரக்காதபடி, கிழவி கூறினாள்.

திரேசம்மாள் வேலியோரமாகச் சென்று மறைகிறாள். மறுநாள்; அதிகாலை.

கிழவி கத்தரினின் அப்பக் கடையை ஜனங்கள் முற்றுகையிட்டுக் கொள்கின்றனர்.

கிழவி அப்போதுதான் சட்டியில் நெருப்பேற்றுகிறாள்.

“கத்தரின் நீ கடை வைக்கப்படாது!”

இந்தக் குரல் கிழவிக்கு மிகவும் அறிந்த குரல்; பழகிப் போன குரல்; பல தடவைகளில் வர்ணனைக் குழம்பில் சூழைத்துத் தரப்பட்ட குரல்!

அந்தக் குரலில் இப்போது தொனிப்பது கோரம்; கட்டளை!

“எடி வேசையாரே, திருச்சவை கழிச்ச வச்சவளின்ரை பிள்ளைக்கு ஆப்பம் சுட்டுக் குடுத்திட்டியே—”

தலையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு கிழவி அசைவற்று இருக்கிறாள்.

“எடி கிழவி, கட்டடி கடையை!”

கிழவி அசையாது இருக்கிறாள்.

முரட்டுப் பாதம் ஒன்று, அப்பச்சட்டி அடுக்கின்மேல் பதிகிறது.

அடுப்போடு சேர்ந்துபோய், சட்டிகள் நொறுங்கிப் போகின்றன.

கிழவி தலையை நிமிர்த்திக்கொண்டு, பரிதாபமாகப் பார்க்கிறாள்.

கிழவிக்கு முன்னே நிற்பது, ஒரு ஆசானுபாகுவான உருவம்.

அவன் வேயோன்!

அவனுக்குப் பக்கத்தே நிற்பது அவன்—மனைவி!

சுற்று நின்ற சனக்கூட்டத்தின் கோபாக்கினி கிழவியைத் தீய்த்து விட்டது!

கிழவிக்குத் தலையைச் சுற்றிக்கொண்டு வருகிறது. நினைவு வீடுபட்டுப் போகிறது.

கணவனை இழந்து ஐந்தாண்டு தொட்டு, நேற்றுவரை வாழ்ந்து விட்ட அன்னம்மாள். ஒரே ஒரு தடவை தவறி விட்டாள். அதற்காக முன்பு புனிதமாகப் பிறந்த அவளின் குழந்தைக்குக்கூட யாரும் உணவளிக்கக்கூடாது.

கிழவி கத்தறின் அவளுக்கு உணவளித்து விட்டாள். அதற்காகவே அவள் சாகிறாள்; செத்துக்கொண்டிருக்கிறாள்!

“யேசுவே! என் யேசுவே!” கிழவியின் உதடுகள் அசைகின்றன.

—தலைவிரி கோலமாக ஒரு பெண் தலை ளுனிந்து நிற்கிறாள். ஜனங்கள் குழந்து நின்று, அவளைத் திட்டுகிறார்கள்; ‘து! விபச்சாரி!’ என்று உமிழ்கிறார்கள். கூழாங்கற்களை எடுத்து அவளை மோத வருகிறார்கள்—

—யேசு வருகிறார்; ஜனத்தை ஊடலுத்துக்கொண்டு அந்த விபச்சாரியின் பக்கத்தே வருகிறார். சுற்றி நிற்கும் ஜனக்கூட்டத்தைச் சுற்றி, அவரின் சுட்டுவிரல் நகர்ந்து வருகிறது—

“உங்களுக்குள்ளே பாவமில்லாதவன், இவன்மீது முதலாவது கல் ஏறியக்கடவான்!”

யேசுவின் கட்டளைக்குச் செனிகொடுத்த எல்லோருமே நகர்ந்து செல்கின்றனர்...

கிழவி கத்தறியின் கண்கள் மூடிக்கிடக்கின்றன. மசிய நிறமான இந்தக் காட்சிகளை அவள் கண்டிருக்க வேண்டும்! சும்பிப்போன அவளின் வலக்கரம் மேலே மேலே எழுகிறது.

விரல்களை இறுக்கி, சுட்டு விரலை மட்டும் நீட்டிக் கொண்டே அவள் ஏதோ பேச முயற்சிக்கிறாள்.

“லேயோன்...லேயோ...ன், நீ...நீ...”

இதற்குமேல் கிழவியின் நாவுக்கு வார்த்தைகளை வெளியே தள்ளும் சக்தி இருக்கவில்லை.

நொறுங்கிப்போய்க் கிடந்த சட்டிக்குமேல் பாதத்தை ஊன்றியபடி லேயோன் நின்றான்; ஆசானுபாகுவாக நின்றான்.

(“விரகேசரி” 22-4-1962)

மனிதம்

“ஒன்பது சதக்காரன்!”

இப்படிச் சொல்லிவிட்டால் இந்தப் பேரிவழி செல்லையாபின்னேதான் என்பது பளிச்செனத் தெரிந்துவிடும். இப்பட்டத்தை இம் மனிதன் அடைந்துவிட்டதன் கதையை அடியிலிருந்து கேட்டால் சிரிப்புத்தான் வரும்.

யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்துக்கு நடுவே, இப்போது டாக்சிகள் விடப்பட்டிருக்கும் வெளிப் பிரதேசம் மிகவும் பெருமளவில் ‘பஸ்’ ஸ்டான்டாக இருந்த காலம் அது. அப்போதெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்தின் போக்குவரத்து நாடியை இரண்டோ மூன்றோ பஸ் கம்பெனிகள் போட்டிபோட்டு ஏகபோகமாக்கிக்கொள்ள முயன்ற காலம்.

யாராவது ஒரு மனிதன் ‘பஸ்’ காலை ஓரம் போய்விட்டால், அவன் படும் அவஸ்தையை அப்போது வர்ணிக்கவே முடியாது. அனுபவித்துத்தான் பார்க்கவேண்டும், பஸ்காலைப் பக்கத்தால் ஒருவர் போகவேண்டியதுதான் தாமதம், உடனே ஒருவன் வந்து அந்த மனிதனின் குடையைப் பறித்துச் சென்று தன் பஸ்ஸில் வைத்துவிடுவான். அந்த அப்பாவி மனிதனின் கையில் ஏதாவது பாரமாக இருந்து விட்டால், இன்னொருவன் அதைத் தட்டிக்கொண்டு தன்

பஸ்ஸுக்குப் போய்விடுவான். இந்த இரண்டு அல்லது இரண்டுக்கு மேற்பட்ட பஸ்காரர்களிடம் சிக்குப்பட்டு மீண்டுவிடுவதாயின் அது ஒரு பெரும் சாதனையாகவே கருத வேண்டும், ஆனால் ஒன்பது சதக்காரன் செல்லையாபிள்ளை மட்டும் இந்தப் போட்டி பஸ்காரர்களை வெற்றிகரமாகத் தோற்கடித்துத் தமது காரியத்தை முடித்துவிடுவார்.

கடந்துபோன இந்தக் காலத்தைப் படம்பிடித்துக் காட்டுவதான சரித்திரச் சான்றுகள் இன்று எதுவுமே இல்லை. எனக்குக் தெரிந்த வகையில் இரண்டே இரண்டு மனிதர்தாம் இருந்தனர். என்னைத் தவிர்த்துவிட்டால் இந்த இரண்டாவது மனிதன் ஒன்பது சதக்காரன் செல்லையர்தான்...

சன்னாகச் சந்தை என்றால் "பிரசித்திபெற்ற ஒரு சந்தை" என்று துணிந்து கூறிவிடலாம். யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்திலிருந்து ஐந்து மைல் தூரத்தில் இந்தச் சந்தை இருக்கிறது. வாரத்தில் ஒருதடவை—ஒரேயொரு தடவை தான் இந்தச் சந்தை கூடுகிறது. இந்த ஒருநாளில் யாழ்ப்பாணத்தின் பாதிச் சனத்தொகையை அங்கே பார்த்து விடலாம்.

யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்துக்கும், சன்னாகச் சந்தைக்கும் மையம் அமைத்தாற்போல் இருப்பதுதான் குளப்பேட்டிச் சந்திப்பு. சரித்திரபூர்வமாக இந்தச் சந்திப்பு காடையர் களுக்குப் பேர்போன இடம். காடையர் என்பதற்குப்பதில் 'சண்டியர்'களுக்கு என்று வைத்துக்கொண்டால்தான் நமக் கெல்லாம் பெருமையாக இருக்கும். இப்படி ஒரு பண்பை நீண்டகாலமாக இழைத்துக்கொண்டு வாழ்பவர்கள்தான் தூரநிர்ஷ்டவசமாகத் தமிழ் மொழியைப் பேசுபவர்களாக இருக்கிறோம்.

இந்தச் சந்திப்புக்குப் பக்கத்தில்தான் சமீபத்தில் எட்டோ பத்தோ சண்டியர்கள் ஒருவரை ஒருவர் வெட்டிக்கொண்டும், சுட்டுக்கொண்டும் செத்துப் போனார்கள்.

அந்தக் காலத்தில் சந்திப்பின் வலக்கோடியில் தேவி என் றொருத்தி மீன் வியாபாரம் நடத்தியதும், எல்லிப்போலை என்ற ஒரு நொண்டி இடக்கோடியில் கள்ளச் சாராயக் கடை வைத்துக்கொண்டதும் என் கண்களுக்குள்ளேயே நிற்கின்றன.

பொலபொலவென்று விடிவதற்கு முன் சந்திப்பில் ஒரு சந்தையே கூடிக்கலைந்துவிடும். பாதசாரிகளும், திருக்கல் வண்டிக்காரர்களும், நடைபாரத்தில் களைத்து வருபவர்களும், பஸ்ஸுக்காகக் கூடி நிற்பவர்களும் கூடிவிட்ட பொழுது, செல்லையர் அங்கே வந்துவிடுவார். காய் கறிகளுக்காக இவர் தொடங்கும் பேரம், சிறிது சிறிதாக வளர்ந்து, சிறு சந்தையாகவே பண்ணித்துவிடும். அப்புறம் தரகு குறையில் அகப்பட்டதை மடியில் போட்டுக்கொண்டு செல்லையர் பஸ் ஏறிவிடுவார். தேரே கண்ணகம் போகினும் பட்டினம் வரினும் சதம் பத்துத்தான் பஸ் கட்டணமாகும்.

பஸ் கண்டக்டர் பணத்துக்குக் கைநீட்டும்போது வேட்டியின் முடிச்சவிடுத்து, உள்ளங்கையில் நசித்து எண்ணிப் பார்ப்பார் செல்லையர். ஒவ்வொரு சதமாக எத்தனை தரம் எண்ணினாலும் தேறுவது ஒன்பது சதம்தான். "இந்தாடா தம்பி ஒம்போசாந்தான் கிடக்கு" என்று அடியா சமாகக் கூறிக்கொண்டே, இலாலகமாகப் பணத்தைக் கொடுத்துவிடுவார். இது ஒருநாளா? இரண்டுநாளா? எப்போதுமே இப்படித்தான். இந்தக் காரணத்தினால் செல்லையரை பலாக்காரமாக யாரும் பஸ்ஸில் ஏற்ற முற்படுவதில்லை. பதினுக்கு ஒன்பது சதக்காரன் என்ற பட்டத்தையே வைத்துக் கொண்டார்கள்.

இதுதான் செல்லையர் ஒன்பது சதக்காரனாகிய கதை.

✱

"எப்படியோ கசவஞ்சித்தனம் பண்ணியெண்டாலும் பிள்ளைகளைப் படிப்பிக்க வைச்சிட்டார் செல்லையர்" என்று ஊர் பேசுமளவுக்குச் செல்லையர் சாதித்துவிட்டார்.

முத்த மகன், டாக்டராக அரசாங்கப் பணத்தில் மேல் நாட்டிற்குப் போய்விட்டான்.

மகள் மேற்படிப்புக்காகக் கொழும்பு சர்வகலாசாலைக்குள் நுழைந்துவிட்டாள்.

கடைக்குட்டி, உற்சாகமாகப் படித்துக்கொண்டிருக்கிறாள்.

குளப்பிட்டியை அடுத்த தாவடிச் கடலைக்கு அப்பால் நீண்ட, பரந்த வயல்வெளிக்கு நடுவே சுமார் பத்து ஏக்கர் விஸ்திரணத்தில் தென்னஞ்சோலை ஒன்று இருக்கிறது. கடலுக்கு நடுவே கொலு வீற்றிருக்கும் தீவைப்போல் அந்தத் தென்னந்தோப்பு மிக எழிலுடன் இருப்பது கண்களுக்கு ரமியமான காட்சி.

முத்த மகன் பரராசசேகரனுக்கு ஒருவயதாக இருந்த பொழுது அத்தத் தோப்புக்கு நடுவே, ஏலத்தில் விற்பனையான ஒரு துண்டை வாங்கிக்கொண்டு செல்லையாபிள்ளையான ஒரு குடியேறிவிட்டார். அந்தக் குடியேற்றம் நடைபெற்ற போது; செல்லையாபிள்ளையின் உறவினர்கள் கேலிதான் செய்தார்கள்.

ஏழை எளியதுகள் அடைபட்டுக் கிடக்கும் பூமிக்கு நடுவே, ஆமான, பரம்பரையில் வந்த செல்லையர் குடியேறினால், உறவினர்கள் கேலி செய்யாமல் வேறு என்ன செய்வார்? ஆனால், பிற்காலத்தில் செல்லையரின் புத்திசாலித் தனத்தை மெச்சிக்கொள்ள யாரும் தவறவில்லை.

தலையில் பாதி வட்டம் வரை மழுக்கச் சிரைத்து, பின்புறம் வைத்துள்ள குடுமிையைத் தட்டி முடிந்து, காதுகளில் மிருதங்கம் போன்ற கோணக் கடுக்களை ஆடவிட்டுக் கொண்டு செல்லையர் வாய் திறந்துவிட்டாரென்றால், வெளியே வருவதெல்லாம் பொன்போன்ற வார்த்தைகள் தான்.

அச்சவேளிணரைச் சேர்ந்த விசாலாட்சி ஒரே ஒருத் தியாக - பல மலட்டுச் சொத்துக்களின் ராணியாக இருந்து, செல்லையருக்கு மனைவியாக வந்து வாய்த்ததைப் பார்த்து எல்லோருமே வாயூழினர். விசாலாட்சிக்கு அழகிருந்தது, படிப்பிருந்தது, பொருளிருந்தது, ஆனாலும், அவளுக்குச் செல்லையர் என்ற வால்குடுமிதானி கணவனாகக் கிடைத்த தென்றால் அது ஆராய்ச்சிக்குரிய விஷயந்தான். ஆனால், செல்லையருக்கு இதை ஆராய, அறிய நேரமேது: நினைப்பேது? "சேரவேண்டிய பொருளென்றால் முகட்டைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்துவிடும்" என்ற மனோபாவந்தான் அவருக்கு.

செல்லையர் புதிதாகக் குடியேறிய பத்தேக்கர் தென்னத்தோப்பு கிட்டத்தட்ட ஒரு கிராமம் போலத்தான். அங்கு குடியிருப்பவர்களெல்லாம் ஒரேயொரு தொழிலைச் செய்து உயிரைப் பிடித்து வைத்திருப்பவர்கள். தனித் தனியே கணவன், மனைவி என்ற அடிப்படையில் பார்த்தால் சுமார் இருபத்தைந்து குடும்பங்கள்.

நட்டுக்கு நடுவே செல்லையர் குடியேறிவிட்டதும், அத்தனை பேரும் அவருக்கு ராச மரியாதை செய்தார்கள். சொல்லப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்த செல்லையர், துணிச்சலுடன் தங்களுக்கிடையே குடிவந்திருப்பது பேரதிர்ஷ்டத்தான் என்பது அவர்கள் நினைப்பு. அதனால், அவர் குடுமபத்துக்கு தொண்டு செய்வதைப் பெருமையெனக் கருதினர்.

பகலெல்லாம் மாதியோ, கந்தியோ, வள்ளியோ வந்து அவர் வீட்டுக்கு வேண்டியவற்றைக் கவனித்துப் போவார்கள். இரவாகிவிட்டால் கந்தனும், சுப்பனும், மாதனும் உட்படப் பலர் வந்து, முற்றத்தில் வளைய இருந்து பால்மாடுகளுக்காக அங்கு வெட்டி வைத்திருக்கும் பனையோலைகளைத் தும்பாக்கி, பேசிப் புழுதிவிட்டுப் போவார்கள். இராச மரியாதையெண்டால் இதைவிட என்ன வேண்டும்!

என்னதான் ஊரவர்கள் பெருமை தந்தும், செல்வச் சீமாட்டி சீதேவியாக மனைவி கிடைத்தும், குளப்பிட்டிச் சந்தியில் பஸ் ஏறும்போதெல்லாம் செல்லையரின் முடிச்சில் இருப்பது சில்லறையான ஒன்பது சதந்தான்.

குழந்தை குட்டிகள் வந்துவிட்டன. அத்துடன் தென்னந்தோப்பும் பாதி மேலும் வந்துவிட்டது. கடைசிப் பொடியன் பிறக்கும்போது பத்தேக்கர் நிலமும் வந்து சேர்ந்துவிட்டது. இது சொல்லிவைத்தாற்போல் நடந்ததுதான். இதற்குப்பின் விசாலாட்சிக்குக் பிள்ளைப்பேறு கிடைக்கவேயில்லை.

செல்லையர் இல்லாத நன்மை, தீமைகள் எப்படி இல்லையோ, அதேபோல் செல்லையரிடம் கடன்படாதவர் அவ்விடத்தில் இல்லவேயில்லை. சகலத்துக்கும் சடுகொடுப்பது செல்லையர் என்ற இந்தக் கட்டைதான்.

எப்போதும் வால்குடுமிக்குள் செலுகப்பட்டிருக்கும் 'பிசான்' பிடித்த பென்சில், மடிக்குள் சுருண்டு கிடக்கும் அழுக்கேறிய கொப்பி, இவையிரண்டும் செயல்படாத கணங்களே கிடையாது. கையிருப்பிலிருந்து வெளியேறு பவையெல்லாம் சில்லறையென்றால், அவைகள் நோட்டுக் களென்று ஏட்டிலேறிச் கடைசியில் பூமித் தாயாகப் பரிணமித்துச் செல்லையரின் காலில் தஞ்சமடைந்துவிடும்.

செல்லையர் என்ற ஒன்பது சதக்காரன் திலப்பிரபுவாக உயர்வு பெற்ற கதை இது.

முத்த மகன் பரராசசேகரன் சீமையிலிருந்தபோது செல்லையருக்கு இங்கு ஏகப்பட்ட கிராக்கி.

பெரிய இடத்து மனிதர்கள் பலர் பரராசசேகரனை மருமகனாகப் பிடித்துவிட வேண்டுமென்ற ஆசையில் செல்லையரை சுற்றிச் சுற்றி வலம் வந்தார்கள். வால்குடுமிச் செல்லையர்

யரை மடக்கிவிடலாமென்ற துணிச்சலுடன். செல்லையர்
லேசப்பட்டவரா என்ன?

சொல்லப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்த கறுத்தார் வந்தார்.

கோட்டை வாசல் பரம்பரையைச் சேர்ந்த, தம்பையர் வந்துபோனார்.

இலங்கையில் முதன்முதலில் சிங்கப்பூர் பெண்ணன் வாங்கிய பெருமைக்குரிய சின்னத்தம்பி முதலி குடும்பத்தின் வாரிசான அருணாசலம், குடும்பத்துடன், வந்துபோய் உறவு கொண்டாடினார்.

இத்தனை பேர்களினதும் அணிவகுப்பைப் பார்த்த போது, செல்லையர் எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணினார். ஆமான தேனத்தோடு மகளைக் கொடுத்து, நாவடிக்கு மட்டுமென்ன, வாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்துக்கே மன்னாக்கிவிட நினைப்பு, விசாலாட்சிக்கு இதுபற்றி அவர் சொன்ன நாட்களோ மிகப்பல.

பரரச்சேகரன் படிப்பை முடித்துக்கொண்டு வர இன்னும் முன்றே மாதங்கள் தானிருந்தன. எப்படியும் சிங்கப்பூர் குடும்பக்காரனின் குடும்பத்துள் போய்விட வேண்டுமென்பதுதான் செல்லையரின் ஆசை. பெண்ணும், மகள் பிரபாவதியோடு கொழும்பில் படித்து வருகிறாள். மகள் காரதாவை எழுதிக் கேட்டதில், அவளைப்பற்றி மகள் வாய் நிறையத்தான் எழுதியிருந்தாள். எனவேதான் 'நேசியம்'; 'சர்வநேசியம்' எல்லாவற்றையும் உத்தேசித்து செல்லையர் வாக்குறுதியும் கொடுத்துவிட்டார்.

கொழும்புத் துறைமுகத்துக்கே சென்று மகளை வர வேற்பதென்று பெண் வீட்டாரூடன் முடிவு செய்து, மகனாக்கும், மகளுக்கு ஊடாக மருமகனாக்கும் கடிதம் எழுதிப் போட்டுவிட்டு அப்போதுதான் செல்லையர் வீட்டிற்கு வந்திருந்தார். நெஞ்சு அதிர்ந்துபோகும் விதத்தில் தோப்புச்

சனங்கள் கூடியிருந்தார்கள். விசாலாட்சி கண்ணீரும் கம்பலையுமாகக் கிடந்தாள்.

“நான் கிளாரூவை மணமுடித்துக் கொண்டேன். உங்கரிடம் சொல்லிக்கொள்ள நேரமில்லை. உங்கள் மருமகனும் ஒரு டாக்டர்தான். இங்கிருந்து குறிப்பிட்ட காலத்துக்குள் புறப்பட்டு இரண்டொரு நாட்கள் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்துவிட்டுத்தான் ஊருக்கு வருவோம். வரும்போது அறிவிப்பேன்.”

பரராசசேகரனிடமிருந்து இப்படிக் கடிதம் வந்திருந்ததாம். செல்லையாபிள்ளை மார்க்பை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டு குப்புறப்படுத்துவிட்டார்.

முதன் முதலில் அவரின் வாழ்க்கையில் விழுந்த பேரிடி இது. யாராலும் எதிர்பார்க்கக் கூடாத ஒன்று.

பிரபாவதி, விடுதலைக்கு வந்திருந்தாள். அவள் மெனிந்து வெளுத்துப்போயிருந்தாள். இதற்குமுன் எப்போதும் அவள் இப்படி வந்ததில்லை.

அண்ணனைப் பற்றிய கவலையால் அவள் பிடிக்கப்பட்டு விட்டாள். மகளைப் பார்த்தபோது செல்லையருக்கு கவலை அதிகரிக்கத்தான் செய்தது. ஆனாலும் என்ன செய்வது? இப்படியே தொடர்ந்து இருந்துவிட முடியுமா? ஒருவிதமாகச் சமாளித்துச் சம்பிரதாயபூர்வமாக மகளையும் சமாளித்துக்கொண்டு நிமிர்ந்துவிட்டார். மகன் செய்துகொண்ட நம்பிக்கைத் துரோகத்துக்காக தொந்துகொள்வதற்குவேறு யாரைத் தேடிப் பிடிப்பது?

சில நாட்கள் கழித்து ஒருநாள் அவர் குளப்பிட்டிச் சந்திக்குப் பஸ் ஏறுவதற்காக வந்தார். இப்போதும் அவரின் முடிச்சில் இருந்தது சில்லறையான ஒன்பது சதந்தான்.

பிரபாவதியின் நிலை, விசாலாட்சியின் ஈரல்குலையைப் பிடித்து இழுத்துப் பிடுங்கியது.

இயற்கையின் புறப்பாடுகளை வெறும் உடைகளினால் இழுத்து மூடி மறைத்துவிட முயன்று, பிரபாவதி தோற்றுப் போனாள்.

'பட்ட காலிலே படும்' என்பார்கள். ஒருநாள் பிரபாவதி தூக்கிட்டுத் தற்கொலை செய்துகொண்டாள்.

அடுத்தடுத்து அதிர்ச்சிகளைத் தாங்கமுடியாது விசாலாட்சியின் மார்புத் துடிப்பும் நின்றுபோய்விட்டது.

உண்மையிலேயே செல்லையர் செல்லையர் தான். இரண்டாவது, மூன்றாவதென்று ஏற்பட்ட பேரிடிகளையும் அவரின் இதயம் வெற்றிகரமாகச் சமாளித்துக் கொண்டது.

தொடர்ச்சியான பேரிடிகளையெல்லாம் சமாளித்துக் கொண்டு செல்லையர் தலை நிமிர்ந்து நின்ற கதை இது.

'காலாதி காலமெல்லாம் உடுத்தவமிருந்த யோகிகளில் பலர், கணநேர உணர்வுகளுக்காளாகி, நிலைக்களை இழந்து நெறிகெட்டுப் போனார்கள்' என்று பல கதைகளுண்டு. செல்லையர் அவர்கள் பலமுனைத்தாக்குதல்களுக்கு ஆளான போதிலும், ஒன்பது சதம் ஒன்பது சதந்தான். பஞ்சேந்திரியங்களையும் உணவாக்கிக்கொண்டு சர்வலோக சமஸ்திக நிஷ்டையில் இருப்பவன் எப்படி ஒன்றைத் தன் மையமாகக் கொண்டு நிலைத்து விடுகிறானோ, அந்த நிலைக்கே செல்லையாபிள்ளையும் தள்ளப்பட்டுவிட்டாரா?

கடைக்குட்டி சந்திரசேகரந்தான் செல்லையாபிள்ளைக்கு எல்லாமாக இருந்தான்.

மகள் பிரபாவதியும், மனைவி விசாலாட்சியும் செத்துப் போனபோது, பரராசசேகரன் தன் வெள்ளைக்கார மனைவியோடு 'தேன்மதியை'க் கழித்து வந்தான். ஒருமாதம் கழித்து ஒருநாள், எங்கோ ஒரு தேசத்திலிருந்து அவரின் முகவரி

கிடைக்கவே, "உன் தாய்க்கும், தனிகைக்கும் கருமாதி செய்யும்போது, உனக்குமாகச் சேர்த்துச் செய்துவிட்டேன்" என்று செல்லையர் எழுதிவிட்டார். இதற்குப்பின் பரராச சேகரனைப் பற்றிய நினைப்பு செல்லையருக்கு இருக்கவே இல்லை. பரராசசேகரனுக்குக்கூட தந்தையென்ற நினைப்பு இருந்ததாக இல்லை.

"செல்லையற்றை மூத்த மோனும், பென்சாதியும் சிமையில் ஒரு ஆஸ்பத்திரி கட்டிப்போட்டினமாம்."

இப்படி ஊரவர்கள் பேசிக்கொண்டனர். இவ்வளவு தான்.

கடைக்குட்டி சந்திரசேகரனிடமிருந்து இழந்துவிட்ட சகல இன்பங்களையும் அடைந்துவிடலாமென்ற நினைப்பு செல்லையருக்குத் துளியளவுமில்லை. "இவனும் எந்தப் பெண்ணோடு போனானோ" என்று வாய் ஓயாது செல்லையர் சொல்லிக்கொள்வார். ஆனாலும் முன்னெச்சரிக்கையாக, ஊரில் இருந்து கூடாத கூட்டமெல்லாம் கூடி அவன் கெட்டுப் போகாமலிருக்கப் பத்து மைலுக்கப்பாலுள்ள பாடசாலை விடுதியில் அவனைச் சேர்த்துவிட்டார்!

நீண்டு பரந்த தென்னஞ்சோலை. மாவிதைபோல வீடு! இந்த வீட்டுக்கு நடுவே செல்லையர் தனிக்கட்டை தான். ஆனாலும் தனிமை என்று சொல்லமுடியாத அளவுக்கு அவர் வாழ்வு கழிந்தது.

பகலெல்லாம் மாதியோ, கந்தியோ, வள்ளியோ வந்து வேண்டியதைக் கவனித்துப் போகிறார்கள்.

இரவெல்லாம் கந்தனும், மாதனும், சுப்பனும் வந்து வளையரிட்டிருந்து, ஒலை சீழித்துப் பேசும் புழுசிப் போகிறார்கள்!

இதைவிடவும் அதிகமாக அவருக்குப் பேசிக் துணைக்கு எப்போதுமே ஆட்கள் இழுந்தே தீருவர்.

குளப்பிட்டிச் சந்தியில் ஒருநாள் காலை கூட்டமொன்று கூடிநின்றது. அன்று காலை வானொலிமூலம் கிடைத்த அரசாங்க தகவலை வைத்துக்கொண்டு கூட்டத்தில் பெரும் சர்ச்சை நடந்தது.

கூட்டத்தில் நட்டுக்கு நடுவே செல்லையர் நின்றார். அவரின் சொண்டுகள் கருகி, கடைவாயில் பொருக்குத் தெரிந்தது. இந்த அறிகுறி மிகவும் பொல்லாதது. அவர் மனதால் களைத்துவிட்டார் என்பதற்கு இலக்கணம் அதுதான்.

சொந்தத்தில் நிலமற்ற குடியிருப்பாளருக்குக் குடியிருக்கும் நிலத்தையே சொந்தமாக்கச் சட்டம் வருகிறதாம்.

செல்லையரின் கால்கள் நிலத்திலில்லை. எங்கே ஒரு அந்தர உலகத்தின் நடுவே அனாயாசமாகச் சுழன்றுகொண்டிருந்தார். அச்சுழற்சி தொலைவில் தெரியும் குன்றை நோக்கிச் சரிந்து போவது போலவும் பிரமைகள் தட்டின.

“தம்பியவை இது எந்தமட்டிலை வருமென்று நினைக்கிறியன்?” - விஷயத்தை நிதானிக்கும் நிலைக்கு வருவதற்காகச் செல்லையர் நிதானத்தோடு கேட்டார்.

“கூட்டடியில் வரும்போலை இருக்கு செல்லையாண்டை!”

நடுவயதான ஒருவன் மற்றவர்களைப் பார்த்துக் கண் மிமிட்டியவண்ணம் இப்படிப் பதில் சொன்னான்.

அன்று செல்லையரின் முடிச்சு அனிழ்க்கப்படவேலில்லை. பட்டணம் போக வந்தவர் நடையை மறுபக்கமாகத் திரும்பி விட்டார். அதன்பின்பு அடுத்த ஒழுங்குகளில் இருக்கும் வழக்கறிஞர் வீட்டிலிருந்து அவர் புறப்பட மதியம் திரும்பி விட்டது.

இமரென இக் கோட்டறிவித்தல் வருமென்று அத்தனை பேர்களும் எதிர்பார்த்தார்களா? எல்லோருமே ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டனர். ஒவ்வொருவரும் தனக்குத் தனக்குத்தானென்று முதலில் நினைத்தார்கள்

பின்பு இருபத்தைந்து குடும்பத்துக்கும் அவ்வறிவித்தல் வந்த ததை அறிந்தபோதுதான் இது ஊருக்கே வந்த கொள்ளை என்ற முடிவுக்கு வந்தார்கள். செல்லையின் குடியிருப்பு நிலங்களைவிட்டு எழுந்துவிட வேண்டுமாம்!

இரவு நல்ல நிலவு.

செல்லையர் வீட்டு முற்றத்தில் ஒரு பெருங் கூட்டம்.

வாயில்படிக்கு நேரே சாய்மனைக் கட்டிவை இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு செல்லையர் மகாராசாவாகக் காட்சி தந்தார்.

பலரும் பலவிதமாகப் பேசினார்கள். கடைசியில் செல்லையர் பேசியது ஒன்றே ஒன்றுதான்.

“ஏன் பொடியள் கன கதையை! நான் ஓராளுக்கு ஒரு மாதிரி, மற்றாளுக்கு ஒருமாதிரி வஞ்சகமாய் நடக்கமாட்டன். இஞ்சே பொடியள்! மூத்த மோனின்ரை பேரீலை எல்லாத் தையும் எழுதிப்போட்டன். அவன் இப்ப எழுதியிருக்கிறான் இஞ்சை ஆசுப்பத்திரி ஒண்டு தைமாதத்திலே கட்டவேணுமெண்டு. ஆசுப்பத்திரி வந்தா ஊருக்கும் நல்லதுதானே பொடியள்? எனக்கு இனி வயது பின்னிட்டுப் போச்சு. அவனோடே கோவிச்சுக்கொண்டு எத்தனை நாளுக்கிருக்கிறது? ஏன் பொடியள் சொல்லுங்க பாப்பம்? அவன் பக்கத்திலே இருந்தா என்றை கடைசி வேளையிலே அவன்ரை இரத்தம் தடிக்காதை? அவன் பாவி இருந்தா எனக்குக் கயிட்டம் வராது. அவன் செத்தும் தெய்வமாய்ப் போயிட்டான். ம்... அவரவருக்குக் குடுத்துவைச்சபடி நடக்குந்தானே! நானென்ன செய்யப் பொடியள். பொடிச்சியையும் கூட்டிக்கொண்டு அவன் தைப்புறக்க வந்திடுவான். அவன் வெள்ளைக்காரப் பொடிச்சிக்கு ஏத்தாப்போலை வீட்டையும் திருத்தி வைக்கவேணும். என்னவோ இந்த மாரீகழிக் கடைசிக்குள்ளே உங்கடை உங்கடை சுகத்தைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கோ! இம்மட்டும் தான் நான் சொல்லுவன். நானென்டமட்டிலே ஈவுசோவு தாறன். வேறற உங்

கிணைக்கை இருக்கிற கமக்காரரவையெண்டால் சட்டுப்புட் டெண்டு விதானையையும், பொலிசையும் கொண்டுவந்து எல்லாத்தையும் முடிச்சுப்போடுவினம். நீங்கள் என்றை குடியான பிள்ளையள். எனக்கு கட்டை குத்தி தறிச்சு, மேலாப்பு முடிச்சு, என்னைச் சுமந்துகொண்டுபோய்ச் சுடுறனிங்கள். என்ன மோனை சொல்லுங்கோ பாப்பம்?"

செல்லையரின் கேள்விக்கு எவராலுமே பதில் சொல்ல முடியவில்லை. மூச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு இலகுவில் பதில் சொல்லக்கூடிய விதத்திலா அவர் பேசினார்; கேட்டார்? சகலரதும் பெருமூச்சுக்கள்தான் எழுந்து குமைந்து மோதின.

போர்வைக்குள் கையை வைத்து நெஞ்சைக் கசக்கிக் கொண்டே செல்லையர் உள்ளே போய்விட்டார்.

இதற்குப் பின்னும் பகல் பணிவிடைக்காக மாதியும், கந்தியும், வள்ளியும் இராப் பணிவிடைக்கும் பேச்சுத் துணைக்குமாக கந்தனும், சுப்பனும், மாதனும் வந்து தான் போனார்கள். குடியெழுப்பும் விஷயமாக செல்லையரிடமிருந்து ஒரு வார்த்தை!

தாவடிச் சுடலைக்கு மேற்காகச் சற்றுத் தொலைவில் பரந்த வெளிக்கப்பால் ஒரு பணங்கந்துப் பிரதேசமிருக்கிறது. பலகாலமாக இது ஊருக்கெல்லாம் பொதுவாக இருந்து வருகிறது. பரம்பரை பரம்பரையாக இது ஊர்ச் சொத்தாகத்தான் இருந்து வந்திருக்கிறதாம். ஆனால், இப்போது மட்டும் அது முடிக்கூரிய நிலமென்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. சுற்றுவட்டாரத்திலுள்ள நிலமில்லாதவர்களுக்காகப் பகிர்ந்து கொடுக்கப்பட ஏற்பாடாகியிருந்தது.

இந் நிலம் இப்படி ஆகிவிட்டதால் செல்லையருக்குக் கவலைதான். "எட, முந்தி நினைச்சிருந்தா ஒரு அப்புக்காததைப் புடிச்சு ஒருமாதிரி உறுதி போட்டு ஆளுக்குப் பாதியாக எடுத்திருக்கலாமே!" என்று செல்லையர் அங்கலாய்த்

தார். பின்பு தன் நிலத்திலிருந்து இவர்களை எழுப்பிவிட வசதியாய்விட்டது என்பதனால் திருப்தியும் அடைந்தார்.

திடீரென ஒருநாள்.

நன்றாக விடியவில்லை.

தெண்ணந்தோப்பெங்கும் ஒரே பரபரப்பு.

எல்லேருமே தங்கள் குடிசைகளை இரவோடிரவாகப் பணங் கந்தைகளை நோக்கி நகர்த்திச் சென்றுவிட்டார்கள்.

செல்லையருக்கு அந்த இரவுதான் நிம்மதியான இரவு. அதனால் அவர் விடிந்தும் நீண்டநேரம்வரைத் தூங்கிவிட்டார். கண் விழித்தபோது மணி பத்துக்கு மேலாகிவிட்டது.

என்றுமில்லாதபடி உடலும் அசதியாக இருந்தது. போர்வையை உதறித் தோளில் போட்டுக்கொண்டு செல்லையர் முற்றத்துக்கு வந்தார். மணி பத்துத்தான். ஆயினும் வெயில் நெருப்புக்கொள்ளியாகச் சுள்ளென்று கூட்டது.

ஏறெடுத்த கண்களை ஓயவிடாது சுழற்றி விசிலார். அவ் வீச்சு இறுதியில் விம்மிப்புடைத்த மார்புக் கோழைவரை வந்து நின்றது.

“நெஞ்சு ஏன் இப்படிப் பொருமுகிறது; துடிக்கிறது?” இப்படிக்கேட்க அவருக்கு நேரமேது; நினைப்பேது?

தோப்பு வெளியெங்கும் காகங்கள் கரைந்து கரைந்து சுற்றிச் சுழன்றன.

செல்லையரின் ‘வீமன்’ நாய், தோப்பு வெளியின் நடுவே நின்று ஊனையிட்டுச் சோர்ந்து போகின்றது. அது தன் இதைத்தவர்களை நோக்கியா குரல் வைக்கிறது.

எதற்காகவோ மார்பைப் பிடித்துக்கொண்டு செல்லையர் விழுந்தைக்கு வந்தார். மனைவி விசாலாட்சி விழுந்தையில் தொங்கிய கண்ணாடிக் கூட்டுக்குள் இருந்து இள

மைத் துடிப்பின் அழைப்பது போன்றது உணர்வா,
பிரமையா?

நெஞ்சு தொடர்ந்து விம்மிக்கொண்டேயிருந்தது.

மண்டைக்குள் உலகத்து ஓசைகள் பரிணமித்துக் கேட்
பிடிது.

நாக்கு வரண்டு வந்தது.

முகத்தில் அரும்பிய வியர்வையைப் போர்வையால்
துடைத்துக்கொண்டு செல்லையர் மறுபடியும் முற்றத்துக்கு
வந்தார். பார்வையை விசாலமாக விசிரார்.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை மனிதராவது. மாஞ்
சாதிப்பாவது!

அவருக்கு என்ன வந்துவிட்டது?

தவிப்பா?

ஒருதடவை வீட்டைச் சுற்றி வந்தார்.

தோப்புக்கு நடுவாக சனசஞ்சாரமற்ற சூனியத்தைத்
துழாவி நடந்தார்.

உடம்பு நடுக்கமெடுத்தது.

தலையை இரு கைகளாலும் பொத்திக்கொண்டு
விழுந்தையில் சாய்மனைக் கட்டிலுக்கு அவர் வந்துவிட்
டார்.

★

பொழுது விடிந்தது.

செல்லையர் முற்றத்துக்கு வந்தார்.

வலக்கையை கண்களுக்கு நிழலாக்கிக்கொண்டு
பார்வையை விசாலமாக விசிரார்.

கண்களுக்கெட்டிய தூரம்வரை மனிதராவது. மாஞ்
சாதிப்பாவது!

அவர் மனதுக்கு என்ன வந்துவிட்டது?
தவிப்பா?

ஒரு தடவை வீட்டைச் சுற்றி வந்தார்.

தோப்புக்கு நடுவே சனசஞ்சாரமற்ற சூனியத்தைத்
துழாவித் துழாவி நடந்தார்.

உடம்பு நடுங்கியது.

விரூந்தையில் சாய்மனைக் கட்டிலுக்கு வந்துவிட்டார்.

மறுபடியும் விடிந்தது.

பஞ்சடைந்த கண்களோடு செல்லையர் முற்றத்துக்கு
வந்தார்.

உடல் வெடவெடத்தது.

வலக் கையைக் கண்களுக்கு நிழலாக்கிக்கொண்டு
பார்வையை விசாலமாக வீசினார்.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை மனிதராவது; மாஞ்சாதி
யாவது!

வீட்டைச்சுற்றி வலம்வர முயன்றார்; முடியவில்லை.

தோப்புக்கு நடுவாக சனசஞ்சாரமற்ற சூனியத்தை
துழாவி நடந்தார்.

பின்னே வந்த வீமன் நாய் தலையை உயர்த்தி பிலாக்
கணம் வைத்தது.

செல்லையர் 'அடி' என்று விரட்டினார்.

அது மனிதக் குரல்தான்!

ஆனால் அது எதிரொலிக்கத்தானும் அங்கு இயற்கை
வசதியில்லை!

வீமன் மறுபடியும் பிலாக்கணம் வைத்தது.

தொலைவில் எங்கோ ஊழைச் சத்தம் கேட்டது! வீமன் வாலே ஆட்டிக் குழைந்தது. தன் இயத்தின் குரல் கேட்டதா?

செல்லையர் மேலும் மேலும் துழாவி நடக்கிறார். நிமிர்ந்து வெளிப்பிரதேசத்தைத் நோக்குகிறார். வலக்கரம் கண்களுக்கு நிழலாக நின்றது. அவர் காணவிரும்பியதெல்லாம் மனிதர்களை!

செல்லையர் தலையை அங்குமிங்கும் அசைத்தார். அவர் கேட்க விரும்பியதெல்லாம் மனிதக் குரல்தான்!

காகங்கள் சுற்றிச் சுழன்று கரைந்தன.

நாய்களின் ஊழைச் சத்தம் தொலைவில் குமைந்தெழுந்தது.

வீமனின் பிலாக்கணத் தொடர் செல்லையருக்குக் கேட்டதோ என்னவோ?

மத்தியானத்துக்கு முன் செல்லையர் செத்துப்போயிருக்கவேணும்! ஏனெனில் மாலைப்பொழுதில் சனங்கள் தோப்புக்கு நடுவே அந்த மனிதனைக் கண்டெடுத்தபோது 'அது' தடியாக விறைத்திருந்தது.

டாக்டர் ஒருவர் அந்த மனிதக் கட்டையைக் கீறிக் கிழித்துப் பார்த்தார். குடியெழுந்து சென்றோரைச் சந்தேகித்துப் பழி தீர்த்துக் கொள்ளக்கூடியதாக ஒன்றுமில்லை.

செல்லையரின் வேட்டித் தலைப்பில் முடிச்சொன்று தெரிந்தது.

துப்பு ஒன்று கிடைத்ததாக பொலிஸ் நினைத்தான்.

முடிச்ச அவிழ்க்கப்பட்டபோது அதில் கிடந்தது சிலவறையாக ஒன்பது சதந்தான்!

ஒன்பது சதக்காரன் என்ற செல்லையர்—செத்துப்போன—சாகடிக்கப்பட்ட—கதை இதுதான்.

(தாமரையில் வெளியாகியது)

தக்காளிப் பழங்கள்

“கும், கம்” என்று இருமி, முக்கி முனகிக் கொண்டே படுக்கையில் புரண்டு நெளிந்த வைரமுத்துக் கிழவன் கைகளை மேலே நீட்டினான். தலைமாட்டில் தணித்து வைக்கப்பட்டிருந்த ‘லாம்பு’ கையில் தட்டியதும், தட்டுத் தடுமாறி லாம்பின் திரி தூண்டியைத் திருகி, வெளிச் சத்தை வருவித்துக்கொண்டே மறுபடியும், மறுபடியும் இருமினான்.

“பிள்ளை!”

“.....”

“பிள்ளை...!”

“என்னம்மான்?”

“கொஞ்சம் சுடுதண்ணி தா பிள்ளை!”

சிறிது நேரத்துக்குள் தண்ணீர்க் கிளாகடன் பிரசன்னமான கண்ணம்மா, கிழவனின் தலைமாட்டில் தண்ணீர்க் கிளாலை வைத்துவிட்டு, கிழவன் எழுந்திருக்க உதவி செய்வதில் ஈடுபட்டாள்.

முழங்கைகளைப் படுக்கையிற் குத்தி, தலையை நிமிர்த்தி, பக்கவாட்டிற் சரிந்தவாறே கிளாசை எடுத்துத் தண்ணீரைக் குடித்தான்.

தண்ணீர் குடித்து முடிவதற்கிடையில், கிழவனுக்குக் களைப்பு வந்துவிட்டது. முனகிக்கொண்டே பக்கவாட்டில் சரிந்து, மறுபடியும் படுத்துக்கொண்டான். கலைந்து கிடந்த கிழவனின் போர்வையை இழுத்து, காலினிருந்து கழுத்து வரை போர்த்திவிட்டுப் பக்கத்தேயிருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்து, கிழவனையே உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் கண்ணம்மா.

பக்கத்து வீட்டு லானொலியில் பத்து மணி ஒலிபரப்பு அப்போதுதான் ஆரம்பமாகியது. “அம்மாள், மணி பத்தாச்சுது. மருந்தைக் குடிச்சுப் போட்டுப் படுங்கோவேன்” கிழவனின் தோள் மூட்டை இலேசாக வருடிக்கொண்டே கண்ணம்மா கேட்டாள்.

“எனக்கு மருந்து வேண்டாமென்று எத்தனை தரம் சொல்லிப் போட்டேன்.”

இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லி முடிப்பதற்கிடையில் கிழவன் ஒரு தடவை இருமித் தீர்த்துவிட்டு இளைத்தான்.

கண்ணம்மா சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தாள். உடம்பை மறுபுறமாகத் திருப்பி, தலையை மட்டும் மேலே நிமிர்த்தி, தலைமாட்டில் வைக்கப்பட்டிருந்த எச்சில் படிக்கத்துள் துப்பிவிட்டு, போர்வையை இழுத்து உடம்பெல்லாம் மூடி மறைத்துக்கொண்டே கிழவன் சுருண்டு படுத்தான்.

“அம்மாள்!”

“ஏன் பின்னை என்னை அலட்டுகிறாய்? எனக்கு மருந்தும் வேண்டாம், ஒண்டும் வேண்டாமெங்கிறேன். நீ சாப்பிட்டுட்டுப் போய்ப் படுபின்னை!” இதற்குமேல் கண்ணம்மா வால் கிழவனை வற்புறுத்த முடியவில்லை. எழுந்து சென்று மேசை மேல் வைக்கப்பட்டிருந்த வெள்ளைப் பேப்பரையும், பேரொலையும் எடுத்துவந்து நான்காவது அளவியில் உட்கார்ந்து

கொண்டதும், அதன் கைமேல் வைத்து எழுதத் தொடங்கினான்.

“உடல் நிலை மோசமாயிருக்கிறது. நேற்றையிலிருந்து மருந்தையும் குடிக்கமாட்டேன் என்கிறார். படுக்கையில் சிடந்த இந்த மூன்று மாசத்திலும் நான் சொன்னபடியே கேட்டு வந்தவர், இப்போது என் மேல் எரிந்துவிழுகிறார். நீங்கள் யாராவது ஒருவர் வராவிடில் சமாளிக்க என்னால் முடியாது. கடிதம் கண்டதும்...”

இப்படி அவள் எழுதிக்கொண்டே போனாள்.

வைரமுத்துக் கிழவனுக்கு வயது எழுபதுக்கு மேல்! சதுமலையில் புகையிலைக்காரனென்றால், அது வைரமுத்துக் கிழவன்தான். அந்தத் தொழிலில் அவர் ஈடுபட்டு அறுபத்தி ரெண்டு ஆண்டுகள். எட்டு வயதில் கூழாவடிப் பள்ளிக் கூடத்திலிருந்து விடுபட்டு வந்ததும் தோட்டத்துப் பூயியில் காலடி எடுத்து வைத்தவர். இன்று வரை அந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டே வருகிறார்.

பள்ளிக்கூடத்தில் மயில்வாகனச் சட்டம்பியாரிடம் பாடங்கற்றவரல்லவா? அதனால் தகப்பனிடமே கெட்டிக் காரனென்ற பெயரை, தோட்டத்திற்குள் வந்த ஒருவருட்காலத்துள்ளேயே பெற்றுவிட்டார்.

“கையெழுத்துப்போடத் தெரிஞ்சால் போதும்மோகை. நீ தோட்டத்தைக் கொத்தப்பழகு—” புகையிலைத் தம்பர் என்ற தகப்பனாரின் இந்தக் கட்டளைக்கு அடிபணிந்தே அவர் தோட்டத்துக்குள் குதித்தார்.

வைரமுத்துவுக்கோ அல்லது அவர் தகப்பன் தம்பருக்கோ புகையிலைத் தொழில் புதிய தொழிலல்ல. பரம்பரையாக வந்த தொழில். பரம்பரையாகவே பேரெடுத்துத் தந்த தொழில்.

“அந்தக்காலத்தில் வெள்ளைக்காரத் துரைமார் “நல்ல புகையிலைக்காரன்” என்று எழுதிக் குடுத்த ‘சேட்டிப்பிக் கேட்டு’ என்றை அப்பாவிட்டை இருந்தது.” என்று இப்போதும் வைரமுத்தர் சொல்லிக்கொள்வார். இது பொய்யோ, மெய்யோ? வைரமுத்தரின் புகையிலைகள் மிக மிக அற்புதமானவை என்பதற்குத் துளியும் சந்தேகமில்லை.

சுதுமலை அம்மன் கோவிலின் வடக்கெல்லையுடன் வைரமுத்தரின் வீடு இருந்தது. வீடு என்று அதைச் சொல்லுவதை விடக் குடிசை என்றுதான் சொல்லலாம். வீட்டின் கிழக்கெல்லையைத் தொட்டபடி— முற்றத்தைத் தொட்டபடிதான் தோட்டமும் இருந்தது. தந்தையும், மகனும் சதா தோட்டத்தோடுதான் கிடப்பார்கள்.

வைரமுத்தருக்கு வயசு இருபதாக இருக்கும்போது, தம்பர் கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டார். தம்பர் செத்துப் போகும்போது விட்டுச் சென்ற கடனுக்கு வீடும், தோட்டத்து நிலமும் ஆனைக்கோட்டை விதானையார் சின்னத்தம்பிக்கு ஈட்டலுதியாகிவிட்டது. நூறு ரூபாவும், ஐந்து வருட வட்டியும் கொடுத்து அதை மீட்டுக்கொள்ள வழியற்றவராக வைரமுத்தர் இருந்தார். படுக்கையில் கிடந்த தாயாரையும், கணவனை மலைபோலச் சரித்துக் கொடுத்துவிட்டு வீட்டோடு கிடந்த அக்காளையும் பராமரிக்கவே அவர் உழைப்புச் சரியாகி வந்தது.

“நீ எப்போ வட்டியையும், முதலையும் கொண்டு வாரியோ அப்ப உன்னை காணியை உனக்கு எழுதி விடுகிறேன்” என்று விதானையார் உறுதி கூறியிருந்தமையால் வைரமுத்தர் சற்று நிம்மதியாக இருந்தார்! எப்போதாவது, ஒரு நாள் எப்படியும் மீட்டுவிடலாமென்று நம்பிக்கை. ஆனால், வருடங்கள் பதினைந்தாகியும் ஆசை நிறைவேறிய தாயில்லை.

வைரமுத்தரின் முப்பதாவது வயதில் தாயும், முப்பத்தைந்தாவது வயதில் அக்காளும் செத்

துப்போனர்கள். வைரமுத்தர் அந்தக் குடிசையிலே தனித்துவிட்டார். உறவினர் என்று சொல்லிக் கொண்டு பலர் வந்து துக்கம் தெரிவித்துப் போனார்கள். ஆனால், அவரின் தனிமையைப் போக்க யாரும் முன் வந்ததாயில்லை.

வைரமுத்தருக்குச் சபலம் தட்டவில்லையென்று அழுத்த மாகக் கூற முடியாவிட்டாலும், ஒரு துணை வேண்டுமென்று அவர் மனதில் தோன்றிய எண்ணம் இதன்பாற் பட்டது என்று கூறிவிட முடியாது. உடலையும், உள்ளத்தையும் சுற்றிக்கொண்டு புகைந்தெழும் ஒரு வகை நெஞ்சோச்சல்!

அடுத்த வீட்டுக்காரர் ஒருவர் வைரமுத்தருக்குப் பெண் கொடுக்க முன்வந்தார். அவர் வைரமுத்தருக்கு இரத்த உறவினர் அல்லர். 'அயல்' என்ற தொடர்பு அவ்வளவு தான்.

நாலு பேர் முன்னிலையில் கவிழ்ந்த நிலையை நிமிர்த்திக் கொள்ளாமல், சோற்றை உருண்டையாகக் குழைத்து, வைரமுத்தரின் கையிலே சீதேவி வைத்தாள்.

கூனிக் குறுகிக்கொண்டே சீதேவியால் தரப்பட்ட சோற்றுருண்டையைப் பெற்றுச் சாப்பிட்டுவிட்டு சம்பிரதாயத்தைப் பூர்த்தி செய்தார் வைரமுத்தர்.

சீதேவியும், வைரமுத்தரும் குடும்பமாகிவிட்டனர்.

பொன் மருவிய ஒரு ஜோடி வளையல், தங்கத்தாலான ஒரு ஜோடி திருகு கடுக்கன்— இவைதான் சீதேவிக்குக் கிடைத்த சீதனப் பொருள்கள். தந்தையால் அணிவிக்கப் பட்ட ஒரு ஜோடிக் கோனைக் கடுக்கன், தாயால் கட்டப் பட்ட இரட்டைப்பட்டு வெள்ளி அரைஞாண் ஆகியவை தான் வைரமுத்தரின் முதிசச் சொத்துக்கள். பேருக்கு வீடும் தோட்டத்து நிலமும் இருக்கிறது. ரூபா நூறும், பதினைந்து வருட வட்டியும் கொடுத்து மீட்கவேண்டுமே!

ஒன்று, இரண்டு என்று திகனமாக அடியெடுத்து வைத்து குடும்பத்து எண்ணிக்கை ஆறுகிவிட்டது. மூத்தது இரண்டும் பெண்களாகையால் வெட்டிவிடப்பட்ட கள்ளிச் செடிபோல் அவர்கள் வளர்ந்துவிட்டார்கள்.

கடைசியாகச் சீதேவியின் வயிற்றிலிருந்து ஒருவன் பூமியில் அடியெடுத்து வைத்தான்.

“நல்ல கேசு நட்சத்திரத்தில் பையன் பிறந்திருக்கிறான். அங்குமிங்குமாக நின்று மேல் வீட்டாரும், கீழ்வீட்டாரும் சந்தித்ததனால் அதிர்ஷ்டம் விரைந்தோடிவருகிறது” என்றுமடத்தடிச் செவிட்டுச் சாத்திரியார் சொல்லிவைத்தார். வைரமுத்தருக்கு மனம் குதியாகக் குதித்தது. சீதேவி இன்பத்தால் பூரித்துப் போனாள்.

சாத்திரியார் எதைச் சொன்னாரோ, கடைசியாக ஒரு நாள் அது நடந்தேவிட்டது.

பிள்ளைப் பதிவு செய்வதற்காக விதானையார் வீட்டை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்த வைரமுத்தர், விதானையார் வீட்டுக்குச்சு ஒழுங்கையின் வேலியில் ஒரு சரையை வைத்துக் கொத்திக்கொண்டிருந்த காகத்தைக் கண்டதும் எதையோ நினைத்துக்கொண்டு, கைகளைக் காற்றிலே ஆட்டி காகத்தைப் பயங்காட்டினார். கொத்திய சரையை அப்படியே போட்டுவிட்டு காகம் பறந்தோடிவிட்டது.

வினாயாட்டாகச் சரையை காலால் வருடிப் பார்த்த வைரமுத்தரின் மனது படபடத்தது. நான்கைந்தாக மடித்துச் சுருட்டப்பட்டபடி கிடந்த பணநோட்டுகள் அவரைப் பார்த்து நடுங்கின. அங்குமிங்கும் மிரளமிரள பணநோட்டுகளை எடுத்து மடிக்குள் சுருட்டி வயிற்றுச் சுருக்கோடு நெருடிச் செருகிக்கொண்டே நடையை வேறு வழியில் திருப்பினார். மனது மீண்டும் அடித்துக்கொண்டது. “திரும்பிப் போவதை யாராவது பார்த்தால் தவறாகப் புரிந்துகொள்வார்கள்” என்று மனது சொல்லியிருக்க வேண்டும். கால்

களைத் திருப்பி விதானையார் வீட்டுப் பக்கமே விட்டார்.

“ஐயா!”

“ஆரது?— வைரமுத்துவின் குரல் போல இருக்கு!”

“ஓமையா நான்தான்!”

“வைரமுத்து இஞ்சாலை உன்ருக்கு வாடாப்பா!

எனக்கு கால்லை சுகமில்லை.”

வைரமுத்தர் வாயிற்படி தாண்டி உள்ளே காலடி எடுத்து வைத்ததும், விதானையாரின் கால் வீங்கியிருந்ததைப் பார்த்துப் பயந்து போனார். அந்த நால்சார் வீட்டின் நடுமுற்றத்திலே சாய்மனை நாற்காலியில் சாய்ந்து, கால்களை நீட்டி முன்னே வைக்கப்பட்டிருந்த முக்காலியில்- முண்டவைத் திருந்தார் விதானையார்.

“வயசெல்லே செண்டுபோச்சு. ஒரு மாதம் படுக்கையிலே கிடந்ததினாலே கால் வீங்கிப்போச்சு” என்று தானாகவே கூறிக்கொண்டு தமக்கே சமாதானம் செய்தார் விதானையார்.

விதானையாருக்குச் சம்பிரதாயப்படி அலுதாபம் தெரிவித்துவிட்டு, வந்த காரியத்தை வெட்கத்தோடு சொல்லி முடித்தார் வைரமுத்தர்.

“உனக்கென்ன, ரெண்டு ஆம்பிளைப் பிள்ளையளைப் பெத்துப்போட்டாய். உன்ரை சோத்தை நாயும் தின்னாது! நான் எல்லாத்தையும் பொட்டையளாய்ப் பெத்துப் படுறபாடு...!” என்று அலுத்துக்கொண்டே விதானையார் மகனையழைத்து பேர்பதித்த துண்டைக் கொடுக்கும்படி மகளுக்குக் கட்டளையிட்டார்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பின் பார்வதி பதிவுக்கொப்பி கருடன் வந்து சேர்ந்தாள்.

“பேரென்ன வைக்க?”

“கேது என்று வை புள்ளை!”

“என்ன? கேது...?”

“ஓமோம் புள்ளை. அவன் கேது நட்சத்திரத்திலைப் பிறந்தவன். அதனாலே கேது என்றே வச்சிருவம்!” நடுங்கும் கரங்களால் கையெழுத்திட்டு துண்டை வாங்கிக் கொண்டே வைரமுத்தர் தாமதியாது நடையைக் கட்டினார். அவர் உடம்பெல்லாம் வியர்த்து வடிந்தது!

“வாற நேரமெல்லாம் காணியைப் பற்றிப் பேசிறவன் இண்டைக்கு ஒண்டும் பேசாமல் போரானே!” என்று விதானையார் ஆச்சரியப்பட்டார்.

ஓடோடியும் சீதேவியின் முன் சென்று, வாய் நிறைய நடந்ததைக் கூறிக்கொண்டே பணநோட்டுக்களை எண்ணிப் பார்த்தார் வைரமுத்தர்.

ரூபா முந்நூற்றைம்பது! துடக்கு வீட்டுக்குள் கிடக்கும் சீதேவியைச் சந்தோஷத்தில் குதிக்க வைக்கவேண்டுமென்று அவர் எண்ணினார். ஆனால், சீதேவி சொன்னது...

“இஞ்சார், இப்படி வாற பணம் சந்ததிக்குக்கூடாது. கொண்டுபோய் விசாரிச்சுக் குடுத்திட்டுவா?”

சீதேவியின் இந்தக் கட்டளைக்குப் பணிந்து, விதானையார் வீட்டைச் சுற்றிவந்து, பலரிடம் கதைவிட்டுக் கதை கேட்டுப் பார்த்தார் வைரமுத்தர். அந்தப் பணத்திற்குச் சொந்தக்காரரென்று யாரும் வரவில்லை.

‘தோஷம்’ ஒன்றும் தொடராதிருக்க இருபத்தைந்து ரூபா செலவில் அம்மனுக்குக் குளர்த்திசெய்துவிட்டு வீட்டுக்கு வந்த வைரமுத்தர், மறுநாள் விதானையார் வீட்டுக்குப் போய்ப் பணத்தைக் கொடுத்து காணியை மீட்டுக் கொள்வதாக இருந்தார்.

விடிந்ததும் விடியாததுமாக வடக்கே துக்க மேளம் கேட்டது. விதானையார் வீட்டுப்பக்கம் கேட்டது. விதானை

யார் வீட்டுப் பக்கமென்ன?— விதானையார் வீட்டிலேயே கேட்டது.

“விதானையார் கண்களை மூடிவிட்டாராம்” என்ற செய்தியைக் கேட்டதும், வைரமுத்தரின் மார்பில் சுரீ ரென்றது. “அதுகள் யோக்கியமான பிள்ளைகள், அப்படிச் செய்யாயினம், என்றை காணியிலே ஆசைப்படாதினம்” என்று தன்னைத்தானே சமாளித்துக் கொண்டு மரண வீட்டுக்குப் போய் வந்தார்.

காடுமாற்றி முடிந்தது. எட்டுச் செலவும் கழிந்த மறு நாள் விதானையார் வீட்டுக்குப் போயிருந்த வைரமுத்தர், விதானையாரின் மூத்தமகள் பார்வதியிடம் இலேசாக விஷயத்தை வெளியிட்டார்.

“அந்திரட்டி முடியட்டன் இப்பென்ன அவசரம்!” என்று பார்வதி பதில் சொல்லியதுடன், “நாங்கள் அள்ளிக்குடுத்திட்டிருக்கிறம்” என்று மனதிற்குள் புகைந்து கறுவிக் கொண்டாள்.

“அந்திரட்டி முடிய முந்தி நான் இப்படிக் கேட்டிருக்கப்படாது” என்று தன்னைத்தானே நொந்துகொண்டு வைரமுத்து வீடுவந்து சேர்ந்தார்.

ஒருமாத காலம் கழித்து, தலையின் பிறைவளைவு வெட்டையும், முகத்தையும் சவரம் செய்து, குளித்துத் தண்ணீர் தடவி வால் குடுமியைத் தட்டி முடிந்து, அப்போது தான் சலவையிலிருந்து வந்திருந்த வேட்டியையும் மடித்து உடுத்திக்கொண்டு, பணப்பையை இறுக்கிப் பிடித்தவாறே வைரமுத்தர் விதானையார் வீட்டை அடைந்தார்.

“ஏன் புள்ளை அந்தக் காணிச் சங்கதியை இண்டைக்கு முடிப்பீமே நல்லநாள்—!”

“ஓ..... ஓ காணி எனக்குத்தான் தேனமாய் எழுதியிருக்கினம். அவரும் கொழுப்பிலே நிக்கிறார், வரட்டுக்கள்.

வட்டிக் கணக்கெல்லாம் பாக்கவேணும். வட்டிக் கணக்கு மட்டும் இப்ப ஐந்நூற்றுக்கு மேலே வருமே!”

“ஐந்நூறு!”

வைரமுத்தரின் அந்தராத்மா நடுங்கியது. “என்னட்டை அப்பியெல்லாம் வேண்டக்குடாது புள்ளை. ஏதோ ஆண்ட வனுக்கு நீதியாய்ப் போடுங்க” என்று நா தழுதழுக்கக் கூறிவிட்டு, வளர்த்த நாய் முகத்தைப் பார்ப்பதைப் போல பார்வதியைப் பார்த்தபடி நின்றார்.

“சரி சரி நீ போ! நான் காயிதம் போட்டு அவரைக் கூப்பிட்டிட்டு உனக்கு ஆள்விடுறன்.”

ஒரு வழியாகக் காரியம் முடிந்தது என்ற மனத்திருப்தி யுடன் நடந்தார் வைரமுத்தர்.

மூத்தபிள்ளை இரண்டையும் கட்டிக் கொடுத்து, மூத்த மகன் சுப்பிரமணியத்தை எட்டாம் வகுப்புவரை படிக்க வைத்து, அவனுக்குக் கொழும்பிலே பியோன் வேலையும் வாங்கிக் கொடுத்துக் கல்யாணமும் செய்து, இரண்டாம் மகன் கேது படித்து வரும் வரை உதவியாக இருந்த சீதேவி போய் இவ்வளவு காலமாயும், அந்தக் காணித்துண்டை மீட்க வைரமுத்தரால் முடியவில்லை.

“இனி என்ன செய்யிறது! நீயும் கனகாலமாய் அதிலே இருந்திட்டாய். பிள்ளைகூட்டிக்காரன். காணிக்கு விலையாக இரண்டாயிரம் தந்திடு. உன் பேரிலே காணியை எழு திறன்.”

இப்படி விதானையாரின் மகன் பார்வதி போட்ட நிபந்தனையிலே மனதை ஊறப்போட்டுக் கொண்டு வைரமுத்தர் இருந்தார்.

“காசு இரண்டாயிரமும் கட்டித் தீராமலுக்கு இந்தத் தோட்டத்திலே மண்வெட்டியைப் போடுறதில்லை” என்று வைரமுத்தர் சபதம் செய்துகொண்டு வாழ்ந்தார்.

சுப்பிரமணியத்திற்கு வாய்த்த மனைவி கண்ணம்மா சாந்தமானவள்— பொறுப்புணர்ச்சி உடையவள். அந்தக் குடும்பத்திற்கு அவள் கிடைத்தது பேரதிர்ஷ்டந்தான்!

“அம்மான் அம்மான்” என்று வைரமுத்தர் மேலும், “தம்பி தம்பி” என்று கேது மேலும் அவள் உயிரையே வைத்திருந்தாள்.

அம்மானின் ஆசையைப் பூர்த்திசெய்வதுதான் அவளின் ஆசையெல்லாம். கணவனால் மாதா மாதம் அனுப்பி வைக்கப்பட்ட ரூபா நூறில் அப்படி இப்படியென்று மீதிப்படுத்தி பக்கத்து வீட்டுப் பாடூத்தை யுடன் சீட்டுப் போட்டதில் ஆயிரத்தை நூறு தேறியது. மிகுதிப் பணத்திற்கும் ஏதோ வழி செய்து வைரமுத்தர் கையில் கொடுத்தாள்.

மருமகனின் கையிலிருந்து பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டபோது, அவரின் உரோமங்கள் குத்திட்டு உடம்பெல்லாம் குளிரோடியது.

இனையமகன் கேதுவும் ஊரிலில்லை. அண்ணனுடன் பத்துநாட்கள் தங்கி சொழும்புப் பட்டணத்தைப் பார்ப்பதற்காக அவன் போய்விட்டான்.

கண்ணம்மாவையும் துணைக்கு அழைத்துக் கொண்டு விதானையார் வீடு சென்று, பார்வதி பரமேஸ்வரர் சகிதமாக நொத்தர்ரிசு விட்டடை அடைந்ததும் தான் கண்ணம்மாவின் கழுத்தை வைரமுத்தர் கவனித்தார்.

“பள்ளை தாலிக்கொடி எங்கை?”

தாழ்ந்த குரலில் கேட்டார்! கண்ணம்மானினால் உடனே பதில் சொல்ல முடியவில்லை, ஆனாலும், புத்திசாலித்தனமாகப் பதில் சொல்லிவிட்டாள்.

பின் கொக்கி கழன்றுவிட்டதென்று மருமகன் கூறியது பெசய்யென்று வைரமுத்தருக்கு நன்றாகத் தெரிந்து விட்டது. குழிவிழுந்த கண்களால் மருமகனை ஏறெடுத்துப் பார்த்துவிட்டு அவர் கடந்துவிட்டார்.

புதிதாக உருகி முடியும் போது, "மருமகளின் சீதனப் பணத்தால் கொண்ட கொள்விலை" என்று நொத்தாரி சிடம் எழுதுவிக்கும் போது எல்லோரும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். கண்ணம்மா வாயடைத்துப் போய் சிலையாக நின்றாள்.

இரவெல்லாம் வைரமுத்தரால் கண்ணுறங்க முடியவில்லை.

"அந்தப் பூமியின் மார்பைக் கிழித்து, உரத்தைத் தூவி, தேதுவை மாடாயுழைக்க வைத்து..." இப்படி அவர் எத்தனையோ நினைத்தார். தூக்கம் எப்பிடி வரும்? மனதின் இன்பவேதனை அவரைப்படாத பாடுபடுத்தியது.

விடிந்தது.

"எண்ணம்மா முகமெல்லாம் இரைச்சக் சிடக்கு!"

தேரீரை எடுத்துவந்து அவரிடம் நீட்டும் போது கண்ணம்மா இப்படிக்கேட்டாள்.

இறப்பிலே மாட்டப்பட்டிருந்த கண்ணடியை எடுத்து முகத்தைப் பார்த்தார். கண்களின் கீழ், இமைப்பிறை வளைவு முருத்துகள் உப்பிப் போயிருந்தன. வைரமுத்து சுட்டுவிரலால் அந்த வீக்கத்தை உரசினிட்டார்.

இறப்பின் மூலையோடு தலை கீழாகத் தொங்கவிடப்பட்டிருந்த மணவெட்டியைக் கையிலெடுத்து, அதன் இருபுறமும் பற்றிப் பிடித்திருந்த துருவைக் கால்களால் உரசி விட்டு இலாவகமாக உயர்த்தித் தோள்மீது போட்டுக் கொண்டே இராச நடை போட்டுத் தோட்டத்து நிலத்தில் காலடி எடுத்து வைத்தார்.

கால்கள் குவிர்ந்தன.

அந்தக் கிழத்தைப் பார்த்து, கண்ணம்மா பெருமையால் பொருமினாள்.

வெயில் நெருப்பாய் எரிந்தது. இடையிடையே மழையும் தூறியது.

ஆற்றலில் நனைந்து, வெயிலில் காய்ந்து கொண்டே வைரமுத்தர் இயந்திரமாக வேலைசெய்தார். கண்ணம்மா எவ்வளவோ தடுத்தும் அவர் கேட்டால்தானே! பூமித் தாய் எவ்வளவு இதமாக இருந்தாள்!

நல்ல நாள், ஏதாவது இன்று நட்டுவிட வேண்டுமென்று வைரமுத்தரின் மனது கூறியது. அடுத்த வீட்டுக்குச் சென்றவர், ஒரு பிடி தக்காளிக் கன்றுகளுடன் வந்து சேர்ந்தார்.

வீட்டோடு மருவிய தோட்டத்து வெளியிலே சிறிய நீள் பாத்தி அமைத்து, மாட்டுக்கட்டடையின் எருக்கும்பியில் ஒரு கடகம் எடுத்துவந்து பரளிக்கொத்தி, பத்துத் தக்காளிக் கன்றுகளை நிரையாக நட்டு, வரம்பு கட்டி, கள்ளிகளை எடுத்து சிறிய வேலியும் அமைத்துவிட்டு, வைரமுத்தர் கூனல் முதுகை நிமிர்த்தி உளைவெடுத்தார்.

“அம்மான் தம்பிக்கு வேலை கிடைத்திட்டுதாம். பியோன் வேலைதானும்” என்று கூறிக்கொண்டே கண்ணம்மா ஓடிவந்தாள்.

வைரமுத்தர் தலையை நிமிர்த்தியபடி அப்படியே நின்றார்.

“அம்மான், அவர் தந்தி குடுத்திருக்கிறார்மான். தம்பிக்கு வேலை கிடைத்திட்டுதாம் அம்மான்.”

தந்தியை நீட்டியபடி கண்ணம்மா மறுபடியும் கூறினாள்.

வைரமுத்தரின் பஞ்சடைந்த கண்கள் கண்ணம்மாவுக்கு நேரே குத்திநின்றன.

அந்தப் பார்வை!

இமை வெட்டாத அந்தப் பார்வை!

வைரமுத்தரின் கண்களிலிருந்து பெருக்கெடுத்து வந்த கண்ணீர் அந்தத் தக்காளிச் செடிகளில் வீழ்ந்து சிதறியது.

ஏக்கத்தின் சாயை படர்ந்த அந்த முகத்தை உற்றுப் பார்த்தபடி கண்ணம்மா நின்றாள்.

இரவு வைரமுத்தருக்கு ஜூரம் அடித்தது. அவர் ஏதேதோ பிதற்றித் தள்ளினார்.

கண்ணம்மா கண்ணிழித்திருந்தாள்.

அன்று பிடித்த ஜூரம் இன்று வரையில் அந்த நிலையில் தான் இருக்கிறது.

மூன்று மாதங்கள்!

இன்று வரையில் கண்ணம்மா கண்ணிழித்துக் காத்திருக்கிறாள்.

இத்தனை நாட்களும் அம்பலவாணரின் மருந்தைக் குடித்து அவருக்கு அலுத்துவிட்டது.

கண்ணம்மாவின் கடிதம் கிடைத்ததும், சுப்பிரமணியமும், கேதுவம் ஒடோடி வந்து சேர்ந்துவிட்டார்கள்.

பிள்ளைகளைக் கண்டதும் வைரமுத்தர் பார்த்தபார்வை-அந்தப் பார்வையின் ஏக்கம் நீண்டநேரம் நீடிக்கவில்லை. அவருக்கு மயக்கம் வந்துவிட்டது.

அவசர அவசரமாக அம்பலவாணர் அழைத்துவரப்பட்டார்.

நாடியைப் பரிசோதித்த அம்பலவாணரின் முகத்தில் களைகுன்றிப் போய்விட்டது.

"தம்பலி! விதியை வெல்ல யாராலை முடியும்? நாடி விழுந்துகொண்டு வருகுது. இன்று இரவு பத்துமணிக்குள்..."

அம்பலவாணர் இப்படிக் கூறிக் கைவிரித்துவிட்டார்.

வைத்திய விடுதித் தலைமை டாக்டர் பாலசிங்கம் அழைத்துவரப்பட்டார்.

அம்பலவாணர் கூறியதற்கும், அவர் கூறியதற்கும் வேறு பாடு இருக்கவில்லை.

கண்ணம்மா கோவென்று கத்தினாள்.

வைரமுத்தர் முன் விருந்தையில் கிடத்தப்பட்டார்.

உறவினர்கள் எல்லோரும் குழநின்றனர். அவர்கள் எதற்காகவோ காத்திருந்தனர்.

கருக்கல் வேளை, அடிவானத்தில் செங்குருதி தடவிக் கிடந்தது. அது வைரமுத்தரின் முகத்தில் பட்டுப் பிரதிபலித்திருக்க வேண்டும். அவர் முகம் சிவந்து கிடந்தது.

உடம்பை இலேசாக ஆட்டி அசைத்துக் கொண்டே வைரமுத்தர் கண் திறந்தார். குழநின்ற உறவினர்களைப் பார்த்து என்ன நினைத்துக்கொண்டாரோ! கைகளைக் காட்டி அவர்களை விலகி நிற்கும்படி சைகை செய்தார்.

கண்ணம்மா முன்னே வந்து, எல்லோரையும் வழி விலக்கிவிட்டாள்.

தோட்டத்துவெளி அவர் கண்களுக்கு தன்னுகத் தெரிந்தது.

நிண்டு வளர்ந்த தக்காளிச் செடிகளில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த தக்காளிப்பழங்கள் காற்றில் அசைந்தாடின.

விரல்களை அசைத்துக் கண்ணம்மாவை அழைத்த வைரமுத்தர், அவள் காதில் ஏதோ சொன்னார்.

பொருமி வந்த விம்மலை மென்று விழுங்கியவாரே, அந்தத் தக்காளிப்பழங்களில் இரண்டைப் பறித்து வந்து மாமனின் கரத்தில் வைத்தாள் கண்ணம்மா.

அவசர அவசரமாக அந்தப் பழங்களை எடுத்துக் கூடித்து மென்று விழுங்கினார் வைரமுத்தர்.

இருட்டிக்கொண்டு வந்தது.

உறுவினர்கள் எதற்கோ காத்திருத்தார்கள்.

விடிந்தது.

உறுவினர்கள் தோற்றுப்போனார்கள்.

மறுபடியும் இருட்டியது.

காலே, மாலை தவறாமல் இரண்டிரண்டு பழங்களாகப் பறித்து வந்து மாமனரின் கையில் வைத்து வந்தாள் கண்ணம்மா.

ஆற்றல்மிகு கரத்தில்

மனதிலே சகிக்க முடியாத வேதனைகள் ஏற்படும் போதெல்லாம், வேலன் இப்படித்தான் செய்து கொள்கிறான். எத்தனையோ வேதனைகளை, எத்தனையோ நடவடிக்கைகளில் அவன் இப்படித்தான் சமாளித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

கடுகாட்டுப் பக்கமாக இருக்கும் ஆலடி வயிரவருக்கு முன்னால் வந்து உருண்டு, புரண்டு, கண்ணீரைக் கரைய விட்டு, "வயிரவா, கடலை வயிரவா" என்று குரல்லைத்து, விம்மித் தீர்த்துக் கொள்கிறான். ஆனால், இன்றையவரை அந்த வயிரவன் அவனுக்கு, ஒரு வழியையும் காட்டிவைக்கவில்லை. வயிரவன் எப்படிச் சல்லாய்ச் சமைந்திருக்கிறானோ! வயிரவன் மட்டுமல்ல, ஊரில் யாருமே வேலனின் குரலுக்கும், செய்கைக்கும் மதிப்புக் கொடுப்பதில்லை; பெரிதுபடுத்துவதில்லை.

இரவேல்லாம் வேலன் இப்படித்தான் செய்துகொள்வதும், புலம்புவதுமாக இருப்பான். நன்றாக விடிவதற்கு முன்னாலேயே, எந்தத் தாக்கத்திற்கும் உட்படாத வழமை யான மனிதனாக தோளில் துண்டை எடுத்து, அரையில் வரிந்து கட்டிக்கொண்டு, அப்பானியாக—எந்தவித சலனமும் இன்றிப் போய்விடுவான். ஆனால், இன்றே அவன் அந்த அன்றாட நிலைக்குப் புறம்பாக, வயிரவனுக்கு முன்னால்

பிடிவாதத்தோடு பழி கிடக்கிறான். விடிந்தும் வெகுநேரம்
ஆசினிட்டது.

இரவெல்லாம் அழுது, அழுது அவன் கண்கள் உப்பிப்
போயிருந்தன.

அறிவு என்ற ஒன்று தெரிந்த பருவத்தில் கந்தப்படிக்க
கமக்காரன் விட்டில், 'தாய்' என்ற ஒரு உருவம் அவனை
இட்டுச் சென்று விட்டு வந்ததாக ஞாபகம். பின்பு, அந்தத்
'தாய்' என்ற அவளும் செத்துப்போய்விட்டதாகத் தகவல்.

இதன்பின், சுமார் பத்தாண்டு காலம் வேலன் கமக்
காரன் விட்டு அடிமையாக இருந்தான்.

அம்மான் வேலனின் முதுகில் குத்துவான்.

சின்னக் கமக்காரன் வேலனின் பிடரிகில் அடிப்பான்.

சின்னக் கமக்காரிச்சி வேலனின் செவிகளைப் பிடித்துத்
திருகுவான்.

கமக்காரன் விட்டுக் குழந்தை குட்டிகள் வேலன்மீது
எச்சில் துப்பி வேடிக்கை பார்ப்பார்கள். இவை எல்லாவற்ற
றையும் பெருமனது பண்ணிப் பொறுத்துக் கொள்ள
வேண்டும்!

காலீ பத்து மணிக்ருமேல், பழங் கஞ்சியும், பனாட்டும்.
நடுப்பகலுக்குமேல், தட்டுவத்தில் ஓரளவு சோறும், கறியும்.
இரவு வந்துவிட்டால், எரிந்தோ, கருகியோபோன அடிப்
பாத்திரத் தீனிகள்!

உடுப்பு என்ற விதத்தில், அசையோடு ஒட்டிப்போய்க்
கிடக்கும் நவமுட்டுத் துண்டு! தலையில் தடலிக்கொள்ள
எண்ணெய், குளிப்பு, முழுக்கு என்பவை எல்லாம் மாதத்தில்
ஒன்றோ, இரண்டோ தடவைகள், அர்த்த ஜாமத்தில்
டார்த்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான்!

இந்த நரச- வாழ்க்கையிலிருந்து, மீண்டு கொள்ள வேலன் என்றுமே நினைத்ததில்லை. ஆனாலும், முடிவில் ஒரு நாள் சந்தர்ப்பம் அப்படி நினைக்கவைத்து விட்டது.

பக்கத்தூர் பிடாரி அம்மன் கோவிலில், திருவிழா நடந்தது. வேலன் மட்டுந்தான் விட்டில் தலைநத்தனியாக இருந்தான். விடியப்புறமாக மேற்கு வீதியில் நடக்கும் சின்ன மேளக் கச்சேரியையும் பார்த்துக் கொண்டதான் அவர்கள் வருவாரிகள் என்பது அவனுக்கு முன்கூட்டியே தெரிந்திருந்தது. இதனால், கமக்காரனின் நில நிறப் போர்வை ஒன்றால் தன்னை மூடிக்கொண்டு, அவன் புறப் பட்டு விட்டான். எங்கே போகிறோம் என்ற குறிக்கோளை இன்றி அவன் நடந்து சென்றபோது, நன்றாக விடிந்து விட்டது. போர்வையை மடித்துக் கக்கத்துக்குள் வைத்துக் கொண்டு உணவுக்காக அவன் அலைந்தான். உணவு ஏதாவும் அவனுக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஊரில் எல்லோரும் அவனைக் கவனித்துப் பார்த்தனர். அதன்பின், ஒருவன் அவனைக் கவனித்துவிட்டு, "டேய் நீ கந்தப்பர் விட்டியே..." என்று வாய்திறந்தனோது. வேலன் ஓடத் தொடங்கி விட்டான். அதன்பின், அவனை நாண்கைந்து பேர் கலைத்துப் பிடித்து நன்றாக உதைத்துவிட்டு, விதானையார் விட்டில் ஒப்படைத்து விட்டனர்.

இரவு எட்டு மணி ஆவதற்குள், சதானை நாதம் கலை ரென ஒலிக்க, விதானையார் விட்டு விலலு வண்டி கந்தப்பர் விட்டு வாய்கலை வந்தடைய, வேலனும் வந்தடைந்து விட்டான். அதன்பின்.....அதன்பின்.....

அதன்பின், வேலன் கந்தப்பர் விட்டு நிரந்தர அடிமை வாசகக் கிடக்க வேண்டியதாயிற்று. இந்த வேலையில் அவனுக்கு ஒரு சிறு அதிர்ஷ்டம் வந்ததோ இல்லையோ, அவன் கமக்காரிக்கு அம்மாவின் அனுசரணையுடனேயே விட்டை விட்டு, கைவியேற வழியாக நூ பிறங்கிவந்தது.

ஏதோ முக்கிய காரணமாக, கமக்காரன் வெளியூர் சென்று நான்கு நாட்கள் தங்கி விட்டார். இந்த நான்கு நாட்களுக்கும் ஒருநாள்.....

வேலன் வழமையோல, மாட்டுக் கொட்டகைக்குள் படுத்திருந்தான். தித்திரை வரவில்லை. அமைதியாகக் கண்களை மூடிக்கொண்டிருந்தபோது, யாரோ மாட்டுக் குடிவக்குப் பின்புறமாக நடந்து செல்வதுபோன்ற ஓசை எழவில். வேலன் மெதுவாக ஓசைவந்த தித்தில் நகர்ந்தான். அப்போது ஒரு உருவம் ஓடிச்சென்றதைக் கண்டுவிட்ட வேலன், 'கள்ளன் ஐயோ...' என்று குரல் கவத்தபோது எஜமானியம்மாள் அவன் வாயைப் பொத்திக்கொண்டு எழுந்திவந்த ஓசையைத் தடுத்து விட்டாள்.

இதன்பின், அவன் படுக்கைக்கு வந்துவிட்டான். ஓடிச் சென்ற உருவத்தினையும், எஜமானி அம்மாவினையும் சேர்ந்துக்கொண்டு, அவன் எதை எதை எல்லாமோ எண்ணத் தலைப்பட்டான். புதிதான எண்ணங்கள் விநோதமாகத் தலையெடுத்தன. அந்த எண்ணங்களில் அவன் தினைத்திருத்தபோது எஜமானி அம்மாள் வந்தாள்.

"வேலன், நீ இஞ்சை இருந்து ஐயாவெட்டை அடி வாங்கிச் சாகாதை! எங்கையெனிடார்தும் ஓடித் தப்பு! முந்தினமாதிரி ஐயா உன்னைத் தேடாமெக்கு நான் பாத்துக் கொள்ளிறல்" என்று கட்டளைபோட்டுவிட்டு, சில்லைவாசல் பணலும், ஒரு பொட்டலமும் கொடுத்தாள். வேலனுக்கு ஆச்சரியம் தாங்க முடியவில்லை. சில்லைவை ஒவ்வொன்றாக ஒரு கையிலிடுத்து, மறுகைக்கு மாற்றி, மாற்றி எண்ணிப் பார்த்தான். ரூபாய்ப்பத்து. பொட்டலத்தில், சின்னக் கமக்காரனின் இரண்டு தீறச் சேட்டுகளும், ஒரு வேட்டியும் இருந்தன.

இதன்பின், வேலனுக்கு விஜிதலை சிடைத்துவிட்டது. அவன் காற்றைப் பறந்து விட்டான்.

கமக்காரன் அவனைப் பின்பு தேடிப் பிடிக்க முயற்
சிக்கவுமில்லை.

கமக்காற்சீசி அம்மாள்—எஜமானி—வேலனுக்குக்
கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றி விட்டாள்.

கையில் எஜமானி அம்மானால் கொடுக்கப்பட்ட
பணம் இருந்தது. இதனால் பல மைல்களுக்கு அப்பாதுள்ள
தன் கிராமத்திற்கு அவன் வந்து சேர்ந்து விட்டான்.

வேலனை ஊரில் கண்ட உறவினர்கள், மிகவும் பயந்து
போய் விட்டனர். அவன் கால் நிறைந்த வேட்டியும், உடல்
நிறைந்த சட்டையும் அணிந்து, பெரிய மனித உருவத்தில்
இருந்தது அவர்களைப் பயங்கொள்ள வைத்தது. கமக்
காரன் வீட்டிலிருந்து இவன் இவைகளைத் திருடி வந்திருக்க
வேண்டுமென்ப பலர் எண்ணினர். ஆனால், இதை அவனிடம்
கேட்கும் துணிவு யாருக்கும் வரவில்லை. அவன் வயதுக்கு
மிஞ்சி வளர்ந்திருந்தான்.

உறவினர்களைக் கண்டுவிட்ட பெருமகிழ்வுடன், ஊர்
எல்லைக்கருகிலுள்ள சிறிய தாயார் வீட்டைத் தேடி அவன்
போனபோது, எதிரே வந்த இருவர் அவனை முறைத்தப்
பார்த்தனர். சின்ன வயசாக இருந்தபோது அவர்களைக்
கண்டிருப்பதாக அவனுக்கு ஞாபகம்.

“டேய், நீ ஆர்?”

ஒருவன் அதட்டினான்.

“நான்... நான்... நான் வேலன்...”

பயந்துபோய் வேலன் பதில் சொன்னான்.

“டேய், நீ சின்னாச்சிப் பள்ளியின் ரை மேன்
என்னடா?”

வேலனால் பதில் கூற முடியவில்லை.

“கீழ்ஜாதிப் பயலே, கழட்டபா சட்டையை” என்று அதட்டிக்கொண்டே ஒருவன் அவன் சட்டையைக் கிழித்தான்.

மற்றவன் அவன் கன்னத்தை அறைந்தான்; மீண்டும் மீண்டும் அறைந்தான்.

சன வேளைக் கிடைசில் வேலனின் சட்டை தாறு மாருகக் கிழிந்து தொங்கியது.

அவனும் எதுவுமே செய்ய முடியவில்லை.

முடிவில், அந்த இருவரும் அவனை அம்மணமாக்கி நிறுத்தி, அவன் கால் நிறையை உடுத்தியிருந்த வேக்டியின் ஒரு பகுதியைக் கொடுத்து, முழங்காலுக்கு மேல் தெரியும்படி உடுக்க வைத்துவிட்டுச் சென்றனர்.

கிழிந்து கந்தலாகிவிட்ட அவனின் உடைகள், துண்டு துண்டாக அந்த இடத்தில் பரவிக் கிடந்தன.

சிறிய தாயாஹரத் தேடிச் சென்ற வேலன், ஓடிச் சென்ற பாதையில் கிடந்த இந்த வயிரவனுக்கு முன்னால் அன்று ஊமைத்தனமாக விம்மிக் கொண்டிருந்தான்.

இந்தச் சம்பவத்திற்குப்பின், வேலன் சிறிய தாயாரான சின்னப் பெட்டையின் குடிசைக்குள் அடைபட்டுக் கிடந்தான்.

சின்னப்பெட்டை அவனுக்கு சுடுசோத்து ஒத்தணம் பிடித்தான்.

இரத்தக் கண்டலுகள் தெரிந்த இடத்திற்குப் பச்சிலை மருந்து கட்டினான். ஆனாலும், நோயும் காயங்களும், இரேசில் ஆழிவிடவில்லை. அவனுக்கு ஆத்திரம் வந்தது. ஊரில், சின்னப்பெட்டைக்கல் கிழிது மதிப்பு.

இருபது வருடங்களாகச் சின்னப்பெட்டையின் தாய் கற்பி விதானையார் வீட்டுச் சிறைக்குட்டி என்ற மட்டில் இஊந்தாலும் அதற்கு மேலாக, அந்த வீட்டுடன் ஒட்டி வாழ்ந்து வருகிறார். அவள் இல்லாவிட்டால், விதானையார் வீடே ஸ்தம்பித்து விடும். மாட்டுக் கொட்டகையிலிருந்து அம்மாவுக்குக் கால், கை உருவிவிடுவதுவரை.....

கற்பி, அம்மாளின் கால், கைகளை உருவி விடுவதில் எந்தவித சாதி வேறுபாடும்—அல்லது தீண்டத்தகாத விதத்தில் அம்மாள் எதையுமே பார்ப்பதில்லை. கற்பிக்கும் இந்தப் பெருமை மிகவும் உற்சாகமானது. விதானையார் வீட்டு ஓட்டை ஒடிசல்கள்—விதானையார் அம்மாளின் நாற்றுக்கு நாறு விதமான வரலாற்று உண்மைகள் என்ற விதத்தில் எல்லாம் கற்பிக்கு உட்பட்டவைகளே!

கற்பி சின்னப்பெட்டையின் தாய் என்ற விதத்தில், விதானையாரிடம் சின்னப்பெட்டைக்கும் 'பெருமதிப்பு' இதனால், வேலனுக்கு நடந்துவிட்ட கொடுமையை விதானையார் முன்னிலையில் அவள் விஸ்தரித்தாள். விதானையார் எல்லாவற்றையும் ஆதிரோடந்தமாகக் கேட்டுவிட்டு, 'முலை விழுந்தால் வயிறுதானே, சின்னப்பெட்டை தாய்க் வேணும், நீ பேத்தொருக்கா வேலனையங் கூட்டிக்கொண்டு செக்கலுக்குப்பிறகு வந்திட்டுப்போ' என்று பொடிவைத்துப் பேசி அனுப்பி விட்டார்.

வேலன், விதானையார் வீட்டுக்கு வர மறுத்தான். உரோசத்தினால் அல்ல; பயத்தினால், இறுதியில், ஒருவிதமாக வேலனுக்குத் தேறுதல் கூறி, செக்கலுக்குப் பின்னால் அவனை விதானையாரிடம் அழைத்துச் சென்று, விதானையாரிடம் அவனைப் பேச விட்டுவிட்டு, வெளியே காத்திருந்தான் சின்னப்பெட்டை.

கொல்லப் பின்புறமுள்ள கொட்டிலுக்குள் வைத்து, விதானையார் வேலனிடம் நிறையப் பேசினார்; அமைதியாகப் பேசினார், பேச்சு முடிந்ததும் 'விதானையார் வெளியே வந்து

“சின்னப்பெட்டை நான் வேலனுக்கு எல்லாச் சொல்லி இருக்கிறேன். நீ அவனைக் கூட்டிக்கொண்டு போ! இனிமேல் அவனுக்கு ஒண்டும் நடவாது” என்று மொட்டையாகக் கூறிக்கொண்டே, சட்டை இடப்படாமல் குறுக்குக் கட்டுக்குள் திறுசிப் பிதுங்கிய அவளின் நெஞ்சுக்குமேல் பார்வையை மேய விட்டுக்கொண்டே கொல்லைப்புறம் போய் விட்டார்.

வேலனுடன் விட்டுக்கு வரும்போது, “விதானையார் என்னதம்பி சொன்னவர்?” என்ற கேள்வியை மட்டும் சின்னப்பெட்டை வேலவிடம் கேட்டாள்.

வேலன் அமைதியாக வந்தான்.

பின்பு மௌனத்தைக் கலைத்துக்கொண்டே அவன் இதைத்தான் கூறினான்:

“விதானையார் எங்கடை பக்கந்தான் குஞ்சியாச்சி, ஊர் ஒடுகிச் ஒத்தோட வேணும், ஒருதன் ஒடுகில் கேட்டோட வேணும்”

நோவும், இரத்தக் கண்டல்களும் ஆறிப்போக, வேலன் வெளியே உலாவ வாறான். கந்தப்பர் விட்டுக் கமக்காறிச்சி தந்த பத்து ரூபாவில் பாதி போய்விட்டது. அதை வைத்துக் கொண்டு ஏதாவது செய்ய நினைத்தான். ஊருச்சூள் செய்வதற்கு என்ன இருக்கிறது? பட்டணத்திற்குப் போய் ஏதாவது வாங்கி வந்து, ஊருக்குள் விற்கலாம் என்று நினைத்தான். அதன்படியே பட்டணத்திற்குச் செல்வதற்காக பெரிய வீதிவரை நடந்து, பெரிய வீதியில் பஸ்ஸுக்காகக் காத்திருந்தான். பஸ் வர நேரமிருந்தது. அதற்கிடையில் தாகம் எடுத்தது.

பெரிய வீதி மூலையோடு, கோவிந்தக்குட்டி என்ற ஒரு மலையாளம் கடை வைத்திருக்கிறது. அக்கடை ஆரம்பித்து மூன்று மாதங்கள் கூட இல்லை. வியாபாரம் நன்றாக நடந்தது.

வேலன் ஒரு கோப்பி என்று கேட்டதும், மினுமினுப்பான ஒரு பித்தளைக் குவளையில் அவனுக்குக் காப்பி கிடைத்தது.

“மலையாளத்தார்கள் சாதி பாரீக்கிறவர்களில்லை” என்று வேலன் காத்தில் முன்பு யாரோ கூறியதாக ஞாபகம். எனவே, மிகவும் பிரியத்துடன் வேலன் காப்பியைக் குடித்தான். வந்தது நாசம். சயிக்கிள்களில் வாழைக் குலைகளைக் கட்டிக்கொண்டு வந்த நான்கு பேர், சயிக்கிள்களைச் சாத்தி விட்டு வேலனுக்குச் சம்பமாக வந்தனர். வேலனை முறைத்துப் பார்த்தனர். ஒருவன் சொன்னான் ‘இவன் செம்பாட்டுப் பள்ளன்’ என்று. மற்றவன் மலையாளத் திடம் வினவினான். மலையாளம் பதில் சொல்ல முடியாமல் தத்தளித்தபோது வேலனின் பிடரியிலும், முதுகிலுமாகப் பலர் தாக்கினர்.

கோப்பி புரைக்கேற, வேலன் தகைத்துத் தெளிவதற் கிடையில் அவன் நையப் புடைக்கப்பட்டு விட்டான்.

வேலனைச் சுற்றிக் கூட்டம் கூடி விட்டது.

பஸ்ஸுக்காகக் காத்து நின்றவர்களில் ஒருவர் கதர் உடை உடுத்தியிருந்தார்.

“தம்பியவை, சாத்விக வழியில் திருத்துங்கோ, அடி பிடியெண்டு நில்லாதையுங்கோ, உயிர்வதை செய்யாதையுங்கோ” என்று பேசிக்கொண்டே வேலனை மீட்க முன் வந்தார்.

இதன்பின், பின்னையார் கேசரில் திருவிழா வந்தது. ‘சுருட்டுக் காறற்றை திருவிழா, நாலாந் திருவிழா’ என்று பேரெடுத்த திருவிழா வந்தது.

பெரிய மேளம், சின்ன மேளம், சிகரம், சப்பரம், வாண விளையாட்டு என்ற விதத்தில் அடுக்கடுக்காக நிகழ்ச்சிகள் இருந்துகொண்டே இருக்கும். பெரிய திருவிழாத்தொடங்கி

விட்டது. அந்தவேளை சிழக்குப் புறமாக ஜனக்கூட்டம் கூடி நின்று யாரோ ஒருவனை நையப் புடைக்கின்றது.

ஜனத்தை அடக்கிக்கொண்டு முன்னேறிச் சென்றனர் இரு பொலிசினர். அவர்கள் விசேஷமாகத் திருவிழாவுக் கென்றே தருவிக்கப்பட்ட பறங்கியர் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்கள் நையப் புடைக்கப்பட்ட மனிதனை மீட்டெடுத்து வந்தபோது பார்த்தால் அவன் வேலன்!

அவன் கடைவாயிலிருந்து இரத்தம் வடிந்து கொண்டிருந்தது.

பஞ்சமருக்கென வரையறுக்கப்பட்டிருந்த இடத்தைத் தாண்டி, அவன் சற்று உள்ளேபோய் விட்டான்!

குடுமி கலைந்துபோக, 'பள்ளனுக்கு இவளவு துணிச் சலோ?' என்று இருமிக் கொண்டே மாங்கண்டர் சுந்தையர் கூட்டத்தைவிட்டு வெளியே வந்து, 'மக்காள் எல்லாரும் இருங்கோ, எல்லாரும் இருங்கோ ஒண்டுமில்லை' என்று கையமர்த்திக்கொண்டு சென்றார்.

"டேய் பள்ளன், நீ ஏன்டா உள்ளுக்குப்போனது?" என்று பொலிஸ்காரப் பறங்கியரும் வேலனை உதைத்து இழுத்துச் சென்றனர்.

தொடர்ச்சியான இந்தச் சம்பவம் எல்லாவற்றுக்கும் பின், வேலன் ஊரின் விந்தைக்குரிய மனிதனாகி விட்டான்.

கண்டதிற்கெல்லாம் வேலனை எல்லோரும் அடிப்பார்கள்.

சேலியாக, வேலனின் பிடரியைத் தட்டிப் பார்ப்பார்கள்.

அவனுக்குத் தெரியாமல், அவன் பின்னால், அவன் காதுகளுக்குச் சமீபமாக வந்து, 'டேய் வேலா!' என்று கூவி அவனைத் திடுக்குற வைப்பார்கள்.

பெரிய வீட்டுச் சிறிசுகள், வேலன் மீது குரும்பட்டிகளை விட்டெறிந்து விந்தையான வேடிக்கை வருளிப்பார்கள்.

வேலனுக்கு யாரைக் கண்டாலும் பயம்.

வேலனுக்கு எந்த ஓசையைக் கேட்டாலும் வெருட்கி! இது அவனுக்கு ஒரு நோயாகிவிட்டது.

நித்திரையிலிருக்கும்போதுகூடக் கத்திக் கொண்டே திடுக்குற்று விழித்து நடுங்குவான்!

உடல் மெலிந்து வெளிறிப்போக, நேரத்திற்குக் குளிப்பு முழுக்கற்று, உடல் சுருங்கித் தடித்து, பீதிகளின் நிறைவால் கண்கள் பிதுங்கிப் பெருத்து, குறைந்த வயதுக்குள்ளேயே வேலன் கூனிக் குறுகிவிட்டான்.

பேத்திக் கிழனி கற்பியும், சின்னம்மாள் சின்னப்பெட்டையும் செத்துப் போயினர்.

நெருங்கிய இரத்த உறவு என்ற ஒன்றே இல்லாமல் உலகில் தள்ளிச்செய்யாகவே தோன்றி, வளர்ந்து நிற்கும் ஒருவித மனித உருவம் வேலன்!

வயிற்றை நிரப்புவதற்காக, நாற்று நடுகை, புல்லுப் புடுங்குகை, வேலி அடைத்தல் மூலம் கிடைப்பவைகளைப் பெற்றுக்கொள்வது.

'துயில்' என்ற ஒன்று வருவதெனக் கண்டால், வரும் சந்தர்ப்பத்திலே எங்கிருக்கிறோ அங்கேயே விழுந்து படுத்துக் கொள்வது.

வேலனுக்கு இல்லற சுகம் என்ற விதத்தில் ஏதாவது இச்சைகள் இருந்ததாக ஆதாரங்கள் இல்லை. அப்படி இருக்கும்போது நேற்று நடந்துவிட்ட.....

நேற்றுச் சாயங்காலம்... இருட்டிவிட்ட வேளை மாங்கண்டரின் மருமகள் அன்னமுத்து கொள்ளிக்கட்டையால் வேலனுக்கு அடித்து விட்டாள்; முகத்தில் காறி உமிழ்ந்து விட்டாள்.

வழமைபோல அவன் விவகாரத்தை, யாரும் விசாரிக்க காதிருப்பதுபோல, இதையும் யாரும் விசாரிக்கவில்லை.

மாங்கண்டர் வீட்டுக் கொல்லைப்புற வேலையை மூன்று நாட்களாக வேலனும் ஒரு சிறிய -பயனும் கட்டிக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

மாங்கண்டரின் மருமகளுக்கு கணவன் இல்லை. பல வருடங்களுக்கு முன், அவர் காணாமல் போய்விட்டதாகக் கதை.

வயதும் அதிகமில்லை.

அவள் அநேகமாக விதவைக் கோலத்தில்தான் வசிக்கிறாள். நேற்றுச் சாயங்காயம்—இருட்டும்வேளை, வேலையை முடித்துவிட்டு வந்த வேலன், இருட்டிய போதுதான் அரையில் கட்டப்பட்டிருந்த நலமுண்டுத் துண்டைக் காணாததைக் கவனித்தான்.

அரையில் கட்டியிருந்த துண்டை மாங்கண்டர் வீட்டுப் பிண்கரை வேலியோடு போட்டதாக ஞாபகம். வரவே அதை எடுத்து வருவதற்காக வேலன் முன்பக்கமாகப் போகாமல், வீட்டின் பின்பக்கமாகச் சென்று, வெளியில் நின்றே அந்தத் துண்டை எடுத்துவிட நினைத்தான். ஆனால், துண்டு வேலியின் உட்பக்கமாகவே தொங்கியதால் அதை எடுத்துவிட, பகல் புடுங்கி விடப்பட்ட வெளியால் உள்ளே சென்றான். அப்போது, அங்கே சேவல்கார முத்தன் கோடி மரத்தைச் சேவதற்காக ஆயத்தமாக நின்றான். வேலனின் வரவை அவன் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை! ஆனால், முத்தன் பதில் சொல்வதற்கிடையில் அன்னமுத்துவின் அவலக்குரல் மட்டும் எழுந்தது. அதைத் தொடர்ந்து, 'பள்ளா எழிய பள்ளா, பெண்டிடிக்க வேடா வந்தனி?' என்று கேட்டுக் கொண்டே அன்னமுத்து, வேலனைக் கொள்ளிக்கட்டையால் அடித்தான்.

சனவேளைக்குள் வேலனைக் குஞ்சு குழந்தைகள் என்ற விதத்தில் பலர் குழந்து கொண்டனர்.

மாங்கண்டர் எனை நினைத்துக்கொண்டாரோ,
'சத்தம் போடாதையங்கோடி' என்று அடக்கமாக
இரைந்து கொண்டே. வேலைப்பிடித்து அப்புறமாக
இழுத்துச் சென்று, அவனை மேற்கொண்டும் எதுவும் செய்
யாமல் முன்பக்கத்துச் சங்கடப் படலைக்கப்பால் தள்ளி
விட்டார்.

இப்போது ஆயிரந் நடவைகள் வேலன் இந்தச் சம்ப
வத்தை நினைத்துப் பார்த்துக் கொள்கிறான்.

அன்னமுத்து கொள்ளிக்கட்டையால் தாக்கி விட்டான்!
இது ஏன்?' இந்தக் கேள்விக்கு விடை காணத்தான்
வேலன் வெயில் ஏறிவரும் வரையில் கடலை வயிரவனுக்கு
முன்னால் சீடந்து முயற்சிக்கிறானா?

இரவெல்லாம் அமுதமுது உப்பிப்போயிருந்த கண்
களைத் துடைத்து விட்டுக் கொண்டான்.

கைகளை உயர்த்திச் சோம்பல் முறித்துக் கொண்டான்.

கடலை வயிரவன் சந்நிதானத்தைவிட்டு வெளியே
வந்தான்.

நிமிர்ந்து பார்த்தான்; நடந்தான்.

உடம்பில் சுணல் தெரியவில்லை!

வழமையாக அரையைச் சுற்றிக்கொண்டு, பழி கிடக்
கும் நலமுண்டுத் துண்டு இலாவகமாக அவன் தலைமீது
கொலுவிருந்தது.

கடுகாட்டைத் தாண்டி, ஊரின் முகப்பிற்கு வந்த
போது மாங்கண்டுக் கந்தையரின் மகன் சண்முகமும்,
வேறொருவனும் எதிர்ப்பட்டனர்.

''சண்முகம், அங்கை பாற்றா வேலன் தலைப்பா
வொடை வாரான்.''

“ஓமடா, தலைப்பாவைக் கழட்டான்போலை இடக்கு!”
வேலன் நியிர்த்தபடி நேருக்கு நேராக வந்துவிட்டான்.
“டேய், கழட்டடா தலைப்பாவை!”

சண்முகம் அதட்டினான்.

எப்போதும் போல வேலன் வெருளவில்லை; வேலியோடு ஒதுங்கவில்லை.

சண்முகம் அவனை நோக்கிக் கையை லிசினான்; மற்றவன் வேலனைக் கட்டிப்பிடிக்க முயன்றான்.

வேலனின் இரு கரங்களும், அந்த இருவரையும் நோக்கித் தாறுமாறாகத் தாவின.

சணவேளை!

அவ்வளவுதான்!

வேலனின் தாக்குதலுக்கு முகங்கொடுக்க முடியாத அவ்விருவரும் ஒருவரை ஒருவர் முந்திக்கொண்டு ஓடினர்.

வேலன் நிதானமாக முன்னோக்கி நடந்து கொள்ள டிருந்தான்.

இதன்பின்.....

எத்தனையோ.....

எத்தனையோ.....

வேலன் இப்போது யாருக்கும் பயந்தவனில்லை!

வேலனை இப்போது யாரும் பயங்காட்டுவதில்லை.

வேலனின் தலையில் எப்போதும் தலைப்பாவை குந்தி இருக்கும்!

இருப்பிலே பாளைக் கத்தி சொருகியிருக்கும்!

கையிலே கட்டுமஸ்தான ஒரு தடி இருக்கும்!

அவன் பாதைக்கு இப்போது யாரும் குறுக்கே வருவதில்லை.

குறைந்த சாதி இளமட்டங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து ஒரு சங்கம் அமைக்கப் போவதாக ஊரில் பலரும் குகுகுவென்று பேசிக்கொண்டனர்.

இந்த இள மட்டங்கள் வேலனிடம் அளவளாணிப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

வேலன் இந்த அளவுக்குத் தண்ணீர்தானே உயர்த்திக் கொண்டு விட்டான்.

(தாமரை—1966)

மதிப்புக்குரிய அடிமை

ஏதோ நடக்கக்கூடாத ஒன்று நடந்திருக்க வேண்டும். அல்லது அப்படி நடந்து விடுவதற்கான சூழ்நிலைக்குள் சிக்கியிருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால், குசைமுத்தனின் முகம் இப்படிச் சுண்டிப்போயிருக்காது.

மாலைப்பொழுதெனில், அல்லது குறைந்தபட்சம் மதியத்திரும்பும் நேரத்திலெனில், ஏதோ எப்படியோ வந்து சேர்ந்துவிட்ட மயக்கத்தில் இப்படி முகம் சுண்டிப்போகும். ஆனால், இவ்வளவு அதிகாலையோடு இப்படி ஒரு நிலை ஏற்பட்டதெனில் குசைமுத்தனைப் பொறுத்த மட்டில் மிகவும் புதினந்தான்.

குசைமுத்தன் எப்போதும் கலகலப்பாக இருப்பான். எவ்விதத் தாக்கம் ஏற்பட்டபோதும் அவற்றுக்கெல்லாம் ஈடு கொடுத்துச் சமாளித்து நிற்கும் இவனுக்கு ஏதோ பேரதிர்ச்சிதான் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்! அவன் முகம் அப்படித்தான் காட்டுகிறது.

ஊருக்கெல்லாம் குசைமுத்தன் பெரியவன். பெரியவன் என்றால் அப்படி இப்படி என்றல்ல. சபையை ஆக்கவும், சபையைக் கலைக்கவும் வல்லமை உண்டு.

அதிகாலையோடு மூப்பர் அவனை அழைத்துச் சென்றார். "குருவானவர் உன்னைக் கையோடை கட்டியரட்டாம்" என்று பிடிவாதமாக நின்றுதான் மூப்பர் அழைத்துச் சென்

முர். சூசைமுத்தன் பலவிதத்திலும் உழட்டிப் பார்த்தும் மூப்பர் விடவில்லை. அவனை இழுத்தே சென்று விட்டார்.

முன்பென்றால் மூப்பர் இப்படி அவனை அவஸ்தைப் படுத்த வேண்டியதில்லை. மூப்பர் முகத்தைக் காண இவனாகவே எழுந்து சென்று விடுவான். இப்போவெனில், மூப்பர் இவனை இப்படி அவஸ்தைப்படுத்தி இழுத்துச் செல்ல வேண்டியிருந்தது.

குருவானவருக்கு முன்னால் போவதென்பது சூசைமுத்தனுக்கு இலேசப்பட்ட காரியமல்ல.

பல வருடங்களாக குருவானவருக்கு இவன் 'டிமிக்கி' கொடுத்து வருகிறான்.

“வருஷத்தில் ஒரு தடவை என்கிலும், நல்ல பாவசங்கீர்த்தனம் செய்து, தேவநற்கருணை பெற வேண்டும்” என்பது திருச்சபையின் கட்டளை. இந்தக் கட்டளை சூசைமுத்தனுக்குத் தெரியாத ஒன்றல்ல. பாவத்துக்கான பிரிவுகளான, 'ஜென்மபாவம், கன்மபாவம், அற்பபாவம், சாவாணபாவம்' ஆகியவைகளுக்கான வரை விலக்கணங்களைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத வயதிலிருந்து இருபதாவது வயதுவரை இந்தக் கட்டளைகளுக்கு பணிந்து நடந்தவன் சூசைமுத்தன். இந்த உத்தம கத்தோலிக்கனுக்கு இருபதாவது வயதில் வந்ததே ஒரு விளை! அன்றிலிருந்து இன்று வரை அது அவனை இப்படி வைத்திருக்கிறது.

இப்போது இருக்கும் மூப்பர், அப்போதைய மூப்பருக்கு மகனாக மட்டுந்தான் இருந்தகாலம்! சூசைமுத்தனும், மூப்பர் மகனும் இணைபிரியாது வாழ்ந்த காலம்!

அப்போது, 'குருவானவர் உன்னை வரட்டுக்குமா மடா; வாடா என்று உரிமையோடு இழுத்துச்சென்று சுவாமியாருக்கு முன்னால் நிறுத்தினான் இவன்.

“சாவான பாவமென்றால் என்ன?”

“பூரண அறிவு அவதானத்துடனும், முழுச் சம்மதத் துடனும் கனங்கொண்ட காரியத்தில் தேவகட்டளையை மீறுவதே சாவான பாவம்!”

“பத்துக் கற்பனைகளுள் ஆரூங் கற்பனை எது?”

“விபசாரம் செய்யா இருப்பாயாக!”

“நீ கனங்கொண்ட காரியத்தில் தேவகட்டளையை மீறினாய்! விபசாரஞ் செய்தாய்!”

“இல்லைத் தேவரீர்! இந்த அந்நோனியாராணை, இல்லை ஆண்டவரே!”

“தேவனுடைய இருநாமத்தை வியர்த்தமாளப் பாவி யாதே. இது பாவம்!”

“இல்லைத் தேவரீர்! நான் கள்ளச் சத்தியம் செய்ய மாட்டேன் தேவரீர்!”

“பொய் பேசாதே, இந்தக் காரியத்தில் பொய் பேசுவது இரட்டைப் பாவம்!”

“பாபத்தை ஒப்புக்கொண்டு அதற்காக மன்னதா ப்ப்படு பிள்ளைய், அப்போது, உனது பாவம் கரீத்தரால் மன்னிக்கப்படும்! பாவிதனக்காக இரத்தம் சிந்தி, சிலுவை யிலே அறையுண்ட தேவகுமாரனின் திருப்பாடுகள் உனது பாபத்தைக் கழுவும்! குசைமுத்து, அப்பக்கடை அன்னம் மாளுக்கும், உனக்கும் நானையப் பூசைப் பலியில் முன்முடி வைத்து அவதாரம் தரப்படும்!”

“ஐயோ தேவரீர், மூப்பற்றைமோன்—”

“பேசக்கூடாது! எனக்கு எல்லாந் தெரியும், மூப்பரீன் மகன்தான் உன்னைக் கையுள் களவுமாகப் பிடித்தான்...”

“இல்லைத் தேவரீர்!”

“சரி, கண்டவன் வேறு யாராக இருக்கட்டும், நீ தேவகட்டளையை மீறினாய்! உன்னை அவன் கண்டான்.

அவன் உங்களைக் கண்டதைக் கண்டவர்கள் இருக்கின்றனர், போ! போய்விட்டு நாளைக்குப் பூசைக்கு வந்துவிடு, போ குசைமுத்து!"

குருவானவருடன் நடந்த இத்தத் தர்க்கத்துடன் வெளியே வந்தவனிடான் குசைமுத்தன். இன்றுவரை அந்தக் கோவிலுக்கோ அல்லது அதற்குப்பின், கோவிலுக்கு மாறிவந்த குருவானவருக்கு முன்னே இவன் போகவில்லை.

மனம் மரத்துப்போய் விட்டது. ஆரம்பத்திலே இப்படி மரக்க வைப்பது கடினமாகத்தான் இருந்தது. பின்பெல்லாம் இந்த மரப்புத்தான் ஓர் இலக்குக் கட்டையாக மாறி விட்டது.

குசைமுத்தனின் அப்பனின், அப்பனான கணபதி, மனைவி சகிதமாக 'குடிமகள்' என்று தோரணையில் இந்த ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தான். அந்தக்காலம், இந்தக்காலம் போல் பொல்லாத காலமல்ல; மகா பொல்லாத காலம்!

ஜாதிகள் என்ற விதத்தில், பலவிதப் படிகள். படிகளுக்குள் படிகள்; சிறுபடிகள்; அதற்குள்ளும் பெரும் படிகள்; சிறு படிகள். ஒவ்வொன்றுக்கும் மாத்திரைக்கு மாத்திரை இலக்கணம் வகுத்துக் கொண்டிருந்த காலம்.

அந்தோனியார் கோவிலைக்கற்றிக்கொண்டு வாழ்ந்த மீன்பிடியாளர்களுக்கென அப்போது அடிமை குடிமை எதுவுமே இல்லை. கண்டி எடுக்கப்பட்ட வேறொரு கூட்டத்தினர், அடிமை குடிமை வைத்து, கொடி கட்டி வாழ்ந்த காலமென்றால் அவர்களை அண்டித்தான் மற்றவர்கள் பிழைத்துப்போக வேண்டும். அப்போதுதான் அந்தோனியார் கோவிலின் கட்டளைக் குருவாக வெள்ளைத்தொல் மனிதர் ஒருவர் வந்து சேர்ந்தார். இந்த மீன்பிடி மக்களுக்குக் 'குருகுலத்தவர்' என்று பெயரிட்டுப் பெருமைப் படுத்தினார். தில்லிய மெசனின் சிஷ்யர்சன், மீன்பிடியாள்

ளர்கள் என்பதனால் இவர்களைக் 'குருகுலத்தவர்' என்று பெயரிட்டுப் பெருமைப்படுத்தியபோது, இந்த குருகுலத்தவர்களின் பெருமையின் நடைமுறைக்கு அடிமைகள், குடிமைகள் எல்லாமே வந்தாக வேண்டி இருந்தது.

மயிர் வெட்டும் தொழிலுடன் 'குடிமைகள்' என்ற அந்தஸ்துப் பெற்றுவந்து சேர்ந்த கணபதி 'அடைக்கலமுத்தன்' என்று சூரனநாணம் பெற வேண்டியதாயிற்று.

இந்த அடைக்கலமுத்தன் தனிக்குடும்பமாகி விட்டான். உறவினர்கள் என்று பலர் இருந்தாலும் 'இவன் தொழிலுக்காகப் படிவிறங்கி விட்டமையால் அவர்கள் இவனைத் தள்ளி வைத்து விட்டனர்' என்று மொட்டையாகச் சொல்லி விட்டால் போதாது. சபை, சந்தி, சம்மந்த உம்மந்தம் எல்லாவற்றையுமே வெட்டி விட்டனர் என்று விரிவாகக் கூறினால்தான் பொருத்தம்.

அந்த அடைக்கலமுத்தனுக்குச் சவிரிமுத்தன் என்ற ஒரே மகன். அந்தச் சவிரிமுத்தனுக்கு எப்படியோ வந்து சேர்ந்த மனைவி சவுனத்தின் உதிரத்தில் உதித்தவன்தான் சூசைமுத்தன்.

சூசைமுத்தனின் பேரன், 'கணபதி' என்ற அடைக்கலமுத்தன் படி இறங்கியதன்மேல் மெதுவாக நகர்ந்த சந்ததிப் பெருக்கம் சூசைமுத்தனோடு வெட்டுண்டு நின்று விட்டது.

சூசைமுத்தன் ஒண்டிக்கட்டை.

உத்தம கத்தோலிக்கர்களுக்காக என்னதான் சட்டங்களை வகுத்துக் கொண்டாலும், சூசைமுத்தனை இந்தச் சட்டங்கள் அசைத்து விடவில்லை. அவனை ஊருக்கு வேண்டும். இந்தத் தேவை அவனைத் தலை நிமிர்ந்து நடக்க வைத்தது.

சூசைமுத்தனின் கக்கத்திற்குள் ஒரு பை இருக்கும். அந்தப் பைக்குள் ஒரு கத்தரிக்கோல், ஒரு சீப்பு, ஒரு கத்தி,

அந்தக் கத்தி தீட்டுவதற்கான ஒரு கல்லு ஆகியவை இருக்கும். மொத்தத்தில் சொன்னால் இந்தக் கருவி பைதான் ஊருக்குள் அவனை 'இராச' அத்தஸ்தில் வைத்திருக்கிறது. என்ருவது ஒருநாள் அவன் இந்தக் கருவிப் பையை விட்டுடறிந்து விட்டால் ஊரில் மாணம் 'என்னாவது?

ஊரில் நடந்துவிடும் நன்மை தீமைகளிஸ்தான் குசைமுத்தனின் அதிகாரச் சிறப்புத் தெரியவரும்.

குசைமுத்தன் தலைப்பத்தில் இருத்தப்படுவான். எல்லோருக்கும் உணவு படைக்கப்பட்டபின், எல்லோரும் குசைமுத்தனின் தலை அசைப்பிற்காகக் காத்திருக்க வேண்டும்.

"வழி தவறியவன்—மகவாதுக்காரன், கலியாணக் கலப்புகளில் படி இறங்கியவன்" என்ற விதங்களுக்குட்பட்ட, எவனாவது ஒருவன்—அல்லது பலரை சபையை விட்டு எழுப்பிவிடத்தான் வேண்டுமென குசைமுத்தன் ஆணையிடுவானானால், அந்த ஆணைக்கு ஊரின் முப்பர் செவிமடுத்து அதைச் செய்தால்தான் தொடர்ந்து சபை நடக்கும். இன்றுவரை குசைமுத்தனின் இந்த ஆணை நிறைவேற்றப்பட்டுத்தான் வருகிறது.

குசைமுத்தன் சபையைச் சுற்றி இராஜ தோட்டம் விடுவான். எல்லோர் விழிகளும் குசைமுத்தனையே ஏக்கத்துடன் நோக்கும், விட்டிள் தலைவனும், தலைவியும் விட்டு வாயிற்படியோரம் நின்று அவனைப் பார்க்கும் பார்வை, அவன் காலடியில் மண்டியிட்டுக் கெஞ்சுவதுபோலிருக்கும். குசைமுத்தன் வாயிலிருந்து 'சரி' என்ற சொல் பிறந்து விட்டால்தான் எல்லோருக்கும் ஓக்க வரும்.

குசைமுத்தன் ராஜ நடையுடன் சபைக்கு வருவதற்கு முன்பு கையலம்புவதற்காக அவனுக்குக் கை மண்டையில் தண்ணீர் வார்த்தப்படும். உணவருத்தும் போது விடாய்க்காக அவன் தண்ணீர் பருக முடியாது. அப்படிப்

பருகும் நிலை ஏற்படின் சிரட்டையில் தான் தண்ணீர் தரப்படும்.

இது குடிமகளை நடத்தும் முறை. குடிமகன் தீண்டத் தகாதவன். பாத்திரங்களில் அவன் கரம் பட்டுவிடக் கூடாது.

சபையில் அவன் தனியைசெய்ப்பிற்காக ஏங்கிக் கிடப்பதுடன் அவனுக்குக் கைமண்டையில் தண்ணீர் வார்ப்பதும் சேர்ந்துதான் அவன் 'குடிமகன்' என்ற கௌரவத்திற்கு ஆட்படுகிறான்.

'குடிமகன்' என்ற கௌரவத்தின் கருக்கந்தான் 'பரியாரி' என்ற அதி கௌரவம் பட்டம்.

பரியாரி குசைமுத்தனின் கண்கள் எப்போதும் செக்கச் சிவந்திருக்கும். அவன் முக்குமுட்டக் குடிப்பான். 'ஒண்டுக்கு ரெண்டு போட்டால்தான் பரியாரி குசைமுத்துவுக்கு ஞானம் பிறக்கும்' என்பது ஊரின் பரவலான கதை.

தந்தை இறந்துபோக, குசைமுத்தனுக்கு மிஞ்சியதெல்லாம் தாய்க்கிழவி சவுனம் ஒருத்திதான்.

சவுனம் மகனின் கையை எதிர்பார்க்க வேண்டியதில்லை. ஊருக்கு அவள் ராணி—கௌரவக் குடிமகன். வெள்ளாப்போடு கூடையை எடுத்துக்கொண்டு அவள் மீன் துறைக்குப் போவாள். அவள் யாரிடமும் கைநீட்ட வேண்டியதில்லை. பொழுது கிளம்பி வருவதற்கிடைமையில் அவளின் கூடை நிறைந்துபோய் விடும். தோணிக்கு ஒரு மீன் வீதம் 'குடிமகனுக்கு' கொடுப்பது அந்த மீனவர்களுக்கு கஷ்டமான ஒன்றல்ல, பத்தில் ஒன்று என்ற வீதத்தில் கோவில் முப்பர் நாளாந்தம் நோட்டுகளாக எடுத்துச் செல்லும்போது, கேவலம் இந்தப் பொடி மீனாத்தான் என்ன கெட்டுவிடப் போகிறது.

முடிவில் சவுனத்தின் பங்கு கூறலுக்கு விடப்படும். அதை வாங்கிவிடப் பலர் ஓலல்காரி. ஏனெனில், அந்தக்

கூடையில் இருப்பவை தெரிவு மீன்கள். ரகத்துக்கொன்றாகச் சேர்ந்திருப்பவை! சவுனத்திற்குக் கிடைக்கும் அந்த வருவாய் போதுமே இராஜ வாழ்வு வாழ!

குசைமுத்தனுக்கோ கவலையில்லாத வாழ்வு. அன்றாடம் கிடைக்கும் பணத்தை அவன் யாருக்காகவும் மீதிப்படுத்த வேண்டியதில்லை.

அந்தச் சுற்று வட்டாரத்துள் நாறு பேருக்குமேல் கூடி நின்றால் அங்கே பரியாரி குசைமுத்தனைக் காணலாம் எல்லோர் குரலுக்கும் மேலாக அவன் குரல் நிற்கும். தேசியம், சர்வதேசியம், இனவெறி, மொழி வெறி, நாத்திகம் இவைகளைப்பற்றியெல்லாம் அவன் பேசுவான். இவைகளை எப்படித்தான் சுற்றுக் கொள்கிறானோ விசுடமாகக் கேள்விகள் போட்டு எல்லோரையும் மடக்கிவிடும் பேராற்றல் பெற்றவன் ஊருக்குள் குசைமுத்து ஒருத்தன் தான்.

ஊரில் நாத்திகம் பேசும் இளம் வட்டங்களோடு சேர்ந்துகொண்டு சுத்தோலிக்க பீடத்தின் சின்னத்தனங்களைப் பிடித்துப் பிடித்து வைப்பான். இதனால் ஊரின் இளவட்டங்களுக்குப் பணிந்து போகிறான் என்பதல்ல. சில வேலைகளில் இந்த இளவட்டங்களையே சாடித்தானி மடக்கி விடுவான்.

நேற்றைக்கு முதல் நாள் மூப்பருக்கும், இவனுக்கும் நாற்சந்திப்பில் தர்க்கம் தொடங்கி விட்டது. ஒரு ஞானமலையும், ஒரு அஞ்ஞான மலையும் மோதிக் கொள்வதாக நினைத்துப் பெருங்கூட்டமே கூடிவிட்டது அப்போது குசைமுத்தன் மூப்பரை மடக்கினானே ஒரு மடக்கு!

“மோட்சராட்சியம் எப்படிப்பட்டது?”

இது குசைமுத்தனின் கேள்வி.

“புனிதமானது. பரிபட்டினி, வஞ்சகம், குது.

பொருமை எதுவுமே இருக்காத வீடு”

இது மூப்பரின் பதில்.

“மோட்சத்தில் பொருமை இருக்காதல்லவா?”

“ஆமாம்!”

“கர்த்தரால் படைக்கப்பட்டு, மோட்ச வீட்டுக்குள் விடப்பட்ட சம்மனசுகளில், ஏழு மண்டலம் சம்மனசுகள் பொருமைப்பட்டதனால், கர்த்தர் அவர்களைச் சபித்து நரசத்துள் தள்ளினாரே அது எப்படி? மோட்ச வீட்டுக்குள் பொருமை எப்படி வந்தது?”

மூப்பர் மடங்கிப்போய்விட்டார். தர்க்க ரீதியாக, ஜனக்கூட்டம் ஒத்துக் கொள்ளக்கூடியதாக எதுவும் சொல்ல அவருக்கு ஞானத் திறமை இல்லை. அவர் தலையைத் தொங்கப்போட்டுக்கொண்டு போய்விட்டார்.

குசைமுத்தனின் வாழ்க்கையில் இப்படி எத்தனையோ! ஆனால், நேற்று நடந்துவிட்டது மிகவும் பாரதாரமானது. ஊரின் நாற்சந்தியில்!

இன்று அதிகாலையோடு மூப்பர் இவளை அழைத்துச் சென்றபோது, இதைப்பற்றி நேற்றைக்கு முதல்நாள் நடந்த தர்க்கத்தைப்பற்றிப் பேசுவதற்காகத்தான் இருக்க வேண்டுமென நினைத்துக்கொண்டுதான், குசைமுத்தன் தலைநிமிர்ந்து மூப்பரைச் சென்றான். அங்கிலுந்து திரும்பிய போது அவன் இப்படிச் சுண்டிப்போய் வந்திருக்கிறான்.

அன்னம்மாளின் மகளுக்கு நானேக்குக் கல்யாணம். அன்னம்மாள் விதவையாக இருந்த காலத்தில்தான் திரேச இவளுக்குப் பிறந்திருந்தான். திரேச பரியாரி குசைமுத்தனின் மகள் என்று தான் ஊருக்குள் பேசப்பட்டது. சாயலில் அவள் குசைமுத்தனை ஒத்திருக்காதது மட்டும்தான் இந்தப் பேச்சுக்கு ஒரு குறை. அவள் பெரிது பெரிதாக வரவர, அவள் கண்களில் ஒன்று தோற்றத்தில் பெரிதாகத்தெரிந்தது.

ஊருக்குள் முந்திய மூப்பரின் மகனான இப்போதைய மூப்பருக்குத்தான் தோற்றத்தில் கண் இப்படி “அன்னம்

மாஸின் முழுவிளம்பு பயன் இது" என்று தான் கதை பிறந்து அடிப்பட்டுச் செத்துப் போயிற்று.

"திரேசாவுக்கு தந்தை இல்லை" என்ற குறையைப் போக்க, அந்தோனி என்பவன் அன்னம்மாளுக்கு இரண்டாசந்தாரமாக வந்து சேர்ந்தான் என்று சொல்லி விடமுடியாது. ஏதோ அவனுக்கு அப்போதைக்கப்போது இதங்காண ஒருதுணை வேண்டியிருந்தது. அவனின் மனைவிதான் செத்துப்போளுள்!

ஒதுக்குப் புறச் சதுப்பு நிலத்தில் விளைந்து வரும் அட்டையைப் போல, திரேசா மினுமினுப்பாக வளர்ந்து கல்யாண வாயிற் படியில் நிற்கிறாள்.

ஊருக்குள் இருந்து யாரும் வெளியே பெண் கொடுக்கக் கூடாது. இது பண்டு தொட்டு வந்த வழக்கம். இதை ஒரு மரபாக்கி, இதைக் கட்டிக் காத்து வந்த வர்களை யெல்லாம் தூக்கி எறிந்து விட்டோ, அல்லது இயலாத தன்மையினாலோ அன்னம்மாள் மட்டுந்தான் தன் மகளை வெளியூரவனுக்குக் கொடுக்கப் போகிறாள்.

மரபையீறிய இந்த செயலைத் தடுக்க முற்பட்டவர்கள் அன்னம்மாளை அணுசீயபோது, எல்லோருக்கும் அன்னம் மாள் சொன்ன பதில் இதுதான்.

"நீங்க என்ற புள்ளையைக் குடிமோனுக்குப் பிறந்த பிள்ளை யெண்டு ஊரெல்லாம் சொல்லிக் கெடுத்துப் போட்டியள். அவள் குடிமோனுக்கு பிறக்கேக்கே நீங்க என்ன பாத்துக் கொண்டா நிண்டங்க? அதைக் கடவுள் சேப்பார். சரி சரி இப்பெண்டாலுஞ் சொல்லுங்க, யாரெண்டாலும் அவன் எடுத்துங்கொள்ளுது பிருந்தால் இந்தக் கலியாணத்தை விட்டிடுறன். என்ன சொல்லுங் கோவன்?"

இந்தக்கேள்விக் கெல்லாம் ஒழுங்கான பதில் கிடைக்க வில்லை. பதில் கூறமுடியவுமில்லை. இவர்களால் மடிந்த

தெல்லாம் ஒன்றே ஒன்றுதான். குருவானவர் வரட்டா மென்று குசைமுத்தனைக் கலியாண வீட்டிற்கு வர வேண்டாமென்று தடுத்து வைத்து, குடிமகன் இல்லாப் பந்தியில் இருக்க முடியாதென்று சொல்லி எல்லோரும் வெளியேறிவிட வேண்டுமென்பதுதான்.

மரபு மீறியவளைச் சேர்த்துக் கொள்ள, இன்று காலை ஊரே சேர்த்து குசை முத்தனுக்கு விடுத்த பணிவான தும்—அதிகாரமானதுமான வேண்டுகோள் இதுதான்!

குசைமுத்தன் இந்த வேண்டுகோளுக்குச் செலி மடுக்க வேண்டும், மதிப்புக்குரிய கட்டளைக்கும் பணிந்து போகவேண்டும்!

குசைமுத்தன் திண்ணையோடு முடங்கிக் கிடந்தது. தாய்க் கிழவி சவுனத்திற்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. "குருவானவர் அவன் மனத் திரும்ப வைத்து விட்டார்" என்ற நினைவினால் அவள் சற்றுவேளை இன்ப மடைந்தாள்.

மாலைவரை அவன் அப்படியே சும்புறப்படுத்து உழலும் போதும், இந்த இன்பம் நிலைக்கவில்லை, அவன் உடம்புக்கு ஏதாவது வந்துவிட்டதாக நினைத்து அவனைப் பரிவோடு தடவிக் கொடுத்தாள். "என்னை, கம்மா போய் உன்னை அலுவலைப் பாரெனை!" அவள் சீறி விழுந்த தும் அவள் ஒதுங்கிக் கொண்டாள்.

இரவு வந்தது.

அன்னம்மாளின் கணவன் அந்தோளி வந்தான்.

"என்ன குசைமுத்து, என்னை வீட்டுக் கலியாணத்தை குழப்பவா போராய்? ஊருக்கை கதை நடக்கு!"

இப்படி அவன் கேட்டான். குசைமுத்தன் பேசவில்லை.

"குசைமுத்து, என்னை மகளிள்ளை நன்மையைக் குழப்பிப் போடாதே!"

மீண்டும் அந்தோனிதான் பேசினான். குசைமுத்தன் பேசவில்லை.

சற்றுவேளைக்குப் பின் அந்தோனி மன அலுப்போடு போய்விட்டான்.

யாரோ ஒருவனுக்காய்ப் பிறவாமல், பிறந்துவிட்ட திரேசுவகத் தன்மகளென்று கூறுபவனை மறுபடியும் குசைமுத்தன் நினைத்துப் பார்த்தான். அவன் மனது அழுதது.

இரவெல்லாம் அவனுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை.

விடிந்த போது கோவில் பக்கமாக நான்கைந்து வெடிகள் கேட்டன. அங்கே, பலிபீடத்தின் முன்னால் திரேசுவககு மெய்விவாகத் திருச்சடங்கு நடக்கிறது அப்போது குசைமுத்தன் கண்ணயர்ந்து போனான்.

ஆனாலும் அந்த வெடிகளின் அதிர்ச்சி அவனை விழிக்க வைத்தது.

சற்று வேளைக்கு பின்பு அந்தோனி விட்டிலிருந்து ஆள் வந்தது. அவனை அழைத்து வரும்படி அந்தோனி அனுப்பியிருந்தான்.

குசைமுத்தன் எதுவும் பேசவில்லை. "என்னை அலுவல் எனக்குப் பார்க்கத் தெரியும். நீர் போம்!" இப்படி மொட்டையாகச் சொல்லி அவனை அனுப்பி விட்டான்.

பத்து மணிக்கெல்லாம் வேறொருவன் வந்தான். அப்போது குசைமுத்தன் விட்டில் இல்லை வந்தவன் வெறுமனே திரும்பிவிட்டான்.

காய்க்கிழவி சவுனம் சொன்னாள் "அவன் ஒருத்தருக்கும் நியாயினஞ் செய்யான் ராசா, நீ போ அவன் வருவான்" என்று. கலியாண விட்டில் பெரும் பரபரப்பு. குடிமகள் குசைமுத்தன் பந்திக்கு வரவில்லை.

பந்தி வைக்கும் நேரம்!

பெண்கள் வட்டாரத்திலிருந்து குசுகுசுப்பு வந்தது.

“குடிமோன் இல்லா வீட்டிலே நாம் வாய்தனைப்போமோ?” இப்படி ஒரு குரல்!

இனிப் பரியாரி வரமாட்டான் போலமோனை!

இப்படி ஒருத்தி புறப்பட ஆள் சேர்த்தாள்.

பத்தல் முகப்பிலே குசைமுத்தன் தோன்றினான். அவன் கண்கள் வழமையை விடச் சிவந்திருந்தன.

பலர் முகங்கள் ஏமாற்றத்தால் கறுத்துப்போயின.

அந்தோனி ஓடிச்சென்று அவனை வரவேற்றான்.

அவன் உடம்பை அந்தோனி சந்தனக் குழம்பால் கழுவினான்.

ஆனந்தப் பெருக்கால் அந்தோனியின் உடல் வெட வெடத்தது.

அன்னம்மாள் - குசைமுத்தனுக்கு முன்னால் வந்து, அந்த மகிழ்ச்சியில் கலந்து கொண்டாள்.

சற்று வேளைக்குள் பந்தி வைக்கப்பட்டது. தோல்வியை வெற்றிகரமாகச் சமாளித்துக் கொண்டு எல்லோரும் பந்தியில் இருந்தனர். அவர்களால் குசைமுத்தனை நிமிர்ந்து கூடப் பார்க்க முடியவில்லை.

ஆமைக் குழம்பின் வாசனை மூக்கைத் துளைத்தது. அனாலும் எல்லோரும் குசைமுத்தனின் அனுமதிக்காகக் காத்திருந்தனர்.

குசைமுத்தன் தலைப்பந்தியில் இருந்தான்.

“என்ன பரியாரி எல்லாஞ் சரிதானே?” நடுப்பந்தியிலிருந்த மூப்பர் முறைப்படி கேட்டார்.

குசைமுத்தனின் உடல் நிமிர்ந்தது. முன்னும் பின்னுமாகப் பார்த்தான். அடிப்பந்தியிலிருந்து தலைப்பந்திவரை அதன் பின் அவன் வாயில்படிவரை பார்

வையை விட்டுள். அங்கே அன்னம்மாளும், அந்தோனி யும் நின்றனர். அவர்களின் பரிதாபப் பார்வைகள் இவன் நெஞ்சை ஊடுருவி விட்டிருக்க வேண்டும்!

“என்ன பரியாரி எல்லாஞ் சரிதானே?”

மூப்பரின் குரல் மறுபடியும் கேட்டது. இன்னும் ஒரு தடவை, ஒரே ஒரு தடவைதான் மூப்பர் இப்படி கேட்பார். அதற்கிடையில் சூசைமுத்தன் தனது ஆட்சேபனையைத் தெரிவித்து விடவேண்டும். யாராவது இருக்கக் கூடாதவன் - அதாவது, ஊரின் மரபை மீறியவன், மசு வாறுக்காரன், என்ன விதத்திற்குட்பட்டவர் இருக்கிறார் என்பதை, அனுமானித்து சொல்லிவிடவேண்டும்.

மறுபடியும், மறுபடியும் அவன் கண்கள் பந்தியை நோக்கிப் பாய்ந்து, வாயில் படியில் ஓய்வுகண்டன.

இப்போ அன்னம்மாளுக்கும், அந்தோனிக்கும் நடுவே திரேக!

அவள் வாக்குக்கண் கண்ணீரால் முட்டிநின்றது.

அவள் மணப்பெண் கோலத்தில் நின்றாள்.

அவள் முகம் வெளுத்துப்போய் இருந்தது.

சற்றுவேளை உலகமே மெளனத்தில் புதைந்துவிட்டது போன்றநிலை. எல்லோர் மூச்சுக்களும் சூசைமுத்தன் நெஞ்சிலே மோதுவது போன்ற பிரமை தட்ட, அவன் மூப்பரை ஏற இறங்கப்பார்த்தான்.

மூப்பரின் வாக்குக்கண் சூசைமுத்தனுக்கு முன்னால் பணிச்சிட்டு மின்னியது.

“என்ன பரியாரி எல்லாஞ் சரிதானே?”

மூப்பரின் கடைசிக் குரல் எழுந்து மடிந்தது.

“மூப்பர் இந்தப் பந்தியிலே இருக்கப்படாது, அவன் எழும்பவேணும்!”

குசைமுத்தன் நிதானமாகச் சொன்னான்.

இது யாராலும் எதிர்பார்க்கப்படாத ஒன்று.

சற்றுவேளை ஏற்பட்ட கலகலப்புக்குப் பின் ஆக்ரோ சத்துடன் அவன் மூப்பரின் பக்கம் திரும்பினான்.

அங்கே மூப்பர் இல்லை. பார்வையை மேலே போக னிட்டான் குசைமுத்தன். விராவேசத்துடன் மூப்பர் பந்தல் முகப்புக்கப்பால் போய்க் கொண்டிருந்தது நன்றாகத் தெரிந்தது.

“பரியாரி, மூப்பரை ஏன் பந்தியை விட்டு எழும் பினாய்?”

இது வழக்கமில்லாத ஒரு கேள்வி. ஆனாலும் ஒருவன் கேட்டான்.

“மூப்பர் இந்த வீட்டு மகவாதுக்காரன்!”

இப்போது குசைமுத்தனின் குரல் வானம்வரை தாவினது.

இது வெளியே செல்லும் மூப்பரின் காதுவரை கேட்க வேண்டுமென்றுதான் குசைமுத்தன் நினைத்திருக்க வேண்டும்!

(தாமரையில் வெளியாகியது)

உலகங்கள் வெல்லப்படுகின்றன

கதிர்காமனை வேலைக்கு வைத்துக்கொண்ட நாளில் இருந்து, செல்லப்பா மேஸ்திரீக்கு மேல், கதிர்காமனின் பாட்டி ஒரு பெருஞ் கமையை வைத்துவிட்டாள். அந்தச் கமையை இறக்குவதற்காக செல்லப்பர் மேஸ்திரீயார் தலையால் நடந்து பார்த்துவிட்டார்.

கதிர்காமனின் சுபாவம் ஒருமாதிரி! அவன் யாருடனும் அதிகமாகப் பேசமாட்டான். 'உம்' மென்று முஞ்சியை வைத்துக்கொள்வான். மாடு மாதிரி வேலை செய்வான். ஓய்வு கிடைக்கும் போது தன்னந்தனியாக எங்காவது குந்தியிருந்து நிலத்தைக் கீறிக்கொண்டிருப்பான்.

கதிர்காமனின் உருவ அமைப்பும் ஒரு மாதிரி. கறுப்பு நிறம், தாக்கமான உடல், பரட்டைத் தலை, கோணல் விழிகள், சப்பையான முகம்.

கதிர்காமன் எப்போதும் ஊத்தையானவனாக இருப்பான். அவன் அசுத்தமானவனாக இருப்பது பற்றி யாரும் எதுவும் பேச முடியாது. பேசினீட்டாலோ கதிர்காமனுக்கு அடங்காத கோபம் வரும். கையில் அகப்பட்டதை நிலத்தில் மோதி அடித்துவிட்டு அங்குமிங்குமாக வேகமாக நடந்துகொண்டிருப்பான். இந்த வேகம் தணிந்து போக

சில நிமிட நேரங்கூட ஆகாது. அதற்கப்புறம் அவன் பழைய நிலைக்கே வந்து விடுவான்.

கதிர்காமனுக்கு வேண்டியதெல்லாம், வயிற்றுக்கு நிறைந்த உணவுதான். சம்பாத்தியம் என்பதைப் பற்றி யெல்லாம் அவனுக்குக் கவலை இருப்பதில்லை. வாராவாரம் பாட்டியைத் தேடிச் செல்லும் போது, வேலை முகாமையாளரால் கொடுக்கப்படும் பணத்தைக் கொண்டுசென்று அவளிடம் ஒப்படைப்பது. அவ்வளவுதான்!

“தம்பி செல்லப்பு! கதிராமனை உன்னை பொறுப்பில் விட்டிட்டன். இவனை ஒரு கட்டையிலே கட்டி எல்லாத் தையும் நீ தான் செய்!” என்று இரண்டு வருடங்களுக்குமுன் கதிர்காமனின் பாட்டி தூக்கிவைத்த கமையை இறக்கி விட மேஸ்திரி செல்லப்பர், ‘தலையால் நடந்து’ பார்த்து விட்டார். “கட்டையிலைக் கட்டல்” என்ற சொல்லைக் கேட்டதும் கதிர்காமனுக்குக் கோபம் வருவதென்பது ஒரு பக்கமிருக்க, இவனைக் கட்டிக்கொள்ளத்தான் ஒருத்தியும் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேன் என்கிறார்களே!

“கொடும்பு நிலவரம் அவ்வளவு சரியில்லை. இனி அங்கை சொத்துச் சுதந்திரத்தை வைத்துக்கொண்டிருப்பதும் பிழை” என்று அடி மனதுக்குத் தெரிந்தபோது தாமோதரம்பிள்ளை யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்துவிட்டார். அவர் தனியாகவா வந்தார். குடும்பம் என்ற பெருஞ் சமைவன்றையும் சுமந்துகொண்டேவந்துவிட்டார். ‘மிகவும் கடுமையான தமிழ்ப் பற்றுடைய அவர், பிறந்த கிராமத்த மண்ணுக்கு வந்து சேர்ந்ததில் நிறைய அரசியல் திர்க்க தரிசனம் இருக்கிறது’ என்ற விதத்தில் தாமோதரம் பிள்ளையைச் சுற்றிப் பேச்சுக்கள் அடிபட்டன. பலர் வந்து பேசி— பேட்டி கண்டு போயினர்.

ஆயிரத்தைநாறு கையான சம்பளத்தையும் விட்டு, உத்தியோக வழிவந்து பிறக்கதவில் காத்து நீற்கும் சந்

தோஷிகளையும் ஒதுக்கித்தள்ளி, 'வெட்டு, கொத்து' போன்றவற்றையும் மறந்து, காலத்திற்கு முன்பாகவே 'பென்ஷன்' பெற்றுக்கொண்டு வந்துவிட்ட தாமோதரம் பிள்ளைக்கு கிராமத்தில் பெருமதிப்பு.

தலைநகரின் பகட்டான வாழ்க்கையையும், உயர்மட்டத்திற்கும் உயர்கட்டத்திலுள்ள பெரிய மனிதர்களின் அங்குடச் சந்திப்புகளையும் கேளிக்கைகளையும் அப்படியே பட்டென்று நறுக்கிவிட்டுவிட்டு வருவதில் தாமோதரம் பிள்ளையின் தர்மபத்தினி சரஸ்வதி அம்மாள் உட்பட புத்திரச் செல்வங்கள் யாவுக்குமே மன ஒன்றுபாடு இல்லை யாயினும் தாமோதரம் பிள்ளையின் முடிவு அப்படி! என்ன செய்வலாம்?

பென்சன் எடுத்துக்கொள்வதென்றால் நூரைதிரை வந்து விட்டதென்பதுதான் பொதுவான அபிப்பிராயமாகும். இந்த அபிப்பிராயம் தாமோதரம்பிள்ளையைப் பொறுத்த வரை சரியானதல்ல. தலை மட்டும் இலேசான வழக்கை கண்டுவிட்டதே தவிர வேறெந்த விதத்திலும் குறைச்சல் இல்லாத மனிதர் அவர். சரஸ்வதி அம்மாளுக்கு முப்பா கண்டுவிட்டது? தாமோதரம்பிள்ளையை அவள் மணமுடித் துக்கொண்ட போது, வயது பதினாறு இருபத்திரண்டு வருடங்கள் தாம்பத்திய திணைவுகளோடு பின்னிப் பிணைந்து வாழ்ந்துவிட்ட போதிலும் இன்னமும் அவளின் இளமை குன்றிவிடவில்லை. கடைசிப் பையன் இராசுவைய் பெற்றெடுத்து இன்னும் இரண்டு ஆண்டுகள் கழிந்துவிடவில்லை.

தாமோதரம்பிள்ளைக்கு விதவைத் தங்கை ஒருத்தி இருக்கிறாள். சம்பிரதாயங்கள் எல்லாவற்றையும் கடந்து வெள்ளைத் தோல் படைத்த ஒரு வெளிநாட்டுக்காரனைக் காதலித்து, மணமுடித்து இப்போது அவளை இழந்து விட்டு, எட்டு வயதுச் சிறுவன் சகிதம் தாமோதரம்பிள்ளையோடு வாழ்கிறாள். சரஸ்வதி- தாமோதரம்பிள்ளை குடும்ப உறுப்பினர்களையும், அதி முக்கிய அம்சங்களையும் கீழ்க்கண்ட விதத்தில்தான் வரிசைப்படுத்தலாம்.

தலைச்சல் பிள்ளை சந்திரா.

இவள், தாமோதரம்பிள்ளை-சரஸ்வதி கல்யாணத்தி லிருந்து சரியாக இருநூற்றி எண்பதாவது நாளில் பிறந்துவிட்டவள். இன்னும் இவளுக்கு திருமங்க லக் காரியங்கள் முறையாக நடந்துவிடவில்லை. அதற்காக இவள் காத்திருக்கிறாள். சமீபத்தில் இக்காரியங்கள் நடக்க இருப்பதாகத் தகவல் 'கலாதி'யான பெண், தக்கணிக் சிவப்புத்தான் நிறம், ஆனால், முகத்தில் தோன்றித் தோன்றிக் கருகிவிட்ட பருக்கள் வடுக்கலாகி நிலைத்துவிட் டன. இவள் கிராப்பு வெட்டிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

சந்திராவுக்கு நேராக இளையவன் கல்யாண சுந்தரம், மிகவும் ஒல்லியானவன். சந்திராவைப் போலவே கிராப்பு! இந்தக் கிராப்புப் போனால் மீதியாக உள்ள பகுதிக்கு நவீன—நவீன வர்ண உடுப்புகளை இறுகப் போர்த்திக் கொண்டிருப்பான். வேலை என்று அவனுக்கு ஒன்றுண்டா னால் அந்தக் கிராப்பை அடிக்கடி கவனித்துக் கொள்வது- அவ்வளவுதான்.

கல்யாணசுந்தரத்திற்கு அடுத்தவள் கருணா. மாற்றம், உப்பிய கண்கள். அளவுக்கு அதிகமாக பருத்த தலையோடு கூடிய விம்மிப் பருத்த திரேகம். இதற்கு எப்போதும் கண்ணாடி உடைகளை இறுக்கமாக அணிந்து, விட்டுக்குள் னையும் சிங்காரத்தனம் செய்வாள்—குதிக்கால் வரை கால்களை தனித்தனியே இறுகப் பற்றியிருக்கும் முங்கில் குழல் சட்டையும், உடம்பை இறுக்கி நிற்கும் சர்வாணி யையும் இவள் விடுவதில்லை.

சகுணாவுக்கு அடுத்து நிற்பவள் ஒரு சின்னக் சிறுகி. ஜனநேந்திர உறுப்புக்களின் பெருமாற்றம் இன்னு னாயோ நிகழ்ந்துவிடப் போகிறது. அதை அறிவிக்கும் கண்ணாடி மினுமினுப்பு! இருந்தும் இவள் சின்னக் குழந்தை போல சுத்தம், சும்மானமுமாக விட்டைப் படாதபாடு படுத்தி வைக்கிறாள். "சரோ" என்று அழைப்புகளைட்டு

விட்டால் செல்வமாகக் குறித்தோடி வந்து, தான் இன்னும் சினைகள் குழந்தை என்பதை நிரூபிக்கப்படாதபாடுபடுவான். மேலுடையைக் களைந்தாவிட்டு, இடையை 'யுகி' காலம், மேலுடையைத் துவாயினாலும் முடிக்கொண்டு இவள் விளையாடும் குழந்தை விளையாட்டுக்கள், கற்பகோடிகாலத்திற்கு முன் வாழ்ந்துவிட்ட மனிதர்களை எல்லாம் பிணக்கிட்டுவிருந்து அமுப்பிவிட்டக் கூடியவை.

கடைகிழ்ப்பைப் பையன் இராஜாவுக்கு வயது இரண்டுதான். ஆனாலும், அவன் தன் சகோதரிகளிடம் விளையாடும் 'அம்மா' விளையாட்டு பிசுவும் வேடிக்கையானது. இதற்காக அவன் யாரும் மன்னிக்க வேண்டியதில்லை, அவன் குழந்தை!

இந்த மீரைப்பாட்டின் முடிவில் இரத்த உறவற்ற இரண்டு ஜீவிகள் உண்டு. ஒன்று அம்மிகை ஆக்கிவைக்கப்பட்டிருக்கும் 'சேவலிற் போய்' என்ற புனைபெயரில் தீற்கும் முனுசாமி மற்றது உயர்வை அத்தஸ்துப் பெற்று விட்ட 'கலிற்' என்ற இனிப்பான— சினைஞ்சிறிய நாய்.

கிராமத்து தென்னத்தோப்புக்கு நடுவே தந்தையினால் கட்டி முடிக்கப்பட்ட அந்தக் காலத்து நால்காரி அரண்மனையைப் புதிய கோஸ்தரில் நவீனப்படுத்தவே செல்லப்பா மேஸ்திரி, 'கதிர்காமன்' என்ற விசுவாச ஜீவனுடனும் வேலையாட்களுடனும் அந்த வீட்டிற்கு வந்திருந்தான். வந்தும் மாதகிகள் பல சென்றுவிட்டன.

மேஸ்திரி செல்லப்பன் ஒரு தாழ்த்த வகுப்பைச் சேர்ந்தவன். கதிர்காமன் எடுத்த வளர்த்த கிழவி உயர்கூடிய பிறந்தவன். எனவே கதிர்காமனும் உயர்ஜாதியைச் சேர்ந்தவன். யாழ்ப்பகாதி— அதுவும் கிராமப்பகுதி முறைப்படிக்கு தொழில் நடந்த வேலைமெலில் செல்லப்பனுக்கு இப்படி ஒருவன் உயர்கூடிய பிறப்பாக இருக்கவேண்டும்.

முன்பு செல்லப்பன் வைத்திருந்த உயர்குடிப் பிறப்பான வல்லிபுரக் கிழவன் செய்துப் போனதும் தான் கதிர்காமன் அவன் தேடிப் பிடித்தான். பெரிய இடங்களில் தண்ணீர் எடுக்க, விடு வசதிகளில் சென்று தட்டுமட்டுக்கள் எடுக்க இப்படி ஒருவர் இருக்கப் போய்தான் செல்லப்பன் மதிப்புக்குரிய மேல்திரியாதி, பெரும் மனிதர்களின் பெருமதிப்பைப் பெற்று, தன் தொழிலைச் சீரும் சிறப்புமாகச் செய்துவருகிறான். இந்த முறையில் கதிர்காமன், தாமோதரம்பிள்ளை குடும்பத்துடன் மிகவும் நெருங்கியவாறாகிவிட்டான்.

“கதிர்காமன் ஒரு கட்டையில் கட்டிலை வேண்டும்” என்ற செல்லப்பனதும், கதிர்காமனின் பாட்டியினதும் ஆசை இந்த இடைக்காலத்தில் ஒரு நாள் கைகாடிவிட்டது. பக்கத்துக் கிராமத்தில் ஏறக்குறைய கதிர்காமனின் அந்தஸ்தை உடைய ஒருத்தியை கதிர்காமனுக்கு மனைவியாக்கி, சோறு கொடுப்புக் கவியாணத்தையும் செல்லப்பன் வெற்றிகரமாக முடித்துவிட்டான்.

சோறு கொடுப்புக் கவியாணம் முடிந்த பத்து நாட்களால் கதிர்காமன் வேலைக்கு வந்துவிட்டான். வந்தவன் தொடர்ச்சியாக ஒரு மாதத்தை வேலைத்தலத்தில் கழித்து விட்டான். இந்த ஒருமாத காலத்துள் ‘மனைவி’ என்ற அந்த உருவத்தைப் பற்றிய நினைப்போ, ஆசையோ, தாமதமோ அவனுக்கு வந்ததாது எந்த அறிகுறியும் தென்படவில்லை. “இவனுக்கும், அவனுக்கும் குடும்ப கமம் ஒத்துப்போக வில்லையோ” என்ற விதத்தில் செல்லப்பன் எண்ணிப் பார்த்துக் கொண்டு கதையோடு கதையாக கதிர்காமனின் மனதைக் குடையும் தோரணையில், பலதும்புத் தும் பேசியும் பார்த்தான். எதுவும் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. தாமோதரம்பிள்ளை விட்டார் யாவருக்குமே கதிர்காமன் செல்லப்பிள்ளை போல. ஒரு ஊமையையோ, குருடையோ அல்லது உருவத்திற்கும், உணர்வுகளுக்கும் மாறுகட்ட ஒருவரையோ சிந்தித்துக்கொண்டு நிற்கும் உயர்வு

கணியெல்லாம் அந்த அப்பாவிக்குக் காட்டிக்கொள்வதென்பது ஒரு வகை வரீக்க சபாவம். இந்த வரீக்க சபாவம் அந்த வீட்டின் பூசண சுதந்திரத்தையும், வினோதமான ஒரு மதிப்பையும் கதிர்காமனுக்கு வாங்கிக் கொடுத்திருந்தது. இதனால் கதிர்காமன் வீட்டின் எந்தப்பிறந்திறரும் போகலாம், வரலாம்; யாரோடும் பேசலாம்; வேடிக்கை காட்டலாம்; சிரிக்கலாம்.

பகல்வேளை முடிந்ததும் கதிர்காமன் அங்கேயே தங்கி விடுவான். இராச்சாப்பாடு முடித்து, வீட்டின் பின்புற அத்திவாரத்தோடு குவிக்கப்பட்ட மணலில் துண்டை உதறிய போட்டுக்கொண்டு தூங்கிப்போய் விடுவான்.

“கவிற்”

இப்படி அடிக்கடி இந்த வீட்டில் கேட்கும் குரலில் தோய்ந்திருக்கும் கணிகளையும், இதத்தையும் கதிர்காமனின் காதுகள் எங்குமே கேட்டதில்லை. இத்தனை கணிவுடன் ஒரு தாய், தன் குழந்தையைக்கூடக் கேட்டதாக அவள் காது களுக்கு அனுபவமில்லை.

எலி மூஞ்சி; அணில் செவிகள்; பழுந்துக் கணிகள்; தாராக் கால்கள்!

இந்த வட்சணங்கள் யாருக்குமே கிடைக்காத பேறு தான். வயதில் முதிர்ச்சி கண்டுவிட்டாலும், உடலில் தளர்ச்சியற்ற குள்ளமான இத்தச் ‘கவிற்’றுக்கு ஆயிரம் இவட்சணங்கள் இருந்தாலும் இது மனிதனைவிட உயர்ந்த இக்கித்தான். ஆனாலும் இந்தச் சிலனுக்கு மட்டும் இந்த வீட்டில் இராஜமரியாதை. ஆன், பெண் வித்தியாசமின்றி எல்லோருமே இதனிடம் பிரியமாக இருக்கின்றனர். பிரியமாகவா? உயிரையே வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். மூகத்தோடு முகமொட்டிக் கொஞ்சுகின்றனர். “பட்டர்” என்ற கொழுப்பையோ, “யாம்” என்ற பழக் குழம்பையோ உலகங்களின் வெளிப்பாட்டின் மூலம் காட்டுகின்றனர். கருவியிடுபவன்

ஹூன சின்னஞ் சிறுக்கி இருக்கிறுளே இவள் சுவீற்றை எப்
படியெல்லாமோ படாதபாடு படுத்திவைக்கிறாள். கதிர்
காமனுக்கு இவையெல்லாம் வீந்தையாகவே இருக்கின்
தன.

மாலை வந்தது. கதிர்காமனுக்கு இராசி சாப்பாட்டுக்
கெணப் பாண் துண்டென்றை வாணிகக் கொடுத்துவிட்டு
செல்லப்பன் போய்விட்டான். மணல் பரப்பில் பலதையும்
பத்தையும் போசுத்தபடி கதிர்காமன் துண்டின் மேல்
படுத்திருந்தான்.

வீட்டில் வேலைக்கார அடிமை முனுசாமியைத் தவிர
வேறு யாருமில்லை. பத்து மைல்களுக்கப்பாலுள்ள நாகர்
கோவில் கப்பல் திருவிழா பார்ப்பதற்கென, ஆடு,
கோழி அடித்து, விருந்துப் பொருட்கள் சகிதம் எல்லோ
ருமே போய்விட்டனர்.

கடைசிப் பெண் சிறுக்கி சுவீற்றை கையோடு எடுத்துச்
செல்ல முற்பட்டபோது, எல்லோரும் அதைத் தடுத்து
விட்டோடு விட்டுச் சென்றனர்.

சுவீற்றுக்கு இரண்டுநாட்களாகச் சுகலினம். பனி
கொட்டிக் கொண்டிருக்கும் போது அதற்கு மேலும் ஏதா
வது நேர்ந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காக!

மணல் மேட்டில் விடந்த கதிர்காமனின் சிந்தையில்
இந்த சுவீற் ஓட்டிக் கொண்டு நின்றது. இந்த நாய்
ஜென்மத்திற்கு இந்த வீட்டில் நடக்கும் ராச உபசாரத்
தைப் பார்த்து அவள் அதிசயப்பட்டான். இரண்டு
நாட்களுக்கு முன் அதற்கு நோய் கண்டிருந்தது.
நோயா அது? காலையில் பால் குடிக்க மறுத்துவிட்டது.
அப்பாடா! வீட்டில் ஏகக் களைபரம். கடைசிப் பெண்
சிறுக்கிக்கு அமுதை வந்துவிட்டது. பாவம் அடிமை முனு
சாமியை எல்லோருமே இட்டித்தீர்த்தனர். இரவு அதைப்
பனிக்கூள் உலா கவிட்டுவிட்டாளுக்கி மாணி!

டாக்டர் இரு நடவை வந்துபோனார். இவ்வசாக ஊசி மருந்தேற்றினார். பக்குவமாக குளினை மருந்தும் ஊட்டினார். அந்த வீட்டில் இதுவரை சிலருக்கு நோய்கண்டிருந்தது. அப்போதெல்லாம் யாரும் இப்படி அவஸ்தைப்பட்டதாக இல்லை. சுவீற்றுக்கு சுயீனம் வந்ததும் யாருமே மதியபோசனம் அருந்தவில்லை. பிற்பகல் மூன்று மணிக் குத்தான் சுவீற் பால் அருந்தியது. அப்பாடா, இதன் பின்புதான் வீட்டில் ஜீவகளை தோன்றியது.

சுவீற்றுக்குக் கிடைத்த இந்த வாழ்க்கையை எண்ணிக் கதிர்காமம் பேராச்சரியமடைந்தான். இந்த பேராச்சரியத்தில் சிந்தனை வயப்பட்டுக் கிடந்த கதிர்காமனின் பக்கத்தே முனுசாமி வந்தான்.

கதிர்காமன் இந்த வீட்டிற்கு வந்த நாளிலிருந்து இன்று வரை கதிர்காமனிடம் முனுசாமி பேசிக்கொண்டதில்லை. அப்படி ஒரு பேச்சுத் தொடர்பை எஜமானரோ, வேறு யாருமோ அனுமதிக்க மாட்டார்கள் என்பதும் முனுசாமிக்குத் தெரியும். இன்று சுதந்திரமாக அவன் கதிர்காமனோடு பேசக்கொடுத்தான். முனுசாமியோடு பேசுவதற்கு கதிர்காமன் அலுத்துக்கொள்ளவில்லை.

முனுசாமியின் வரலாற்றை அவன் கேட்டான்.

முனுசாமி சொன்னவைகளிலிருந்து தொடர்ச்சியாக எதையும் புரிந்துகொள்ளவில்லை. அவனைப் பெற்றவர்கள் மலைநாட்டில் எங்கோ ஒரு வெள்ளைக்காரன் துரைக்கு அடிமைகளாக இருக்கின்றனர் என்றமட்டில்தான் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

தாமோதரம்பிள்ளை குடும்பம் கொழும்போடு பெரு வாழ்வு வாழ்ந்த காலத்தில் இவனின் அண்ணன் இயர்கனோடு இருந்திருக்கிறான். பின்பு எப்படியோ அவன் காணாமல் போய்விட்டான். இன்று வரை அவனின் உடல் உடக் கிடைக்கவில்லை. அவன் காணாமல் போய் விட்ட போது, அவனுக்கு வயது பதினெட்டு என்று மதிப்பிட்ட

பட்டிருந்தது. தாமோதரம்பிள்ளை உறவினர்களின் திருக் கல்யாணமொன்றுக்காக குடும்பத்தோடு யாழ்ப்பாணம் வந்தபோது அவனும் வந்திருந்தான். பின்பு அவனைக் காணவில்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் அவன் மாயமாக மறைந்து விட்ட கதை அவனின் அப்பனுக்குத் தெரிந்திருக்க நியாய மில்லை. ஏனெனில் அவனை விட்டுச் சென்ற ஐந்தாண்டு காலத்தில் ஒரு தடவை தன்னும், அவன் தன் மகனைப் பார்க்க வந்ததாக இல்லை. அவன் காலமல் போய்விட்ட செய்தி மட்டும், 'தந்தை' என்ற அவனுக்கு சிலதாட்களின் பின்புதான் கிடைத்தது. விசுவாசமுள்ள அவன் செய்தி கிடைத்த மறுநாளே இளையவருகிய முனுசாமியைக் கொண்டு வந்து விட்டுவிட்டுச் சென்றான். காலமல் போன மூத்த மகன் என்றவது ஒருநாள் வந்துவிடுவான் என்பது தான் அவன் நினைப்பு.

கதிர்காமனை அவன் விட்டுச்சென்று ஐந்தாண்டு கால மாலிவிட்டது. இந்த இடைவெளியில் ஒரே ஒரு தடவை தந்தையானவன் முனுசாமியைப் பார்ப்பதற்காக வந்து போனான். அவ்வளவுடன் அந்த இரத்த உருந்துநிந்திரை.

முனுசாமி கதிர்காமனிடம் அழகக் குறையாக எத் தனையோ சொன்னான். வேடிக்கையானவையாக எத் தனையோ சொன்னான்; விரசமானவையாக எத்தனையோ சொன்னான். சொல்லக்கூடாதவைகளாக எத்தனையோ சொன்னான்.

இந்த முனுசாமிக்காக ஒரு சொட்டுக் கண்ணீராவது விடவேண்டுமென்று கதிர்காமனுக்குத் தோன்றியிருக்கவேண்டும்!

சற்றுவேளை அவன் அசைவற்று, பேச்சற்று, செயலற்றுக் கிடந்தான்.

தனது தாயானவளை இந்த ஐந்தாண்டு காலத்துள் ஒரு தடவையாவது பார்த்துவிடவேண்டுமென்று முயன்றுமுயன்று

தோற்றுப்போய்விட்ட முனுசாமியின் கதை கதிர்காமனின் நெஞ்சை உருக்கியிருக்க வேண்டும். அதன் வேக்காடு நீண்ட தொகு பெருமூச்சாக வெளியே வந்து முனுசாமியின் மேனியில் சுட்டது.

கடிசாரம் பத்தடிக்கும் ஓசை கேட்டது.

முனுசாமி திடுக்குற்றுப் போய் விட்டான்.

ஒன்பது மணிக்கெல்லாம் பட்டதும், சீனியும் தடவப் பட்ட பாண் துண்டுகளைச் 'சுவிற்'றுக்குக் கொடுத்தாக வேண்டும்! நல்லவேளை, இதற்காக அவளைத் தண்டிக்க வீட்டில் இன்று யாரும் இல்லை. மணிச் சத்தத்தைத் தொடர் டாற்போன்று 'சுவிற்'றின் முனகலும் கேட்டது.

'சுவிற்'றுக்கு உணவு கொடுப்பதற்காகப் போய்விட்டு வந்த முனுசாமி ஒரு சிறு உறையில் 'பட்டர்' கொழுப்பை எடுத்துவந்து கதிர்காமனிடம் கொடுத்தான்.

கதிர்காமன் இன்னும் இராப்போசனம் அருந்தவில்லை. இந்த பட்டரை அவன் முன்பு எப்போதுமே தொட்டுப் பார்த்ததில்லை. முனுசாமி நட்புரிமையோடு இதைத் தந்த போது, மறுக்கவும் மனது வரவில்லை. முனுசாமி, கதிர்காமனின் பாண் துண்டில்மேல் இதைப் பூசி, மேலாகச் சீனியையும் தடவி விட்டான். புதிதான இந்தப் புதிய சுவை இன்பத்தில், மனதைப் புதைத்துக் கொண்டு, மூச்சைப் பிடித்துத் தின்று முடித்து விட்டான்.

வழமைபோலக் கைகளைத் துண்டில் துடைத்துக்கொண்டவனுக்குத் தூக்கம் வந்து விட்டது. துண்டை உதறிப் போட்டுக்கொண்டு விரைவில் தூங்கியும் விட்டான்.

தூங்கி அதிக நேரம் ஆகவில்லை.

இதழோடு ஒரு இன்பக் கதகதப்பு உரசி வந்தது.

சுவனின் நிதானத்தையெல்லாம், இந்த இன்பக் கதகதப்பு அள்ளிச் சென்று விட்டது.

முகத்தை நிமிர்த்தி, நிமிர்த்தி இந்த இன்பக் கத கதப்பை நெஞ்சுக்கிக்கொள்ள முயன்றபோது, அவன் கண்கள் விழித்துக்கொண்டன.

செல்லமான ஒரு முனகல் கேட்டது.

'சுவீற்' அவனின் முகத்துக்கு நேராக நின்றது.

மன அகுவையுடன் அவன் 'சுவீற்'றைக் கைகளால் உந்தித் தள்ளினான்.

'சுவீற்' மறுபடியும், மறுபடியும் வலம் வந்து அவன் மோவாயை தக்குவதும், முனகுவதுமாகச் சித்து விளையாட்டுக் காட்டியது.

கால்களை நீட்டி அவன் 'சுவீற்'றை உதைத்தான்.

கைகளால் மோவாயைத் தடவிப் பார்த்தான். நரப் பணை ஓட்டியது.

இதற்குப்பின் கதிர்சாமனுக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. கடத்த இரண்டு நாட்களாக மனகோடு அடிபட்டுவந்த எண்ணத் துண்டுகளெல்லாகி இரட்சியாகி—பிறவட்ட உருவங்களாகப் பரிணமித்து, அட்டைப்பட உருவங்களோடு சங்கமமாகி

அவன் உடல் சூடேறித் தகித்துக் கனத்தது. அந்தக் கனதி அவனைத் தூங்கவிடவில்லை.

முந்தாநாள் நடுப்பகல் சாந்து குழைக்கத் தண்ணீர் எடுப்பதற்காக அவன் கிணற்றடிக்குப் போயிருந்தான். கிணற்றுக் கட்டின் ஒருபுறத்திலே அந்த வீட்டின் சின்னப் பெண் சிறுக்கி, கையில் ஒரு புத்தகத்தை விரித்து வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். துடைமேல் துடைபோட்டுக் கொண்டு, கண்களை அகல விரித்து அந்தப் புத்தகத்தை விழுங்கிவிடுவது போலப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அவள். வாலி அசையும் ஓசை கேட்டுத் திடுக்குற்றுப் போன அவள் புத்தகத்தை மூடி மூடி மறைக்க முற்பட்டாள்.

பொருமிப் பருத்த மார்பகங்களை, இரு கரங்களாலும் நெருக்கியபடி, வெள்ளை வெளேரென்ற ஒரு பெண் பிறந்த மேனியாக அந்தப் புத்தகத்தில் நின்றாள். கதிர்காமனுக்குக் கண்கள் கூசின. அந்தச் சிறுக்கியை எதற்காகவோ முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு அவன் வந்து விட்டான்.

நடுப்பகல் வந்தது.

வேலையாட்கள் மதிய உணவு அருந்தி விட்டு, ஓய்வுக் காக நிழல் தேடிக் கலைந்து விட்டனர். சற்று நாரியை நிமிர்த்துவதற்காக இதே மணல் பரப்பில் துண்டை உதறிப் போட்டுக்கொண்டு, படுத்துவிட்ட கதிர்காமன் 'சுவீற்' றின் முனகல் ஓசை கேட்டு, பக்கவாட்டில் பார்வையை வீசினான். வளவின் உள்பக்கம் பதிந்து பரவி, வளர்ந்திருந்த மாமர நிழலின் கீழ், சாய்மனை நாற்காலியில் சரிந்த படி மூத்த பெண்ணான கிறீல்காரி ஒரு புத்தகத்தைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தாள். சடைவிரிகோலமான நிர்வாணப் படங்கள் அவன் கண்களுக்குத் தெரிந்தன. அதற்கும் அப்பால், நிழல் பரப்பின் மறுகோடியில், இரண்டாவது புத்திரிச் செல்வம் வேரோர் நாற்காலியில் உல்லாசமாகச் சரிந்தபடி வேரோர் புத்தகத்தைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தாள். அவளின் தலைப்புறமாக இருந்த ரீப்போவில் இலாவகமாகக் குந்தியிருந்த 'சுவீற்' இடையிடையே தனது எலி நாக்கை நீட்டி, அவள் கன்னத்தைச் சுவைத்தும், மூக்குத் துவாரங்களைத் துழைத்தும், சப்புக்கொட்டி முனகிக் கொண்டிருந்தது. கண்களைக் கூர்மைப்படுத்திக் கொண்டு அந்தப் புத்தகத்தை கதிர்காமன் நோக்கினான். பொருமிப் பருத்த மார்பகங்களை நெருக்கிப் பிடித்த அந்த நிர்வாணப் பெண், வெள்ளை வெளேரென்ற பெண்! சற்றுமுன், கிணற்றுடியில் அந்தச் சிறுக்கிப் பெண் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாளே அதே பெண்!

மாலையே வந்தது.

கதிர்காமன் புதுமையான இன்னொன்றைக் கண்டான். வீட்டின் மைனர்—சடைக்காரன் அதே புத்தகத்தை ஆசையோடு புரட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

இரவு வந்தது.

கதிர்காமன் மேலும் புதுமைகளைக் கண்டான்.

பழம் வீட்டிலிருந்து மாமரம்வரை தொடர்புபடுத்தப் பட்டிருந்த வெளிச்சத்தில் வீட்டின் தலைவர் தாமோதரம் பிள்ளை தனது வழக்கல் தலையைத் தடவிவிட்டுக்கொண்டு எதையோ பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

பொருமிப் பெருத்த மார்பகங்களைக் கைகளால் நெருக்கியபடி.....அதே வெள்ளை நிற நிர்வாணப்பெண்! அவருக்குப் பக்கத்தே சரஸ்வதியம்மாளும் அப்புத்தகம் தனக்குக் கிடைக்கும் அடுத்த சந்தர்ப்பத்துக்காகக் காத்திருந்தான்.

“ஓ, பெரிசிலிருந்து சிறிசு வரையில் உதைப் பாக்குதுகள்!” என்று மனதில் புழுங்கியபடி கதிர்காமன் தூங்கிப் போனான். அந்தத் தூக்கத்தின் நடுவே இரு தடவைகள் துடித்துக் கண்விழித்தபோது, ‘சுவீற்’றின் இதே முன்கலைவும் அவன் காதுகள் கேட்டன.

இதைத் தொடர்ந்து, நேற்று நடந்தவைகளை இப்போது கதிர்காமன் அசைபோட்டுப் பார்க்கிறான்.

பழைய வீட்டின் உட்புறச் சுவர் வெடிப்புகளுக்கு கதிர்காமன் சீமெந்து பூகிக்கொண்டிருந்தான். அப்போது, ஒரு மேசையில் நிறைய, அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த புத்தகங்களை அவன் பார்க்க நேர்ந்தது. அரையும் குறையுமாகக் கண்ணுக்குத் தெரிந்த உருவங்கள் இப்போதுதான் அவன் மனக்கண்ணுக்கு முன்னால் பூதாகரமாக நின்றன. அவைகளை மீண்டும் சரியாகப் பார்த்துவிட வேண்டுமென்ற ஆசை இப்போது பெரிதாக வந்தது. அந்த நினைவுகளுடன் அவன் சங்கமித்திருந்தபோது விடிந்துகொண்டு வந்தது—நன்றாக விடிந்தும் விட்டது.

கதிர்காமன் எழுந்திருக்க, சற்றுத் தாமதித்து விட்டது. அடுத்த நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை. மற்ற வேலையாட்கள் வேலைக்கு வரமாட்டார்கள் என்ற முடிவுடன் அவன் இருந்ததால் சற்று அசதியாகத் தூங்கி விட்டான்.

புதிதாக வீட்டில் ஏதோ ஆரவாரம் கேட்கவேதான் அவன் கண் விழித்தான். உள்ளே இருந்து புதிதான சிசு குரல்கள் கேட்டன. அந்தப் புதிய குரல்களை அறிய அவன் ஏனோ விரும்பினான். சுப்பல் திருவிழாவிலிருந்து புதிய விருந்தினர்களைத் தாமோதரம்பிள்ளை குடும்பத்தினர் அழைத்து வந்திருக்க வேண்டும் என்று அவன் நினைத்தான். அந்த நினைப்பு மிகவும் சரியாக இருந்தது. ஆணும், பெண்ணுமாக இரண்டு புதிய மனிதர்கள். அவர்கள் பல வர்ணங்களிலான நீண்ட உடைகளை அணிந்திருந்தனர். ஆண்மகன் கழுத்துவரை நீண்டு தொங்கிய வெண்சடையுடனும், நீண்ட தாடியுடனும் இருந்தான். அந்தத் தாடி அசிக்கமாக இருந்தது. அவன் கழுத்தில் சங்கு மாலைகள் தொங்கின. பெண்ணுனவளும் ஏறக்குறைய ஆண்மகனைப் போலவே அவங்கரித்திருந்தாள். தாடிமட்டும் இல்லாத குறை. வீட்டில் உள்ளோர் யாவரும் அவர்களுடன் வேடிக்கையாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். உரையாடல்கள் ஆங்கிலத்தில்தான் நடந்தன.

அவர்களின் வேடிக்கை விநோதங்களையெல்லாம் பகல் பூராவும் கதிர்காமன் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தான்.

மறுபடியும் இரவு வந்தது.

கிணற்றடிக்கு அப்பால், தனியாக நின்ற புன்னை மர நிழலிலே பகல் போன்ற நிலவொளியின் மசிய நிற இருளுக்குள்ளே ஒரே சிரிப்பும், சும்மானமுமாக இருந்தது. வீட்டின் சிறுக்கிப்பெண், நடுவிவாள், மூத்தவள், மைனர் பயல் எல்லோருமே அந்தப் புதிய விருந்தினர்களுடன் நீண்ட நேரம்வரை சும்மானமடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இந்தக் கும்மாளங்களுக்கு நடுவே, கதிர்காமன் வழமை போல மணல் மேட்டில் தூங்கிப்போய்விட்டான்.

'சுவீற்'ரின் முனகல் சத்தம் எங்கோ கேட்டது. இந்த முனகல் சத்தம் கதிர்காமனின் தூக்கத்தைக் கலைத்து விட்டது. கண்விழித்துக்கொண்ட கதிர்காமன் கிணற்றடிப் பக்கம் பார்வையை வீசிணன். கிணற்றடி அமைதியாக இருந்தது. நடுவீட்டுக்குள் இருந்துதான் 'சுவீற்' முனகியது. மீண்டும், மீண்டும் முனகியது. எதையோ நினைத்துக் கொண்டு அவன் கிணற்றடிப் பக்கமாக வந்தான். மரத்தடி மசிய நிற இருளுக்கப்பால்—பால் நிலவில் வெள்ளை வெள்ளேரென்ற இரு உருவங்கள் கட்டிப்புரள்வதுபோல இருந்தது.

கதிர்காமன் மிகச் சமீபமாக வந்தான்.

ஒரு மனித உருவம் பக்கத்தே நிற்பதை, அந்த மனித உருவங்கள் கண்டுவிட்ட பின்பும், தங்களைக் கண்காணித்துக் கொண்டிருக்கும் அந்த மனித உருவத்தைப்பற்றி அவர்கள் பேசிச் சிரித்துக் கொண்டனர்.

"எங்கள் கொள்கையை உலகத்து மனிதர்கள் ஏற்றுக் கொண்டு வருகின்றனர்."

"எங்கள் பிரதிநிதிகள் உலக வியாபகமாக விரிவுபட்டு வருகின்றனர்"

"உயர்ந்த எங்கள் நாகரிகத்தை மனித இனம் ஒப்புக் கொண்டே ஆக வேண்டும்"

"உலகத்தை ஒன்றுபடுத்தும் புதிய நாகரிகத்தின் பிரதிநிதிகள் பல்கிப் பெருகி வருகின்றனர்"

இவர்கள் பேசிக்கொண்டிருப்பது கதிர்காமனுக்குப் புரிய வில்லை. அவர்கள் தங்கள் மொழியில் பேசினர். அவைகளின் தமிழாக்கம் இதுதான் என்பது கதிர்காமனுக்குத் தெரியாது.

சாராயத்தின் நெடி அவன் மூக்கைத் துளைத்தது.
அவன் திரும்பி மணல் மேட்டுக்கு வந்துவிட்டான்.
விடியும்வரை அவனுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை.

மனதையெல்லாம்—உடலையெல்லாம் நிறைத்துக்
கொண்ட சமைகள் நிர்ந்தாட்சணியமாக அழுக்கின.

மீண்டும் விடிந்தது.

வேலைக்காக ஆட்கள் வந்து சேர்ந்தனர்.

கதிர்காமன் அசமந்தமாக இருந்தான்.

முகம் செத்து—கண்கள் பஞ்சடைந்து கிறங்கிவிட்ட
நிலையை அவனால் சமாளிக்க முடியவில்லை.

சின்னஞ் சிறுக்கிப் பெண் கதிர்காமனைப் பார்த்துக்
கேலிக்குத்தான் அப்படிச் சிரிக்கிறாளா? வீட்டில் உள்ளோர்
ஒவ்வொருவரும் ஏன் அவனை அப்படி அதிசயப் பொரு
ளாகக் காண்கின்றனர்? புதிய விருந்தாளிகள் அவன் பக்க
மாக வளைய வந்து கேலியா செய்கின்றனர்?

மேஸ்திரி செல்லப்பன் குறிப்பறிந்து கொண்டானா?

கதிர்காமனை வீட்டுக்குப்போய் வரும்படி அவன் உற்
சாகப்படுத்தினான்.

பஸ் ஏறி அலைந்து வந்து, கதிர்காமன் மனைவியிடம்
வந்துசேர இரவு மணி பத்துக்கு மேலாகி விட்டது.

மனைவி சின்னம்மாள், அவனை பரபரப்போடு
வரவேற்றாள். சின்னம்மாளின் பேத்திக் கிழவி அவனை
உபசரித்தாள்.

அந்தக் குக்கிராமம் செத்துப்போய்விட்டதைப்போன்று
அமைதியாகக் கிடந்தது.

நிலவு மையத்துக்கும் அப்பால் நகர்ந்து போய்விட்டது.

இரவின் அமைதியைக் கிழித்துக்கொண்டு சின்னம் மாளின் குடிசைக்குள் விம்மலும், பொருமலும் கேட்கின்றன.

“ஐயோ, குடிச்சுப்போட்டு வந்து பொடிச்சியைக் கொல்லுறாக்கும்!”

வெளித்திண்ணையில் கிடந்து, பேத்திக்கிழவி மண்துக்குள் பிரலாபித்துக் கொள்கிறாள்!

திடு திம்மென்று படலையைத் திறந்துகொண்டு கதிர்காமன் வெளியே ஓடுகிறான்.

அவன் திரும்பி வருவான் என்று கிழவி நீண்டநேரம் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தாள். ஆனாலும், அவன் வரவில்லை.

விடியும்வேளை வந்துவிட்டது.

உள்ளே, சின்னம்மாளின் முனகல் கேட்டுக்கொண்டு தான் இருக்கிறது.

விளக்கைக் கொளுத்திக்கொண்டு கிழவி உள்ளே போகிறாள். கண்ணீரும் கம்பலையுமாக சின்னம்மாள் கிழவியை எட்டித் தாவிக்கொண்டு விம்முகிறாள்.

கிழவி, அவளைப் பரிவோடு அணைத்துக்கொண்டு, ‘மோனை, அழாதை மோனை’ என்று ஆசுவாசப்படுத்த முயல்கிறாள்.

“பெத்தாச்சி அவருக்கு விசர் வந்து விட்டுதெனை...!”

மேலே பேசமுடியாத சின்னம்மாள் கிழவியின் சுருங்கிய தசைத் தொங்கலுக்குள்ளே முகத்தைப் புதைத்துக் கொள்கிறாள்.

பேத்தியின் சுமை தாங்காமல் கைகள் உளைவெடுக்க, பின்பக்கமாக ஒற்றைக் கையை ஊன்றிய கிழவியின் கைகளில் ஏதோ வழுவழுப்பான ஒன்று உரகிக் கொள்கிறது.

வெளிச்சத்தைப் பிடித்துக்கொண்டே கிழவி அதை எடுக்கிறாள்.

அது ஒரு புத்தகத்தின் கசங்கிய மினுக்கமான மேலட்டை!

பொருமிப் பெருத்த மார்பகங்களை இரு கைகளாலும் நெருக்கிப் பிடித்தபடி வெள்ளை வெளேரென்ற நிர்வாணப் பெண் ஒருத்தி.....

கிழவியின் கண்மணிகளை இந்த நிர்வாணப் பெண் குத்தி நெகிட்டி விட்டாளோ?

கிழவி கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டே, கசங்கிய அந்த நிர்வாணக் குமரியை அருவருப்போடு வெளியே தூக்கி வீசுகிறாள்.

மறுபடியும் பொழுது விடிகிறது.

“அமெரிக்கக்காறங்கள் சந்திரனிலை இறங்கி விட்டாங்களாம்”

“அவங்கள் கெட்டிக்காறங்கள்!”

குடிசைக்கு வெளியே இருவர் பேசிக்கொண்டு செல்கின்றனர்.

வீரகேசரி பிரசுரங்கள்

		ரூபா சதம்
கணையாழி *	(ரஜனி)	1 — 90
பூஜைக்கு வந்த மலர் *	(ந. பாலேஸ்வரி)	2 — 25
கதைக் கனிகள் *	(சிறுகதைத் தொகுதி)	2 — 00
யுகசந்தி *	(மணிவாணன்)	2 — 25
மைதிலி *	(ரஜனி)	2 — 90
பண்டாரவன்னியன்	(முல்லையணி)	1 — 60
தீக்குள் விரலைவைத்தால் *	(கே. எஸ். ஆனந்தன்)	2 — 25
நான் சாகமாட்டேன்	(செ. கதிர்காமநாதன்)	2 — 25
ஆஷா	(ரஜனி)	3 — 90
தூரத்துப் பச்சை	(கோகிலம் சுப்பையா)	3 — 40
நிலக்கிளி	(அ. பாலமனோகரன்)	2 — 25
விடிவை நோக்கி	(தெனியான்)	2 — 25
மர்ம மாளிகை	(அருள் செல்வநாயகம்)	2 — 90
புயலுக்குப் பின்	(யொ. பத்மநாதன்)	2 — 25
மனக்கோலம்	(டாக்டர் ஏபிரஹாம் கோவூர்)	2 — 25
செல்லும்வழி இருட்டு	(சொக்கன்)	2 — 60
வாடைக்காற்று	(செங்கையாழியான்)	2 — 60
தாரிணி	(ரஜனி)	4 — 90

* கைவசமில்லை.

வீரகேசரி பிரசுரங்களை உள்ளூர் ஏஜண்டுகள் மூலமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

வீரகேசரி விநியோக இலாகா,
த. பெ. 160,
கொழும்பு.

ஈழத்தின் புகழ்பெற்ற சிறுகதை எழுத்தாளர்களிலே முன்னணியில் நிற்பவர் திரு. கே. டானியல். கால் நூற்றாண்டுக்கு மேலாக இவரின் எழுதுகோல் ஈழத்து இலக்கியத்தை வளம்படுத்த அரிய சேவை செய்துள்ளது. அன்றாடம் 'பஞ்சமர்' நாவலுக்கு அண்மையில் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு அளித்து சிறப்பித்துள்ளார்கள்.

டானியல் சிறுகதைகள்

வீரகேசரி பிரசுரம்

விலை: ரூபா 3-60

பல்கலை பொருந்திய
பதினமூன்று
சிறுகதைகள்!